SOPHIE HANNAH
B.A. PARIS
CLARE MACKINTOSH
HOLLY BROWN

Dublura

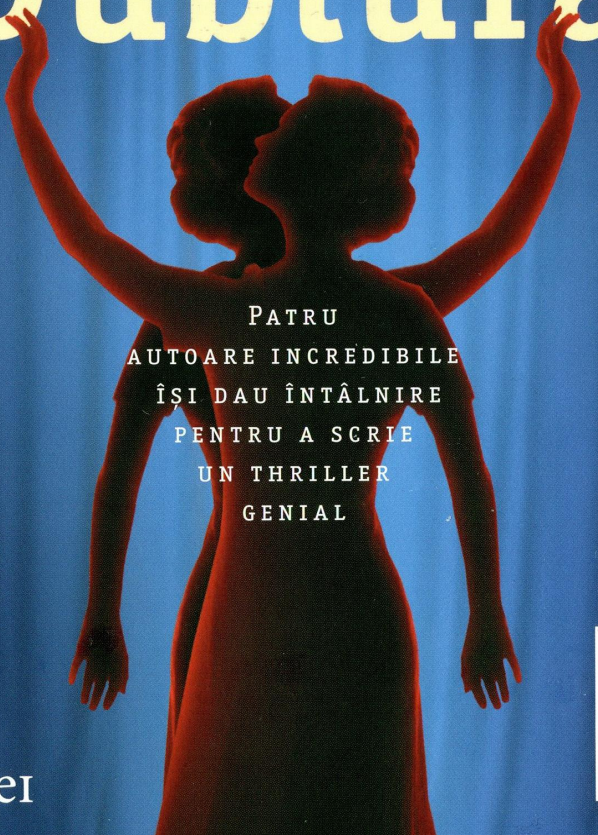

PATRU
AUTOARE INCREDIBILE
ÎȘI DAU ÎNTÂLNIRE
PENTRU A SCRIE
UN THRILLER
GENIAL

FICTION CONNECTION

TREI

Un roman remarcabil,
scris de patru maestre
ale suspansului

„Să aduci la un loc patru autoare de romane polițiste ca să scrie un thriller ar putea fi un dezastru. Însă în cazul *Dublurii*, acest cvartet a scos-o la capăt cu deplină încredere în sine și s-a mai și distrat."

THE GUARDIAN

„Cu o curgere fără cusur a unei narațiuni convingătoare, *Dublura* are de câștigat de pe urma prezenței unui cvartet de maestre ale literaturii mystery și reprezintă un experiment literar încheiat cu succes."

WATERSTONES

„În acest thriller psihologic captivant, *Marile minciuni nevinovate* se îmbină cu *Thirteen Reasons Why*."

SERIAL BOX

Sophie Hannah, B.A. Paris,
Clare Mackintosh, Holly Brown

Dublura

Traducere din limba engleză și note de
Alexandra Fusoi

TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Virginia Lupulescu

Design copertă: Andrei Gamarț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Irina Mușătoiu
Rodica Crețu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BROWN, HOLLY
Dublura / Holly Brown, Sophie Hannah, Clare Mackintosh şi B.A. Paris ; trad. din engleză şi note de Alexandra Fusoi. - Bucureşti : Editura Trei, 2021
ISBN: 978-606-40-0790-2
I. Hannah, Sophie
II. Mackintosh, Clare
III. Paris, B.A.
IV. Fusoi, Alexandra (trad.) (note)

821.111

Titlul original: The Understudy
Autori: Sophie Hannah, B.A. Paris, Claire Mackintosh, and Holly Brown

Copyright © 2019. The Understudy by Serial Box.
The moral rights of the author have been asserted.

Copyright © Editura Trei, 2021
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0790-2

Dublura

Sezonul 1, episodul 1
Cutia muzicală

Holly Brown, Sophie Hannah,

Clare Mackintosh și B. A. Paris

KENDALL (Mama lui Ruby)

O clipă, nu vezi decât frumusețe. Se întâmplă pentru că ochiul se duce unde vrea el, unde e atras: către chipul fără cusur, părul auriu prins în coc, brațul întins cu grație, trupul suplu al dansatoarei pe punctul de a-și lua zborul. Numai că se învârte încet, către tine, și apoi îți dai seama... costumul mulat de dans, bleu, e împroșcat cu sânge. Îi lipsește un braț, iar piciorul din partea opusă e răsucit grotesc, într-un fel care arată violență. O balerină care chiar și-a rupt un picior, dar cu siguranță n-a fost ghinion.

Știu un loc unde nu se rătăcește nimeni... Știu un loc unde nu plânge nimeni...

Vocea e stăruitoare și minunată. Sigur că da; este vocea lui Jess Mordue. E incredibil de talentată, poate chiar

la fel de talentată ca fiica mea, Ruby, numai că e mult mai frumoasă. Nu i-aș spune niciodată așa ceva lui Ruby, dar cu greu ar putea să nu remarce. Jess e uluitoare.

Chiar în clipa asta, suntem toate — cele patru mame — reduse la tăcere în biroul directorului. Simt cum mă străpung privirile lui Carolyn, mama lui Jess. Nu vreau să mă uit nici la ea, nici la cutia muzicală diabolică de pe biroul din fața noastră, și nu vreau să cobor privirea ca și cum eu sau Ruby am fi vinovate. Nu se poate să fi făcut ea asta, nu e stilul ei.

Celelalte mame nu știu toată povestea despre Ruby sau despre mine, ori cum ne înțelegem noi două. Sunt toate britanice, poate că n-au încercat să-și închipuie ce greu e să te muți de la LA la Londra, lăsându-ți acolo soțul și asumându-ți singură responsabilitatea pentru creșterea unui copil atât de greu de stăpânit ca Ruby.

Visul ei este să intre într-o lume — o afacere — unde e venerată frumusețea, unde Jess are șanse să fie tratată preferențial, iar Ruby n-o să aibă niciodată parte de asta. Uneori, e copleșită de nesiguranță. Alteori, scapă totul de sub control și apoi regretă. Știu că așa e.

În timp ce arcul se destinde, notele metalice ale pianului devin întâi neregulate și apoi încetează, iar mișcările balerinei sunt tot mai smucite, până când, din fericire, rămâne nemișcată. Adam Racki șoptește, mai mult pentru el decât pentru oricare dintre noi:

— Vești ce pomenesc de fapte nefirești.

Apoi, pentru noi, spune și sursa:

— *Macbeth*[1].

[1] William Shakespeare, *Macbeth*, traducere și note de Dan Amedeu Lăzărescu, Editura Pandora M, 2016, actul V, scena 1.

Carolyn clatină din cap într-o totală sfidare a directorului.

— Vă dați seama ce e cântecul ăsta, nu? întreabă ea.

Are o statură impunătoare, e la fel de înaltă ca Jess, dar mai degrabă solidă decât mlădioasă și nu e genul care să-și îmblânzească trăsăturile cu machiaj. Se lasă în față pe scaun, arătând cu degetul spre cutia muzicală — și spre domnul Racki —, însă am senzația că gestul e îndreptat direct către mine, care stau la două scaune mai la stânga ei.

— E *Castelul din nori*[2]. E Jess, cântând *Castelul din nori*. Cântecul ei pentru audiție. Înțelegeți toți ce-nseamnă asta.

— Încă nu știe niciunul dintre noi ce înseamnă, spune domnul Racki, cu glasul lui răsunător.

Nu e arătos, dar este o prezență care nu poate fi ignorată, ceea ce e logic ținând cont de succesul pe care l-a avut în trecut în West End[3]. Pe pereți sunt fotografii cu el pe scenă, cu machiaj, alături de personalități ca... mă rog, nu-i știu pe greii teatrului britanic, dar sunt acolo. Și îmi place obiceiul lui de a cita din piese de teatru, deși uneori citatele în latină sunt puțin exagerate.

— Nu știm cine a lăsat asta în dulapul lui Jess.

N-o să sugerez eu că una dintre celelalte fete din grupul de prietene, deși merită remarcat că au fost chemate la această întâlnire și mamele lor, Bronnie și Elise. Bronnie stă ca un tampon între mine și Carolyn, iar Elise e așezată de cealaltă parte a lui Carolyn. Fetele noastre studiază toate patru teatrul muzical la Academia Orla

[2] *Castle on a Cloud*, cântec inclus în musicalul *Les Misérables*, realizat după romanul omonim al lui Victor Hugo.

[3] Partea de vest a centrului Londrei, cunoscută pentru numărul mare de teatre și zone comerciale.

Flynn. Noi, „mamele", am face orice să le apărăm, iar asta ne aduce în conflict unele cu altele. Se pot face și desface alianțe cât ai clipi. Câteodată nu suntem foarte diferite nici noi de un grup de fete de 16 și 17 ani.

Deși Ruby și-a asumat întreaga responsabilitate pentru *evenimentele* de anul trecut, a fost primită de fete înapoi în grup (slavă Domnului!), dar Carolyn n-a iertat-o niciodată. Probabil că nici pe mine nu m-a iertat. Toată povestea i-a tulburat simțul dreptății. La urma urmelor, e profesor de Drept. Nu i s-a părut că Ruby a plătit suficient.

Nu că asta ar scuza comportamentul lui Ruby de anul trecut, dar ideea de agresori și victime minimalizează și simplifică prea mult lucrurile ca să se potrivească în orice situație.

Îi arunc o privire lui Bronnie și-i simt sprijinul tăcut. Din tot grupul de mame, e cea mai blândă, deși nu e genul care să ia atitudine atât de devreme. Fiica ei, Annabel, e dulce și drăguță și evită și ea să ia partea cuiva.

N-are niciun rost să mă uit la Elise, dinspre care simt venind valuri de nerăbdare. Se aude cum bate din picior, părul ei roșcat cu un bob impecabil mișcându-se ritmat, ca un metronom exasperant. Ar prefera să nu fie aici și să-și vadă de făcut milioanele ei. E o pragmatică și muncitoare, exact ca fiica ei, Sadie.

Oare e posibil ca anul trecut să fi fost și noi un grup de patru, cum sunt fetele noastre? Suntem toate foarte diferite, dar mă bazam pe ele. Mi-e dor de ele.

— Ruby a făcut-o, spune Carolyn cu fermitate.

Ce s-a întâmplat cu „nevinovat până la proba contrarie"? Se aplică doar în America?

— Aici, la Academie, tratăm cu foarte multă seriozitate orice amenințare, zice domnul Racki. Siguranța elevilor

noștri este crucială. Dar, fără martori și fără o mărturisire, trebuie să procedăm cu prudență.

Carolyn râde nervos. Apoi se ridică și începe să se plimbe prin spatele scaunelor celorlalte mame. Mă descumpănește, dar n-o să mă trădez.

— Îmi pare foarte rău pentru ce a pățit Jess...

Vocea domnului Racki se pierde când Carolyn se oprește și se uită urât la el. Se hotărăște să facă apel la toată lumea, cuprinzându-le cu privirea pe toate mamele.

— Motivul pentru care v-am chemat pe toate patru azi este că trebuie să ne concentrăm să creăm un mediu propice educației și empatiei, astfel încât oricine ar fi făcut-o să înțeleagă...

— *Empatie*?! izbucnește Carolyn. Cineva amenință să-mi schilodească fata!

— Am stat de vorbă cu toate fetele. Ruby a negat orice implicare și nimeni n-a văzut nimic.

Privirea i se mută repede de la Carolyn. Încă mai sunt uimită că n-a cedat presiunilor ei, care trebuie să fi fost însemnate, și n-a exmatriculat-o pe Ruby anul trecut.

Ruby e încă aici. Ca și mine. Îmi îndrept puțin spatele. Carolyn nu e singura dispusă să lupte pentru fiica ei. Întâmplător, eu am alte arme. Mă aplec pe scaun și mă adresez domnului Racki — Adam — cu glas scăzut, în contrast deliberat cu tonul plângăcios al lui Carolyn. Pentru o clipă, îmi doresc să mai fi avut încă părul blond lung, ca să-l pot arunca pe spate, îmi doresc să fi fost îmbrăcată cu ceva mai decoltat, dar după lumpectomie și chimioterapie părul mi-a crescut într-un ritm de melc, nu-mi ajunge decât până la umeri și are aceeași nuanță de castaniu ca al lui Ruby.

— Ruby n-are niciun motiv s-o amenințe pe Jess, îi spun.

Carolyn vine lângă mine.

— E un bis! aproape că-mi zbiară în față.

Încerc să nu tresar. Să nu dau dovadă de frică.

— Carolyn, te rog stai jos, spune domnul Racki pe un ton autoritar, pe care probabil îl folosește cu elevele.

Văzând că domnul Racki nu are de gând să continue până nu se conformează, Carolyn se așază cu un pufnet sonor. Îl răsplătesc pe director cu un zâmbet.

— Cu siguranță că voi face anchete suplimentare și o să sporesc măsurile de siguranță, dar toată lumea din această încăpere trebuie să-și facă treaba. Până la urmă, toată lumea e o scenă și trebuie să dăm un exemplu pentru fete. Trimestrul n-a început decât de câteva săptămâni. Nu vrem să se repete anul trecut, nu-i așa?

Bronnie încuviințează încruntată, dar bătaia piciorului lui Elise se accelerează.

— Sadie n-are nimic de-a face cu aiureala de anul trecut și n-are nimic de-a face nici cu cutia asta muzicală. Îi dau un exemplu foarte bun fiicei mele.

— Ce s-a întâmplat anul trecut le-a afectat grupul și a amenințat să contamineze toată școala, spune domnul Racki. Când e vorba de adolescente, totul se reduce la dinamică. Toată lumea joacă un rol.

— Nu, răspunde Carolyn, aici e vorba de Ruby. Ar fi trebuit să fie deja exmatriculată, dar o să mă mulțumesc și dacă se întâmplă în clipa asta.

— N-a fost Ruby, îi spun domnului Racki.

În ultima vreme, Ruby a fost mult mai cu picioarele pe pământ; nu lasă nimic s-o distragă de la obiectivul real, pe care îl are de la patru ani: să devină un star.

Îmi fac griji că o parte din ce s-a întâmplat este din vina mea. Ruby a fost foarte afectată de cancerul meu și s-a purtat urât, numeroși terapeuți din LA au spus că nu e

neobișnuit. Aș vrea să fi reacționat altfel la vremea aceea, dar nu pot șterge trecutul. Londra ar fi trebuit să fie un nou început pentru noi, la distanță de un ocean.

Dar asta n-a fost mâna lui Ruby. A promis.

— În sufletul ei, Ruby e o fată adorabilă, spune Bronnie.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru Bronnie.

— *Adorabilă?*

Carolyn se întoarce către Bronnie, dar nu se poate întoarce *împotriva* lui Bronnie. Nici chiar Carolyn nu-i poate tăia capul lui Bambi.

— Adam, treaba asta poartă semnătura lui Ruby de sus până jos.

Faptul că-i folosește prenumele e o provocare la fel de mare ca uitătura ei. Domnul Racki îi evită privirea. Ei bine, sunt mama lui Ruby, fir-ar să fie.

— Nu e deloc modul de operare al lui Ruby.

Carolyn se bucură în mod evident de exprimarea mea.

— Deci are un mod de operare, ca un infractor, nu?

Nu o bag în seamă. Ținta mea e domnul Racki.

— Când e pusă în fața faptelor, Ruby recunoaște ce a făcut și are remușcări.

— Vrei să spui că plânge, ripostează Carolyn. Nu-i același lucru cu remușcările. La urma urmelor, e actriță.

— Toate sunt actrițe, spune Bronnie.

Nu știu dacă se referă doar la cele patru fete ale noastre sau la adolescente în general. Secretomania și minciunile vin la pachet.

— I-a spus directorului că n-a făcut-o ea și eu o cred.

Vorbesc pe un ton ferm, poate că ascund și eu o mică actriță. Pentru că, deși tind s-o cred pe Ruby, îmi pun unele întrebări. Dar nu pot să mă trădez, nu pot s-o las pe Carolyn să simtă mirosul sângelui.

Adevărul este că mi-e teamă. Sunt singura de-aici care știe cât de rău o pot lua razna lucrurile când Ruby își pierde controlul.

— Te manipulează, spune Carolyn categoric. Și acum ridică miza. Nu vede nimeni altcineva cât de periculos e?

Elise se ridică brusc.

— Sigur, e foarte neplăcut, îmi pare rău pentru Jess și habar n-am dacă Ruby a făcut-o, dar n-are nicio legătură cu Sadie sau cu mine.

Se îndreaptă spre ușă și apoi spune peste umăr:

— Bronnie, vii? N-are de-a face nici cu Bel.

Bronnie pare nehotărâtă. Ezită doar o clipă prea mult pentru gustul lui Elise, care deja a deschis ușa.

— Ne vedem mai încolo, spune ea, după care iese.

Domnul Racki pare să piardă controlul asupra întâlnirii. Este foarte ineficient, ceea ce a fost în avantajul meu și al lui Ruby când fata a fost primită la școală fără prea multe întrebări. Sunt sigură că n-a stricat nici că Nick a donat banii cu care să fie finanțate două locuri pentru elevi defavorizați. Carolyn probabil anticipează că n-o să ezit să joc pe cartea cancerului sau pe cea a domniței la ananghie, departe de casă. Poate că de-asta are draci. Nu suportă să piardă, iar perspectiva de a fi învinsă din nou de un intelect inferior ca al meu... mă rog, probabil că e mai mult decât poate suporta.

Sau poate că doar o iubește pe fiica ei și nu vrea s-o vadă iar hărțuită. Asta pot să înțeleg. Dacă o cutie muzicală ca asta ar fi apărut în dulapul lui Ruby... în fine, nu-mi place nici măcar să mă gândesc la asta.

— Astea-s aiureli, izbucnește Carolyn. Găsiți-mi un alt vinovat. Să fie al naibii, vă provoc să-l găsiți!

Mă uit rugător la domnul Racki, susținându-mi cauza.

— Obsesia asta pe care o are Carolyn cu Ruby...

— Aș zice că e invers! Ruby e obsedată de Jess! Și să fiu a naibii dacă nu mi-a ajuns!

— Persoana care înjură mai mult obține ce vrea? întreb.

Domnul Racki pare un pic încolțit, probabil în căutarea unui citat din teatru care să ne aducă împreună. Apoi își strânge mâinile una într-alta și ne zâmbește tuturor. L-am mai văzut făcând asta, toate l-am văzut, când se hotărăște brusc că lumea are nevoie de dragoste, de dragoste minunată. Da, poate fi grețos de sentimental, dar inimos și, repet, asta e de multe ori în avantajul lui Ruby. Înseamnă că e întotdeauna dispus să vadă tot ce-i mai bun în ea și să-i mai acorde o șansă. Mă uit la el cu ochi mari, plini de curiozitate și aprobare, în timp ce simt cum Carolyn se încordează, în pragul unei noi izbucniri. Poate că n-ar trebui să-mi facă plăcere reacția ei, nu într-un astfel de moment, dar cancerul m-a învățat că trebuie să-ți trăiești viața la maximum, pentru că nu se știe niciodată.

— S-a ivit o ocazie, spune el. Avem o elevă nouă, care a început azi-dimineață cursurile la AOF. O cheamă Imogen Curwood și nu știe nimic despre fete sau despre povestea lor. Nu știe nimic despre nicio cutie muzicală. Și introducerea cuiva nou poate schimba radical dinamica, s-ar putea să fie exact ce le trebuie fetelor.

— Tu vorbești serios? întreabă Carolyn.

— Foarte serios, răspunde domnul Racki pe un ton voios.

E evident că își imaginează că a dat peste soluția perfectă.

— Venirea lui Imogen poate fi un nou început pentru toată lumea.

Un nou început — una dintre expresiile mele favorite. Nici că se putea mai bine.

— E o ocazie pentru fete să rezolve orice diferende ar avea întâmpinând o nouă prietenă și, ca adulți, noi putem să le oferim încurajările corespunzătoare.

Îi zâmbesc ca și cum ar fi o idee minunată, chiar este, pentru că Ruby n-o să fie exmatriculată. Înseamnă și înfrângerea lui Carolyn.

Și Bronnie zâmbește. La urma urmelor, domnul Racki e șeful ei, nu prea are de ales. E într-o situație delicată, fiind și angajată, și mama unei eleve.

Fără niciun cuvânt, Carolyn pleacă valvârtej.

Unii nu sunt niciodată fericiți. Cui nu-i place un nou început?

CAROLYN (mama lui Jess)

Trântesc ușa mașinii și stau pe scaunul șoferului cu ochii închiși, numărând.

Unu, doi, trei...

De ce numără oamenii când sunt nervoși? Oare numerele sunt calmante în sine? Hai să vedem.

Patru, cinci, șase...

Nu, nu sunt. E doar o aiureală: meditează, numără până la zece, zugrăvește-ți în alb pereții dormitorului și pulverizează spray de lavandă pe pernă. N-ai decât să faci toate astea, lumea reală va rămâne la locul ei.

Șapte, opt, naiba s-o ia pe Ruby Donovan. Te rog, fă să fie strivită pe pavaj de un hipopotam obez care cade de la balconul etajului 14.

Lumea reală e tot acolo, iar tu n-o să reușești să dormi la noapte pentru că o javră de adolescentă, alunecoasă ca naiba, îți persecută în continuare fata.

Ușa pasagerului se închide cu un pocnet zdravăn, dar nu foarte puternic. Sunt sigură că Jess nu încearcă să impresioneze pe nimeni demonstrând că abordarea ei în privința închiderii-ușii-în-momente-de-stres e mai matură decât a mea, dar așa pare.

Nouă, fir-ai a naibii, Ruby Donovan, zece, fir-ar a naibii Academia de doi bani Orla Flynn.

Ar fi trebuit să insist pentru o întâlnire între patru ochi cu Adam Racki. De ce ne-a convocat pe toate? Nu era nevoie să fie și Bronnie și Elise acolo, doar dacă n-a crezut că Bel sau Sadie ar fi putut pune monstruozitatea aia în dulapul lui Jess, și nu crede nimeni. Știm cu toții că Ruby a făcut-o — în adâncul sufletului, știe până și Kendall.

Pot să bănuiesc de ce a vrut să fim toate patru acolo, vierme viclean ce e. A vrut să dilueze efectul Carolyn. („Cine ar putea să-l acuze?", ar spune oricare dintre membrii familiei mele. Ba chiar s-ar aștepta să mi se pară și mie amuzant.)

Previzibil, nici Bronnie, nici Elise n-au luat atitudine: Bronnie pentru că e la fel de utilă ca o umbrelă nevorbitoare, iar Elise pentru că nu-i pasă. Ceea ce a fost convenabil pentru Racki.

Voiam s-o văd pe Kendall, așadar am fost de acord cu întâlnirea de grup. Sufăr de un optimism naiv care n-o să moară niciodată. Speram că de data asta o să fie altfel, că poate Kendall o să-și asume în cele din urmă responsabilitatea pentru fiica ei detestabilă, în loc să-i găsească scuze. Dacă povestea asta înfiorătoare cu cutia muzicală nu-i de-ajuns s-o facă să spună „Îmi pare *tare* rău și o să-i trag lui Ruby o săpuneală de n-o s-o uite", atunci ce-ar putea s-o miște suficient?

— Mami? spune Jess, vocea ei întrerupându-mi șirul gândurilor. Te rog, spune-mi că n-ai făcut urât azi-dimineață, n-ai acuzat-o pe Ruby și n-ai încercat să-i faci s-o exmatriculeze.

Nu spun nimic.

— Așa ai făcut, nu? Fără să discuți cu mine înainte. Mami!

Poate că Jess pare severă și autoritară, dar eu știu ce e dedesubt: anxietate. Teamă. Fiicei mele nu-i place să arate nicio slăbiciune — o trăsătură pe care a moștenit-o de la maică-sa. Anul trecut, când mizeriile lui Ruby au ajuns să fie prea mult pentru ea, n-a plâns și nici nu s-a plâns. În schimb, a dispărut: de acasă și de la școală. Cu ajutorul unor imagini criptice postate pe Instagram, am găsit-o după trei zile, la Manchester. Dormise pe o bancă două nopți. Când, împreună cu Dan, am găsit-o, avea fața acoperită cu o pojghiță de funingine. Ne-a zâmbit și a zis „N-arăt ca o vagaboandă adevărată?" Când am întrebat-o de ce-a făcut-o, a spus „Aveam nevoie să stau departe de Ruby. Și, înainte să ziceți că nu e cazul să mă mai apropii niciodată de ea dacă nu vreau... nu. N-o s-o las să mă gonească din școală. Acum pot să supraviețuiesc oricărei mizerii."

Adam Racki a părut destul de panicat de toată povestea, deși cine poate ști dacă era îngrijorat pentru siguranța lui Jess sau pentru reputația școlii, dar nici chiar atunci n-a pedepsit-o adecvat pe Ruby. A părut să decidă că mica incursiune a lui Jess în viața de vagabond în Manchester a fost un fel de exercițiu actoricesc. Și eu n-am putut-o obliga pe Jess să schimbe școala, când ea era hotărâtă să demonstreze cât de dură e aici.

— Mami! Fir-ar al naibii!

Alte mame ar zice Nu înjura de față cu mine. *Alte mame și-ar feri fetele de orice rele, în ciuda protestelor lor.*

Parcă aud glasul lui Adam: *E o ocazie pentru fete să rezolve orice diferende ar avea întâmpinând o nouă prietenă.* A fost o încercare de manipulare jalnică, de nivel de școală primară. Poți să spui unui grup de copii de cinci ani cine o să fiu noul lor prieten, dar nu poți să faci la fel cu niște adolescente. Era o încercare de ispășire pentru Ruby, după anul trecut?

Jess a fost cândva noua prietenă a lui Ruby. Răutatea se bucură să-și facă prieteni noi. Își freacă mâinile și spune: *Aah, ce drăguț! Încă o victimă.*

— N-a fost Ruby, mami.

— Poftim?

Mă șochează și-mi deschide ochii. Jess și cu mine nu suntem întotdeauna de acord, dar până acum am fost în privința lui Ruby.

— Cutia muzicală. A fost cu mine toată dimineața. Eram împreună când am găsit-o și a fost la fel de șocată ca mine. A început să plângă. Eu eram ceva de genul „Ce mama dracului?".

— E logic. Când a văzut prin ochii *tăi,* a întrezărit câteva clipe în propria ei minte sucită. Nu mă mir că a plâns. Cea mai mare parte a anului trecut a plâns și a cerut scuze, dar n-a încetat să te chinuie.

— Interesant, spune Jess indiferentă, răsucind oglinda retrovizoare ca să-și verifice machiajul. Credeam că o să mergi mai degrabă pe ideea evidentă „a trebuit să se prefacă necăjită ca să pară nevinovată".

— Nu mi-ar plăcea să fiu previzibilă, mormăi eu.

— Nimic din ce spun despre cum funcționează mintea lui Ruby...

— Funcționează ca o armă chimică, doar că are înfățișarea unei adolescente.

— ... n-o să te convingă, chiar dacă povestea asta *nu* e deloc stilul ei. Îți tot spun, deși nu asculți niciodată — Ruby și cu mine ne-am împăcat. Faza cu dispariția mea de anul trecut a înnebunit-o, cred. Știe că toată lumea ar fi dat vina pe ea dacă aș fi fost găsită moartă în vreun șanț.

N-are rost să-i spun să nu mai glumească despre ceva atât de îngrozitor. Ar zice doar că și eu sunt scandalos de directă când îmi convine, și ar avea dreptate.

— Și dacă n-a fost Ruby, cine ar fi putut fi? Bel? Sadie?

— Nu și nu. De parcă ar putea vreuna dintre ele!

Sunt de acord.

— Nu cred că ele au fost. Dar nici nu mă convingi că într-o școală se pot afla mai mulți psihopați capabili de porcării de un asemenea nivel — să-i zicem nivelul Ruby Donovan.

Fac o pauză și mă gândesc.

— Cine știe codul de la dulapul tău?

— Ruby, Bel, Sadie. Dar... există un cod master cu care se deschid toate dulapurile. Elevii intră și ies din birou toată ziua — oricare dintre ei ar fi putut deschide un sertar și l-ar fi aflat. Ce? Poți să spui cu voce tare. Oricum, tot se aude și dacă nu spui nimic.

Nu-mi pasă dacă Ruby a stat lipită de tine toată ziua. Ea a făcut-o. Cumva.

— Cum de nu ești mai supărată? o întreb.

— Aha! Bună întrebare.

— Mulțumesc.

Pornesc mașina, disperată dintr-odată să plec naibii de-aici.

— Oricât de ciudat ar părea, datorită lui Ruby nu sunt complet traumatizată, spune Jess. Chiar a avut grijă

de mine, pe bune. Ca și Bel și Sadie. Anul trecut, totul ajunsese atât de îngrozitor, grupul nostru aproape că se destrămase și acum... nu știu. Am senzația că suntem iar în regulă. Ba chiar a zis: „Tocmai tu nu meriți asta, după ce ți-am făcut anul trecut. *Eu* aș merita".

— Bună idee. Imediat ce ajungem acasă, fac o cutie muzicală cu o păpușă Ruby mutilată care să se zvârcolească.

— Nu, nu faci nimic. Te rog, nu face și nu spune *nimic*. Nimic care să aibă legătură cu prietenele mele. Lasă-mă *pe mine* să rezolv. Mami? Să fiu a naibii, dacă pronunți cuvântul „broșură"

Zâmbesc. Acum, că am ieșit din parcarea Academiei și suntem pe drumul spre casă, mă simt mai bine. E posibilă alergia la școala copilului tău? Oare sunt primul părinte care și-a pus vreodată întrebarea asta? Cu cel mai convingător glas de compromis al meu, spun:

— N-o să cer *astăzi* broșuri de la alte școli. Dar nici nu te las într-un loc unde niște descreierați pun obiecte cu mesaje amenințătoare, artistic lucrate, în dulapul tău. Cred că punctul meu de vedere nu e... ilogic.

— N-a fost o amenințare, mami. A fost un banc prost. Și o să mă lași aici, pentru că vreau să rămân.

Și atunci am o revelație: Jess ezită mai mult să-și părăsească prietenele cele mai bune, până și pe cea care a chinuit-o psihologic un an, decât să plece de la cea mai bună școală de arte ale spectacolului din Londra. E extraordinar de talentată, dar teatrul muzical nu apare în visurile ei ca într-ale mele. Dacă toate prietenele ei s-ar muta la o școală normală, probabil că ar alege să meargă cu ele.

— Câtă vreme nu se mai întâmplă nimic, spun eu cu glas stăpânit.

Nu accept înfrângerea definitiv. Doar deocamdată. Dacă mai insist, Jess o să înceapă să pară că îi ia partea lui Ruby în fața mea și asta nu pot să suport. Nu azi.

— Hei, tati!

Face semn cu mâna spre magazinul de biciclete al lui Dan când trecem pe Archway Road.

— Nu cred că-i aici. Pare închis.

— E acasă. A dus-o pe Lottie la dentist la prânz.

Și a hotărât că nu merită să se mai întoarcă la atelier după-masă pentru doar câteva ore. Trebuie să încerc să nu mă gândesc la asta la noapte, când o să dau pe gât cafea la ora 1, încercând să rămân trează suficient cât să avansez măcar un pic în lista cu Treburi Urgente.

Ceva mai util la care să mă gândesc ar fi: cine a făcut și a plasat cutia muzicală? Dacă nu Ruby, care a fost cu Jess toată dimineața, atunci cine? Trebuie să le fi convins pe Bel, pe Sadie sau pe amândouă. Sau chiar cineva din afara grupului lor.

Nu pot lăsa lucrurile așa, nu pot lăsa porcăriile lui Ruby să continue. Dacă n-o să facă nimeni nimic — și e clar că Racki n-o să facă —, atunci o să fac eu.

BRONNIE (mama lui Bel)

Rămân mult în urmă când fetele dau năvală în vestiar, cu obrajii îmbujorați de efort, apoi stau pe-aproape când își scot rochiile, pregătită să le pun la loc. Mă bucur să văd că au ținut seama de cererea lui Adam de a o include pe fata cea nouă — Imogen — în grupul lor. Stă cu ele, cu spatele spre Bel, care îi deschide fermoarul. O cercetez o clipă, întrebându-mă dacă o să-și găsească

locul în grup. Din experiența mea, numerele impare sunt mai dificile decât cele pare, evident că dinamica o să se schimbe. Pare destul de drăguță — păr lung, blond, aproape alb; ochi albaștri mari, ușor bulbucați; nu la fel de înaltă ca Jess sau Sadie, dar mai înaltă decât Bel și Ruby. Pălăvrăgeala lor e doar despre ce o să aleagă Adam pentru spectacolul de la sfârșitul trimestrului — *Poveste din Cartierul de Vest*, pe care tocmai au repetat-o, sau *My Fair Lady*? Azi a fost rândul lui Jess să joace rolul Mariei și a fost atât de bună, încât cred că o să primească rolul. Oricât de mult mi-aș dori, nu cred că o să-l primească Bel, deși, din punct de vedere fizic, cu părul ei lung și negru, e cea mai potrivită pentru rolul Mariei. Și chiar are o voce minunată.

Sinceră să fiu, dacă n-ar fi fost profesoara ei de teatru din școală, Bel n-ar fi aici. I-a plăcut să joace în toate piesele școlare, dar n-a avut niciodată vreo ambiție să ajungă pe scenă. Și, deși a primit de multe ori rolul principal — a fost minunată în rolul Matildei —, nici mie, nici lui Carl nu ne-a trecut vreodată prin cap că ar putea avea un viitor ca actriță. Când doamna Carter ne-a luat deoparte și a sugerat ca Bel să dea o probă pentru școala de teatru, am fost foarte surprinși.

Carl n-a fost entuziasmat de ideea audiției. El e tradiționalist și crede că Bel ar trebui să studieze contabilitate. Zice că e o meserie plăcută pentru o fată și că o să-și găsească întotdeauna de lucru. Nici eu n-am fost convinsă la început. Nu cred neapărat că Bel ar trebui să facă studii de contabilitate, dar profesia de actor e grea, cu nesiguranța și dezamăgirile ei, fără un program regulat, cu mâncat Dumnezeu știe ce și când și dormit pe apucate. Îmi închipui că trebuie să ai obrazul destul de

gros ca să supraviețuiești și nu sunt sigură că Bel e așa. Dar a vrut să dea proba, am fost de acord spunându-ne că probabil n-o să intre. Atunci am aflat despre *prezență scenică*. Se pare că Bel o are.

Mă aplec să iau rochia lui Ruby de unde a lăsat-o pe podea, întrebându-mă dacă la fel face și acasă. Mă uit spre locul unde stă cu celelalte, încercând să-i prind privirea și să-i fac o mică observație, nu pentru mine, ci să știe că ar trebui să aibă mai multă grijă de costume. Celelalte fete reușesc măcar să și le atârne în cui, iar Bel, binecuvântată fie, și-l pune întotdeauna pe umeraș, ca să am eu mai puțină treabă. Însă Ruby e în stare să aibă comportament de divă. A fost îngrozitoare cu Jess anul trecut. Nu mi-a plăcut că Bel a părut să accepte ideea, dar era intimidată de Ruby.

Simt ceva tare în buzunarul rochiei lui Ruby — e o bucățică de plastic roz răsucită, brațul lipsă al balerinei mutilate. Îl strecor în tăcere în buzunar. Nu sunt sigură dacă ar trebui să i-l arăt lui Adam acum; s-ar putea să nu fie cel mai potrivit moment. Dacă ne convoacă iar pe toate în biroul lui? Îmi închipui reacția lui Elise dacă trebuie să vină iar.

Chiar m-a pus într-o situație dificilă când a încercat să mă facă să plec cu ea zilele trecute. Ce-ar fi crezut Adam dacă aș fi plecat? Ai zice că Elise poate să înțeleagă că sunt într-o poziție neplăcută, fiind și părinte, și membru al personalului. Dar nu sunt sigură că Elise măcar se gândește, dacă nu e vorba despre ea și cariera ei. Știu că e o prostie, dar, când mi s-a oferit postul, am sperat că ea și Carolyn mă vor respecta un pic. La urma urmelor, nu-i simplu să te întorci la muncă după 22 de ani în care ai fost casnică și ai avut grijă de copii. Nici nu mi-ar păsa

când Carolyn mi-ar spune *garderobieră* dacă n-aș crede că o face special, ca să mă umilească. Însă în contractul meu scrie *designer de costume și cusătoreasă*, asta le spun tuturor că sunt. Uneori aș vrea să-i spun lui Carolyn cât de utilă îi sunt lui Adam și în alte moduri. Dar nu pot să o fac, aș pune în pericol tot ce mi-e drag.

Da, înseamnă și să culeg niște haine de pe podea și să fac o grămadă de reparații, dar nu mă deranjează. Îmi place slujba mea și-i sunt recunoscătoare lui Adam că mi-a oferit-o. După spectacolul de sfârșit de trimestru de anul trecut — *Șapte mirese pentru șapte frați* — m-am oferit să ajut cu costumele, pentru că mă pricep la cusut și Bel îmi spusese că Eileen, designerul-șef de costume, era copleșită de câte rochii trebuia să facă. Dacă ar fi fost trei mirese, ar fi fost în regulă, dar șapte erau prea multe. Până la urmă, am ajuns să fac nu doar rochiile cadrilate ale fetelor pentru dansul din hambar, ci și pe cele pentru scena nunții din final. Când s-a terminat spectacolul, Eileen și-a dat preavizul — cred că era extenuată, amărâta —, iar Adam mi-a oferit mie postul.

Mă bucur foarte tare că a făcut-o. Altfel, acum aș muri, ținând cont că Bel face 18 ani. La anul s-ar putea să fie oriunde, la universitate sau în turneu cu vreo trupă de teatru, în funcție de cum merg audițiile de final; aș rămâne doar cu Toby acasă. Și în trei ani, dacă și el o ia pe urmele fraților și se duce la facultate, toți puii mei vor fi plecat din cuib. Ce aș face atunci, dacă n-aș avea postul ăsta?

Carl n-a putut să înțeleagă de ce am vrut să stau atât de mult la școală. Când i-am spus că aveam nevoie de ceva de făcut acum, când copiii creșteau, a zis că aș putea ține contabilitatea pentru firma lui și ar scăpa de angajat

un contabil. Dar, cum i-am atras atenția, asta ar fi muncă neplătită și, cu Lucas și Jon la facultate, ne-ar prinde bine niște bani în plus. Și am două după-amiezi pe săptămână libere, marțea și joia, e perfect.

— Mamă!

Bel vine în fugă și îmi îndrept repede puloverul, ca să nu vadă umflătura din buzunar.

— Sadie face petrecere în pijamale vineri, pot să mă duc?

E unul dintre momentele alea în care nu prea știu ce să zic. Nu-mi place să fiu rea, dar n-am o părere prea bună despre talentele de părinte ale lui Elise. După părerea mea, îi dă prea multă libertate lui Sadie. Am remarcat de curând cearcăne negre sub ochii lui Sadie și, când i-am pomenit de asta lui Bel, a mormăit că Sadie are voie să se culce când vrea ea. A părut că vrea să-mi mai spună și altceva, dar n-am insistat. Dacă e ceva ce-o îngrijorează, Bel o să-mi spună când simte ea că e cazul.

Nu e singurul motiv pentru care șovăi în privința dormitului la Sadie. Deși Bel mă privește cu nerăbdare, așteptând să-i răspund, știu că de fapt nu-i place să stea departe de casă. Nu c-ar fi lipită de mine, doar că preferă să doarmă în patul ei, ca multă lume, de altfel.

— De ce nu le inviți la noi? Aș putea să fac lasagna.

Bel clatină din cap.

— Nu pot, mamă. Sadie a propus deja.

— Atunci, sigur că poți să te duci, îi spun, simțind un mic junghi, pentru că vinerea ne uităm de obicei împreună la un film, cât Carl îl duce pe Toby la karate.

Îmi pun în minte să nu uit să duc acasă câteva dintre costumele care trebuie reparate, ca să-mi umplu timpul cu ceva.

Bel se întinde și mă pupă pe obraz.

— Mersi, mamă, ești cea mai bună.

O privesc cu drag cum fuge înapoi la prietenele ei.

— Mama zice că e în regulă cu dormitul la tine, îi spune lui Sadie.

— E o petrecere în pijamale?

Imogen o privește cu speranță pe Sadie.

— Minunat, când?

Urmează o scurtă tăcere și, când le văd pe Ruby și Jess uitându-se una la alta, îmi dau seama că Sadie nu avusese de gând s-o invite și pe Imogen. Văd cum se duce o luptă în ea, pentru că are un suflet bun și nu vrea să supere pe nimeni. Când tăcerea se prelungește un pic prea mult și mă întreb dacă va trebui să intervin diplomatic, ridică din umeri.

— Vineri, spune.

Imogen își aruncă brațele în jurul ei și, dacă e să mă iau după expresia lui Sadie, nu e un gest agreabil.

— Poate că o să puteți să-mi dați câteva sfaturi, spune mai departe Imogen, uitându-se la celelalte. Ruby, tu dansezi tare bine și tu, Bel, ai o voce minunată.

Exuberanța ei nu pare tocmai convingătoare și, când o zăresc pe Jess încruntându-se, îmi dau seama că nici ea nu crede că Imogen e sinceră.

— Pot să iau costumul, Imogen? întreb eu, vrând să întrerup o situație care devine rapid jenantă.

Își ia costumul din cui și-l lasă să cadă în mâna mea întinsă, uitându-se urât la mine ca să-mi dea de înțeles că știe că am întrerupt-o intenționat. Privirea îmi dă fiori reci.

Propunerea lui Adam ca fetele s-o includă în grupul lor m-a nedumerit un pic. Aș fi preferat să fi vorbit cu

mine înainte să ne-o prezinte tuturor. Dacă am fi discutat, aș fi încercat să-l fac să se răzgândească. De obicei mă ascultă, deși aș zice că în timpul episodului de anul trecut cu Ruby și Jess a fost un pic distant. O persoană care apare și riscă s-o eclipseze pe Bel e o complicație de care n-am nevoie. Poate că mă stresez degeaba; fetelor n-o să le fie ușor s-o accepte pe Imogen, când au fost mereu doar ele patru.

Și noi, mamele, eram tot patru pe vremuri. Însă Kendall și Carolyn nici măcar nu-și mai vorbeau la sfârșitul trimestrului din primăvară. Îmi vine în cap cutia muzicală. Carolyn n-ar fi trebuit să se exprime așa și s-o atace direct pe Ruby, fără nicio dovadă. Poate că ar fi trebuit să intervin, să liniștesc puțin lucrurile. E drept că Ruby e invidioasă pe Jess, asta știu de la Bel. Și că vrea cu disperare să fie actriță, mai mult decât oricare dintre ele. Detest să mă gândesc ce o să se întâmple când Jess o să primească rolul principal în piesa de la sfârșitul trimestrului, iar Ruby o să fie dublura. Mă îndoiesc că Bel o să fie în competiție. Nu că o să-i pese; uneori am impresia că, dacă i s-ar fi spus că nu poate deveni actriță, ar fi ridicat din umeri și ar fi zis că nu contează. Nu-i chiar atât de ambițioasă și nici eu nu sunt, spre deosebire de unele dintre mamele băgărețe de la Academie. Kendall și Carolyn categoric intră în categoria asta, dar eu prefer să lucrez în culise ca s-o ajut pe Bel să-și împlinească visurile.

Sună de intrare la ora următoare și fetele pleacă, Ruby și Jess ținându-se de braț, de parcă ziua de luni (și tot trimestrul trecut) n-ar fi existat niciodată. Ar fi drăguț dacă și Kendall și Carolyn ar urma exemplul fiicelor lor. Poate că ar trebui să le invit pe toate la ceai săptămâna

viitoare. Trebuie să-mi aduc aminte să folosesc căni de data asta. Ultima oară când au venit la ceai, demult, în aprilie, le-am servit în ceșcuțe frumoase, cu farfurii, și m-am ales cu sprâncene ridicate și un „ce șarmant!" din partea lui Carolyn. Ceea ce n-a împiedicat-o să-mi mănânce gogoșile, deși cam speram să se înece cu ele. Nu știu de ce trebuie să fie atât de disprețuitoare. De ce nu poate să fie pur și simplu amabilă?

Scot micul braț de plastic și mă uit iar la el. Poate că ar trebui să mă duc să vorbesc cu Adam, până la urmă. Mă întorc să ies din garderobă și-l strecor la loc în buzunar, dar sufăr șocul vieții mele, pentru că Imogen stă în prag și se uită drept la mine.

— Imogen!

Am mâna dreaptă încă în buzunar, o duc pe stânga la piept.

— M-ai speriat!

Nu spune nimic, stă acolo și se uită la mine, cu ochii ăia albaștri ai ei care nici nu clipesc, iar inima mea, care deja o luase razna, începe să bată și mai tare. O aștept să spună ceva — dar nu spune și, cât tăcerea se prelungește între noi, încerc să-mi dau seama de când stă acolo și dacă a văzut ce aveam în mână.

— Voiai ceva? o întreb.

În colțul gurii îi răsare un început de zâmbet.

— Nu, nu mai vreau.

Sunt cât pe ce s-o întreb ce vrea să spună, apoi mă răzgândesc.

— N-ar trebui să fii la vreo oră? întreb, cu brațul balerinei intrându-mi în palma transpirată.

— Ai dreptate.

Se întoarce.

— La revedere, doamnă Richardson.

Îmi scot mâna din buzunar și trag aer în piept. Zona asta din culise — garderobele și aripile — formează micul meu regat. Însă cuvintele schimbate cu Imogen mi-au lăsat cea mai bizară senzație; parcă între noi s-ar da un fel de luptă pentru putere.

ELISE

Mă încrunt la mulțimea de pantofi din hol, deschizând ușa dulapului și schimbându-mi pantofii cu toc cu o pereche de papuci Mahabi. Îmi mișc degetele de la picioare, înghesuite toată ziua într-o pereche de Louboutin care n-a fost gândită pentru coridoarele de spital.

— Yuliya?

O găsesc pe menajeră în bucătărie.

— Sunt câteva perechi de pantofi lângă ușa din față.

— Da, doamnă Bond.

Dispare, iar eu îmi torn un pahar mare de chablis. Zilele pe teren — cum insistă să le spună departamentul de cercetare și dezvoltare, de parcă am fi elevi de gimnaziu într-o excursie de orientare — te umplu în egală măsură de satisfacții și de frustrări. Satisfacția să văd echipamente care salvează vieți, proiectate de echipa mea, frustrarea că o zi în care nu sunt la birou înseamnă două zile în care va trebui să recuperez.

— Totul în ordine, doamnă Bond. Vă iau rochia de la curățătorie — v-au reparat fermoarul.

Yuliya își scoate șorțul și-l pune în dulapul de lângă cuptor. Suprafețele de lucru lustruite sunt imaculate.

— Mulțumesc, Yuliya.

— În cuptor e tocană de pui, iar pentru fete fac pizza.

— Fete?

Yuliya pare nesigură.

— Prietenele lui Sadie? A zis că ați spus că e în regulă?

Cu o senzație de leșin, îmi aduc aminte vag că Sadie a întrebat dacă poate să-și invite prietenele să rămână la noi peste noapte. Eram ocupată; era mai ușor de spus da decât nu.

— Asta-i tot, mulțumesc, Yuliya.

Își schimbă pantofii de interior cu o pereche de bocanci maro urâți și când dă să iasă se întoarce, cu fața schimonosită de neliniște.

Oftez.

— Ce-ai spart, Yuliya?

— Nu, am...

Își frânge mâinile, aparent luptându-se cu ce are de spus. Sper că n-o să-mi dea preaviz. Yuliya se ocupă impecabil de familia noastră, pentru un salariu care e — sincer — insuficient.

— E vorba despre bani? Pentru că...

— Bani? Nu, e vorba de fata cea nouă.

Vorbește pe un ton scăzut și insistent și vine spre mine, prinzându-mă de brațe.

— Ce fată nouă? Ce vrei să spui?

— Aveți grijă cu ea în preajma familiei.

Șoapta îi devine șuierat și se apropie și mai tare de mine. Îmi simt inima ca o tobă în pieptul devenit neîncăpător.

— Îl are pe necuratul în ea.

Și apoi îmi dă drumul și-și încheie haina.

— Ne vedem mâine, doamnă Bond.

Șocată, sorb o gură de vin. Yuliya e înclinată să fie superstițioasă. Bate în lemn să alunge deochiul și-și face cruce dacă varsă sare. Dar asta-i ceva nou. Sper că n-are vreun soi de cădere nervoasă — abia a ajuns la jumătatea curățeniei în cămară.

Urc și bat la ușa lui Sadie.

— Dumnezeule, la mine acasă lumea dă năvală oricând îi vine, se aude de dincolo de ușă glasul strident al lui Jess.

— Intră!

Canapeaua extensibilă e desfăcută, iar între patul dublu al lui Sadie și perete e înghesuită salteaua pneumatică de o persoană. Peste tot sunt împrăștiate haine.

— Petrecere în pijamale?

Sadie oftează.

— Am discutat săptămâna asta? Mai pe la început?

— Dacă nu-i în calendar...

Bat cu degetul în telefon, iar ea își dă ochii peste cap. Serios acum — știe că toate obligațiile sociale ale tuturor trebuie incluse în calendarul comun, pentru că altfel cum ar putea funcționa o familie?

— Bună, doamnă Bond.

Îmi trebuie o clipă până s-o identific pe blonda care stă pe salteaua pneumatică, ținând o placă de îndreptat părul în mână.

Fata nouă...

— Imogen, îmi aduc aminte. Spune-mi Elise — așa-mi spune toată lumea.

Imogen zâmbește, destul de dulce. Mă întreb dacă Yuliya a dat iama în dulapul meu cu băutură.

— Aveți o casă uluitoare.

— Mulțumesc.

Imogen e o elevă de 17 ani la actorie, nu ziarist la *Beautiuful Homes*, dar tot mă simt măgulită. N-am muncit decât pentru casă. Îmi aduc aminte cum stăteam în stradă, cu planurile în mână, uitându-mă cum dărâmau buldozerele vechea casă oribilă cu un etaj și gândindu-mă *Asta-i — pentru asta e totul.*

— Am niște treabă, le spun fetelor când îmi bâzâie telefonul, dar Yuliya a făcut pizza și în frigider e cidru.

— Mersi, Elise, spune Sadie.

— Cidru! spune Imogen și începe să sară pe patul gonflabil, în timp ce Ruby și Jess se uită încântate una la alta.

— Eu n-am voie să beau, o aud pe Bel spunând când închid ușa.

Quelle surprise. E legată cu cordonul șorțului lui Bronnie Richardson mai strâns decât e ancorată o corabie în furtună. Personal, cred că vreo câteva pahare de cidru le-ar relaxa pe *amândouă*, dar am lucruri mai importante decât prietenele lui Sadie pentru care să-mi fac griji. BONDical Ltd. este la doar un pas de a obține un contract cu una dintre cele mai mari firme medicale private din țară și, deși am o echipă desemnată să lucreze la ofertă, sunt sigură că n-o să aibă nimic împotrivă s-o verific și eu.

Sunt cufundată în muncă în momentul în care se aude o bătaie șovăitoare la ușă, urmată de tăcere. Aștept; uneori, Sadie pleacă dacă sunt ocupată. Mijesc ochii obosiți la monitor. Cifrele sunt corecte, dar oferta trebuie să facă o impresie mai bună...

Încă un ciocănit. Oftez.

— Da?

— Imogen nu se mai oprește din plâns.

Sadie are o mască de cărbune întinsă pe față.

— De ce?

Masca se încrețește când Sadie se strâmbă.

— Nu vrea să spună.

Îmi zvâcnesc degetele pe tastatură.

— Vin imediat.

Asigurând un serviciu de calitate, viabil..., mormăi, încercând să găsesc formularea perfectă...

— Mami.

Mami? Mă ridic.

Imogen are capul ascuns după genunchii trași la piept, de parcă ar încerca să fie cât mai mică. I se aud suspinele înăbușite. Ruby, Bel și Jess stau pe patul lui Sadie și se uită la *Breaking Bad*. Jess dă sonorul mai tare, demonstrativ. Sadie se foiește între Imogen și prietenele ei.

M-aș descurca foarte bine astă-seară și fără cabotinisme de adolescentă. Uneori, câte cineva ne spune, lui Nick și mie, că avem noroc cu o fată cu atâta bun-simț, care nu face scene și n-are schimbări de dispoziție. Reacționez violent. Nu-i spui cuiva cu un câine bine-crescut că „are noroc" când câinele răspunde la comenzi, nu?

— Care-i problema?

Mă așez pe vine și pun stângaci mâna pe umărul lui Imogen. Ca și celelalte, e îmbrăcată în pijama, deși a ei are un model cu desene animate — genul pe care-l purta Sadie când avea 14 ani. Suspinele se întețesc.

— Ce s-a întâmplat, Imogen?

Apare, încet, cu fața roșie și plină de pete, de parcă și-ar fi frecat-o până acum. Sunt uluită de pungile de sub ochi. Imogen pare mai extenuată decât ar trebui să fie vreodată o fată de 17 ani — un contrast puternic cu chipurile odihnite ale lui Sadie și ale prietenelor ei, care țin prea mult la înfățișarea lor ca să nu doarmă cât trebuie.

Scoate un suspin puternic și sufocat.

— N-n-nimic.

— Dacă nu-mi spui, n-am cum să te ajut.

Ruby își învârte un deget în jurul urechii.

— Dili-dili..., spune *sotto voce*.

Mă uit urât la ea.

Lui Imogen îi tremură buza de jos.

— Nu vreau să dorm pe patul pneumatic.

— Atunci fă schimb cu una din fete și dormi pe canapea, spun, dar Imogen clatină din cap.

Își trage în jos mâneca — dar nu înainte să zăresc plasturele din jurul încheieturii stângi. Încerca să-l ascundă?

— Nu pot să dorm nici acolo.

Se ridică greoi, cu pumnii strânși și spatele lipit de perete. Vorbește pe un ton pițigăiat, de parcă ar avea cu zece ani mai puțin decât celelalte, iar contrastul cu înfățișarea ei altfel matură e ciudat de neliniștitor.

Îl are pe necuratul în ea...

Alung din minte cuvintele Yuliyei.

— De ce nu?

Cască ochii și vorbește șoptit și speriat.

— Sunt niște lucruri sub pat. Monștri.

Ruby țipă, iar Jess îi trage una.

— Tâmpito... m-ai speriat.

— N-am fost eu, spune Ruby, ridicând ambele brațe și ținând degetele încârligate. A fost... UN MONSTRU!

Încep să chicotească.

Când mă uit din nou la Imogen, le fixează pe Ruby și pe Jess cu o furie pe care nu și-o ascunde. Îmi trece un fior pe ceafă.

Imogen se ridică în picioare și zâmbește politicos, fără nicio urmă a fetiței speriate de adineauri.

— Pot să mă duc în patul mare, între Sadie și Ruby, doamnă Bond?

Acum vorbește ca un adult și e straniu din partea unei adolescente în pijama cu desene animate.

Una dintre fete scoate o exclamație tăioasă. Ruby, probabil, sau Jess. În sinea mea, nu le acuz.

— Altfel, n-o să pun geană pe geană.

Geană pe geană. Din nou, o întorsătură de frază curios de matură. *Matură?*, mă gândesc înainte să mă pot opri, *sau nepământească?*

Îl are pe necuratul în ea.

A naibii Yuliya, cum îmi bagă tâmpenii în cap. Sunt om de știință. Imogen e practic un *copil*. Și ce dacă încă îi mai e frică de monștri?

— Bine... atunci dormi în patul lui Sadie.

— Dar nu e..., începe Jess, uitându-se la mine cu gura căscată.

— Ah, *Dumnezeule*! spune Ruby, uitându-se la Sadie în căutare de sprijin. Sadie, spune-i!

Sadie știe bine că nu e cazul să încerce să mă facă să mă răzgândesc, odată ce am hotărât ceva.

— A, bine, atunci. Imogen, dormi între mine și Rubes.

— Ce mama naibii, Sades?

N-am mai auzit-o niciodată atât de supărată pe Ruby. E geloasă? Își face griji pentru locul ei în grup după ce a apărut cineva nou cu care să concureze?

— Vezi cum vorbești, Ruby, spun, deși mă doare undeva de cum vorbește copilul altcuiva. S-a rezolvat deci.

— Ura!

Imogen se ridică, sărind în pat și așezându-se turcește, cu o pernă în brațe. E toată numai zâmbet, de parcă ultima jumătate de oră nici n-ar fi existat; ca un cățeluș

care-și pierde mingea și după aia găsește alta. Mă ridic, cu gândul să mă întorc la lucru, dar în trecere văd cutia mea Crème de la Mer, aruncată într-un morman de cosmetice ieftine. Nu mă deranjează să-mi folosească Sadie lucrurile — nu-i niciodată prea devreme să investești într-o piele sănătoasă —, dar a naibii să fiu dacă prietenele ei o să se bălăcească în crema mea de față de 400 de lire.

Blatul de la baie e un talmeș-balmeș de măști și tratamente pentru acnee, creioane de contur și luciu de buze. Patru truse de toaletă revarsă un talmeș-balmeș de cosmetice. A lui Ruby trebuie să fie cea roz, pe care scrie cu litere albe *Selfie Kit* pe o parte, ceea ce înseamnă că aia trandafiriu-aurie plină de produse MAC și Benefit e a lui Jess, iar cea Cath Kindston, pe jumătate golită, cu un prosopel și un șampon Body Shop e a lui Bel. De unde rezultă...

Arunc o privire în spate, dar fetele șușotesc însuflețite între ele, fără să mă ia în seamă. Trusa lui Imogen e neagră și pe partea de sus scrie *Ted Baker*. Intru în baie și, încet, deschid fermoarul. Îți dai seama de o grămadă de lucruri despre cineva dacă-i vezi trusa de toaletă. Curățare, tonifiere și hidratare? Sau o punguță cu șervețele pentru copii și speranța că totul o să fie bine? Ață dentară sau o periuță de dinți tocită și amărâtă?

Înăuntru nu-i mare lucru. O periuță de dinți, niște farduri și un aparat de ras. Îmi aduc aminte cum și-a tras Imogen mâneca. Automutilare? Caută atenție? Slavă Domnului că Sadie e prea echilibrată ca să fie influențată de moda emo.

Mi se lipește mâna de o cutiuță cu pastile. O scot, așteptându-mă să fie paracetamol, dar văd în schimb eticheta familiară a unui medicament cu prescripție medicală. O ridic mai aproape de ochi, prea dependentă

acum de ochelarii mei de citit, și văd un cuvânt cunoscut. *Olanzapină.*

Poate că nu sunt doctor, dar nu sunt multe pe care să nu le știu despre echipamente medicale și medicamente: Ce naiba face o fată de 17 ani cu antipsihotice? Citesc eticheta — *10 mg alprazolam, o dată pe zi* —, apoi rămân nemișcată.

Numele pacientului nu este Imogen Curwood. E Lisa cumva, Lisa D... Dais-ceva. Șterg petele de machiaj care acoperă scrisul. Oare sunt furate?

Nu știu ce mă face să ridic privirea. Știu doar că, atunci când mă uit, tot ce pot să fac este să nu urlu. Privirea pe care o întâlnesc în oglinda de la baie aparține cuiva mult mai matur decât Imogen Curwood.

Cineva mult mai periculos.

— Cred că o să vezi că sunt ale mele.

Încremenesc, de parcă eu aș fi copilul, iar Imogen, adultul care m-a prins. Vâr cutia cu pastile înapoi în trusa de toaletă și o las să cadă pe blat.

— Făceam doar un pic de ordine! spun, mai sigură de mine decât sunt în realitate.

Dacă ar fi fost vreuna dintre celelalte fete — Ruby sau Jess sau Bel —, aș fi întrebat ce face cu medicamentele, de unde le are. Dar privirea lui Imogen mă străpunge. Am gura uscată și simt în piept un nod de spaimă.

Pe chipul lui Imogen se înfiripă un zâmbet nemilos.

— Ar trebui să fii atentă, spune ea încet. Știai că acasă se întâmplă mai multe accidente decât oriunde altundeva?

Îmi susține privirea și, deși știu că e doar un copil și că nu-l are pe necuratul în ea, simt cum mi se scurge sângele din obraji.

Abia când ajung înapoi în siguranța biroului reușesc să respir din nou. Ruby a nimerit-o: Imogen Curwood e dili-dili.

***

— Și atunci, ce caută la noi acasă? întreabă Nick.

Își ține laptopul înclinat, văd pe Skype mai mult placa de la căpătâiul unui pat de hotel și mai puțin un soț. Îmi împing deoparte paharul de vin, ca să nu se vadă, înainte să facă el vreun comentariu.

— Pentru că Sadie n-a vrut să se simtă exclusă.

Expresia i se îmblânzește.

— Fată bună! Știai că actorii au niveluri de empatie mai ridicate decât oricine altcineva? Am citit un studiu pe tema asta.

— Minunat, poate să-și scrie și asta în CV, spun sec. O să compenseze lipsa notelor mari.

Nick stă pe patul din camera de hotel; eu sunt deja sub plapumă. Aici e aproape miezul nopții și se face ora 19 în Connecticut, unde se află Nick până săptămâna viitoare.

Îmi aruncă Privirea.

— Am discutat chestia asta de un milion de ori. Lui Sadie îi place la AOF.

Sadie a avut numai note de 10 la testele din liceu. Diriginta ei aproape că a plâns când a auzit că eleva ei vedetă n-o să rămână mai departe în școală. Și eu, la fel.

— E fericită acolo. Mai fericită decât la fosta școală.

— Pentru că are mai puțin de învățat...

— Pentru că e mai puțină *presiune*..., mă întrerupe Nick.

N-o să fim niciodată de acord. De ce să continui cu ceva la care n-ai șanse să câștigi?

— Mai bine închid — am o întâlnire la micul dejun cu WellFort.

— Sper să meargă bine. Te iubesc.

Așa zice el.

— Și eu te iubesc.

Fața lui Nick rămâne nemișcată o clipă înainte să dispară, iar eu îmi privesc chipul reflectat în ecranul negru. Ochii sunt obosiți și injectați. Împing laptopul pe locul liber din pat, ca să-mi fie la îndemână dacă mă trezesc. Am renunțat de ani buni să mă mai împotrivesc insomniei și o consider mai degrabă o ocazie să lucrez mai mult. Dau pe gât restul de vin, oferindu-mi ceva care să mă ajute să dorm.

Când mă trezesc, e din cauza unui urlet care mă face să sar în picioare, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Am avut oare un coșmar? Dar, nu, se aud picioare care aleargă, țipete, plânsete, *ce naiba se întâmplă?* Amețită de lipsa de somn, clipesc când ies pe palierul luminat din plin și mă grăbesc spre fete.

În capul scărilor, Sadie, Jess și Bel stau strânse una într-alta, uitându-se îngrozite la ceva ce eu nu pot să văd. Bel plânge, iar Jess are ambele mâini la gură, de parcă ar fi cât pe ce să țipe sau i-ar veni să verse.

— Mami!

— Ce s-a întâmplat?

Am cea mai bizară senzație că în viața noastră a intrat răul; că în seara asta s-a schimbat ceva chiar în *aer*.

Lipsă de somn, îmi spun. *Lipsă de somn și drame adolescentine.* Sadie e atât de palidă, că are pielea aproape străvezie. Întinde o mână care tremură, arătând în josul

scărilor. Bel începe iar să hohotească și se agață și mai strâns de Jess.

Simt o furnicătură neliniștitoare coborându-mi pe spate. Mai fac trei pași până să pot să văd, pe deasupra balustradei de sticlă, în holul de jos.

Îmi duc mâinile la gură, iar panica îmi încleștează gâtul. De la baza scărilor, Ruby se uită în sus la mine, cu un amestec de spaimă și sfidare întipărit pe față.

Dar eu nu la Ruby mă uit. Ci la Imogen, care zace nemișcată la picioarele lui Ruby, cu părul răsfirat ca un halo și membrele răsucite în poziții care mă fac să dau înapoi. Exact ca balerina mutilată pe care a găsit-o Jess în dulap.

Dublura

Sezonul 1, episodul 2
Să înceapă spectacolul

B.A. Paris

SNAPCHAT: CELE PATRU FANTASTICE

Ruby: Bună.
Sadie: Ești bine?
Ruby: Scuze că am plecat. V-ați distrat?
Bel: Nu ca atunci când erai și tu.
Ruby: (inimioară)
Jess: Ce-ți veni, Rubes?
Ruby: Am crezut că e moartă
Jess: Nu cu căcatul ăla de zgomot
Sadie: Cabotin?
Jess: Clar!
Ruby: Mi-aș dori să nu fie nevoie să stăm cu ea
Jess: Hai să-i zicem să se care
Bel: Nu se poate, după ce a zis Racki
Jess: Dă-l naibii pe Racki
Ruby: Nu, mersi!

Bel: Ar trebui să-i dăm o șansă
Sadie: Da' e ciudată, nu?
Jess: Curvă nebună!

SNAPCHAT: JESS, BEL & SADIE

Jess: Hei, ce-a fost toată nebunia aia cu Ruby azi-noapte? Chiar a luat-o razna
Bel: S-a speriat de căzătura lui Imo, bănuiesc
Jess: Neah, nu-i doar atât
Sadie: Cum adică?
Jess: Nu'ș... credeți că a împins-o?
Bel: Era în bucătărie
Jess: Așa zice
Sadie: Sincer, și Imo zice
Bel: Ciudat totuși
Jess: Ambele al naibii de ciudate, zic

BRONNIE

Nu-mi vine să cred că am reușit să fac cumva să fim toate patru la un loc. După ce s-a întâmplat săptămâna trecută cu cutia muzicală, mă așteptam din partea lui Carolyn să-mi spună că, dacă vine Kendall, nu vine ea, și invers. Dar au părut amândouă foarte mulțumite când am sunat să propun întâlnirea.

Elise a zis că nu poate să vină decât dacă ne vedem la un hotel pe lângă ea, pentru că are programul foarte încărcat. Și trebuia să fie azi, vineri, nu în altă zi, ceea ce pentru mine e perfect, pentru că lucrez vineri după-masă

și pot să mă duc direct la Academie după ce terminăm. Pe de altă parte, dacă n-ar fi trebuit să lucrez după-masă, aș fi putut să rămân aici și să comand cafea după cafea, doar pentru bucuria de a sta într-un loc atât de luxos. N-am mai fost niciodată într-un hotel așa de frumos, cu pardoseală din marmură roz și canapele de catifea adunate pe lângă măsuțe aurii cu blaturi de sticlă. Și candelabrele! E unul imens care sclipește chiar deasupra noastră și primul meu gând, când am ridicat privirea și l-am văzut, a fost că dacă o să cadă aproape sigur ne omoară, nu doar din cauza greutății, ci și a cristalelor șlefuite care ar tăia ca o mie de cuțite ascuțite. Asta-i problema cu ceva care cade de deasupra ta: nu te aștepți niciodată.

— Nu arată delicios prăjiturile astea? spun eu, încercând să pun capăt discuției despre ce o să aleagă Adam pentru spectacolul de la sfârșitul trimestrului — *Poveste din Cartierul de Vest* sau *My Fair Lady*.

Kendall îmi zâmbește de peste masă.

— Arată, dar probabil că nu-s la fel de bune ca ale tale.

Mă uit tânjind la brioșa mea Red Velvet.

— Nu există decât o singură cale să aflăm.

— Haide, Bronnie, dă-i bătaie, spune Carolyn, după care tace, iar eu aștept înțepătura. Nu ține seama de noi.

Nu pot opri roșeața care-mi urcă în obraji. Nici nu vreau să mă gândesc ce reacție ar fi avut dacă mi-aș fi luat o felie din prăjitura cu ciocolată care m-a atras prima și care arăta dumnezeiește. Am ales brioșa pentru că nu părea chiar o dovadă de lăcomie. Când ai câteva kilograme în plus ca mine, ești conștientă de chestiile astea.

Nu știu de ce-i permit lui Carolyn să mă necăjească așa de tare. Carl spune că, în sinea ei, e geloasă pe mine.

La început, nu l-am crezut; m-am gândit că încearcă doar să mă facă să mă simt mai bine, cum face el întotdeauna. Însă Carl n-ar fi zis-o dacă n-ar fi crezut că e și ceva adevăr la mijloc. Drept ripostă, arunc o privire plină de înțeles la blugii și tricoul lălău al lui Carolyn, dorindu-mi să am tupeul să-i comentez ținuta pe care a ales-o pentru un hotel de cinci stele. În loc de asta, îmi netezesc fusta înflorată de mătase și mă bucur că soțul meu n-o să afle niciodată cât am dat pe ea. Bine că am insistat să-mi deschid un cont separat când am început să lucrez la Academie, pentru că nu poate să vadă ce fac cu banii. Simt cum mă cuprinde îngrijorarea, dar o alung în străfundul minții, știind că n-o să treacă mult până o să se întoarcă să mă bântuie. Deocamdată refuz să las orice să tulbure această minunată cafea de dimineață.

— Când făceam tratamentul pentru cancer..., spune Kendall, iar eu întind mâna după farfurie, recunoscătoare că pot să-mi abat atenția câteva minute.

Nu-s răutăcioasă; sunt totdeauna dispusă să ascult un prieten. Dar am petrecut mult timp cu Kendall anul trecut, ascultând poveștile ei despre cancer și, după o vreme, n-am mai fost disponibilă. Totuși chiar îmi place Kendall. E singura cu care simt că am ceva în comun. Nu sunt de acord cu felul în care Carolyn privește de sus pe toată lumea și, deși Elise e uimitoare, cu viața ei fascinantă și jobul minunat, n-avem absolut nimic în comun. Suntem atât de diferite, că n-am putea să facem un compromis nici dacă am vrea. Mai să cad de pe scaun mai devreme, când a comandat un pahar de șampanie la cafea. Vreau să zic că e ora 10:30! Nici chiar faptul că niciuna dintre noi n-a vrut să bea n-a descurajat-o — a mers înainte, de una singură.

Ah, Carolyn a pomenit de cutia muzicală, e momentul să mă reconectez. Dacă a decis să atingă un subiect atât de delicat, nu poate avea alt motiv decât că vrea să pună capăt „parcursului" lui Kendall.

— Ridicol, spune, aruncându-și pe spate părul prea lung și prea blond. Până și eu îmi dau seama acum că Ruby n-ar face asta.

Kendall îi aruncă un zâmbet recunoscător.

— Frumos din partea ta să spui așa ceva.

— Ruby n-ar fi acționat niciodată fățiș, urmează Carolyn, ceea ce — din punctul meu de vedere — e un fel de-a spune că Ruby face lucrurile mai pe ascuns.

Carolyn, cea care condamnă lăudând.

— Și atunci, cine a fost? întreb. Și de ce? De ce să strice cineva o cutie muzicală și s-o pună în dulapul lui Jess?

— Habar n-am, răspunde Kendall. Dar, bineînțeles, principalul suspect trebuia să fie Ruby.

— Nu-ți face griji, o să descopere Adam, spun eu, vrând s-o liniștesc.

— Îh, spune Carolyn clătinând dezgustată din cap. Adam e la fel de eficient ca un popă într-un bordel.

Kendall râde, bucuroasă că de data asta Carolyn e de partea ei. Elise zâmbește și eu tresar... mă rog, e un pic vulgar.

— Și cum o să fie de ajutor că le-o bagă pe gât fetelor pe Imogen?

— Cred că a făcut ce trebuia când le-a cerut să fie responsabile pentru Imogen, spun. Poate că dacă au pe cineva nou în grup o să mai atenueze tensiunea. Asta nu înseamnă că nu acționează în culise ca să afle cine a fost în spatele poveștii cu cutia muzicală.

— Poate că a fost Imogen.

Ne întoarcem toate și ne uităm la Elise. Ridică puțin din umerii frumos modelați de yoga.

— Nu fac decât să subliniez că s-a întâmplat în ziua în care a venit.

— Dar de ce s-o ia în vizor pe Jess? întreabă Carolyn.

— Din pură întâmplare, răspunde Kendall, agățându-se de ideea unui alt potențial suspect.

— N-ar fi avut cum. Aduceți-vă aminte, oricine a fost și-a bătut capul să descarce cântecul lui Jess și să-l aranjeze ca să cânte când era deschisă cutia. Nu, clar era pentru Jess.

— Ce s-a întâmplat la petrecerea în pijamale, Elise? întreb eu, într-un efort de a schimba subiectul și de a afla adevărul, pentru că tot ce-am scos de la Bel a fost că Imogen a căzut pe scări.

— Imogen a căzut pe scări, spune Elise.

Pare atât de impasibilă când dă pe gât restul de șampanie, că-mi vine s-o scutur.

— Ai chemat un doctor?

Știu că n-a chemat, dar vreau să-și dea seama că ar fi trebuit.

— Nu, a zis că e bine.

— Dar s-a lovit la cap?

Elise ridică iar un pic din umeri, enervându-mă cu lipsa ei de interes.

— Nu cred. N-a zis că s-ar fi lovit.

— Ce s-a întâmplat, mai exact? întreabă Carolyn. N-am scos multe de la Jess, pentru că dormea când s-a întâmplat.

Elise își întinde picioarele lungi, îmbrăcate cu niște pantaloni negri frumos croiți, și își încrucișează gleznele.

— Primul lucru pe care-l știu e că Sadie a intrat în dormitor și m-a trezit să-mi spună că Imogen a căzut pe

scări. Se pare că Imogen și Ruby s-au dus jos să-și prepare ciocolată caldă și Imogen a alunecat pe o treaptă și a căzut.

Carolyn arată ca o mâță care pândește șoricelul.

— Unde era Ruby când a căzut Imogen?

Exact asta vreau și eu să știu, numai că n-am întrebat, pentru că nu voiam să se uite Kendall la mine cum se uită acum la Carolyn. Să zicem așa — dacă am putea ucide din priviri, Carolyn ar fi moartă.

— În bucătărie, răspunde Elise. Imogen a zis că Ruby o luase înainte. Până am ajuns eu jos, Imogen stătea în fund pe podea, plângând și masându-și gambele. Bel era lângă ea — scandalul pe care-l făcea Imogen le trezise pe ea, pe Jess și pe Sadie. Făcea mult zgomot pentru nimic, dacă mă întrebați pe mine.

— Dacă plângea, înseamnă că se lovise, îi atrag atenția.

— Doar că am avut senzația că erau lacrimi de crocodil.

— Dar avea niște vânătăi. I le-a arătat lui Bel a doua zi dimineață.

Elise execută ridicarea din umeri numărul trei.

— Mi-a zis că e în regulă. Nici măcar n-a vrut punga cu gheață pe care i-o pregătise Bel.

Nu-i trece prin cap că Bel a făcut mai multe decât ea pentru Imogen.

— Mi-am făcut mai multe griji pentru Ruby — era isterică.

Carolyn ciulește urechile.

— Ruby?

Kendall roșește.

— Era necăjită, atâta tot. S-a întors în fugă în hol imediat ce a auzit-o pe Imogen plângând și, când a văzut-o pe jos... mă rog, i-a fost teamă de ce era mai rău. I-ar fi

fost oricui, adaugă ea defensiv, întinzând mâna după ceașca de cafea.

— A fost imposibil s-o potolesc, urmează Elise, adresându-i-se acum direct lui Carolyn. A insistat să se ducă acasă. A trebuit s-o sun pe Kendall să vină s-o ia.

— Serios?

Cuvântul e încărcat de înțelesuri ascunse. Nu sunt singură unde bate Carolyn, însă Kendall nu se bucură. Își trântește ceașca pe farfurioară, făcându-mă să tresar, împreună cu celelalte.

— Poate a crezut că o să fie acuzată pentru căzătura lui Imogen, chiar dacă era în bucătărie în momentul ăla, se răstește Kendall. De obicei ajunge să fie acuzată pentru orice, indiferent dacă e sau nu vina ei.

— Revenind la Imogen... spune Elise diplomatic. E puțin cam ciudată. Ați auzit de scandalul pe care l-a făcut apropo de pat?

— Dacă mă întrebi pe mine, e o chestie de putere.

Carolyn are păreri despre orice.

— A vrut să fie ca ea și asta a obținut.

Întinde mâna după farfurie și înfige furculița în tarta cu lămâie.

— E genul care face probleme, știu eu. Am face bine să n-o scăpăm din ochi.

Mă uitam la imaginea fascinantă a lui Kendall încercând să se calmeze — ochii închiși, câteva răsuflări adânci, degetul mare și arătătorul apăsate pe furiș —, dar cuvintele lui Carolyn îmi aduc aminte de ceva.

— Apropo de scăpat din ochi, spun. Ați văzut e-mailul lui Adam? Despre drogurile de la Academie?

— Dacă te referi la cel în care le cere părinților să facă poliție, spune Carolyn, e, într-un cuvânt, jalnic.

— Nu asta a spus, protestez eu. A cerut părinților să fie atenți când lasă copiii la școală și când îi iau, atâta tot. Și are dreptate, ar fi o prostie să credem că niciunul dintre elevi nu ia droguri.

— Da, dar n-a zis ce măsuri o să ia, nu?

Nu, n-a zis, ceea ce m-a sâcâit și pe mine, ținând cont că trimestrul trecut au fost găsiți doi elevi care foloseau droguri în incintă. Pentru că erau în ultimul an și mai aveau puțin până să plece, totul a fost trecut sub tăcere. Dar asta nu înseamnă că nu sunt implicați și alții, și de aceea i-am cerut lui Adam să se gândească la ce măsuri am putea lua ca să evităm o problemă cu droguri la Academie.

A trebuit să insist serios ca să trimită un e-mail în care să le atragă atenția părinților și eram la fel de frustrată ca și Carolyn de conținutul mesajului. Dar n-am de gând să-i spun și ei.

Elise, aparent plictisită de discuție, ridică mâna ca să se uite la ceasul ei Apple. Îngrijorată că s-ar putea să plece înainte să apuc să pomenesc de strângerea de fonduri pe care trebuie s-o organizăm ca să reparăm acoperișul școlii, caut o modalitate să aduc vorba fără să le fac pe celelalte să-și înăbușe un oftat din categoria iar-o-luăm-de-la-capăt.

— O să organizez o strângere de fonduri, spun.

Se aude un oftat colectiv, înăbușit, din categoria iar-o-luăm-de-la-capăt.

— Ce mai e de data asta? întreabă resemnată Kendall.

— Droguri? glumește Carolyn.

— Acoperișul. Adam l-a rugat pe Carl să arunce o privire astă-vară și a găsit o mulțime de țigle dislocate după furtuna de anul trecut. Academia poate să suporte cea mai

mare parte a costului pentru reparații, dar nu pe tot. I-am zis lui Adam că o să organizez o strângere de fonduri.

— Și vrei să participăm și noi.

— Vreau să participe toată lumea, spun hotărât. Țiglele dislocate sunt un pericol și situația trebuie rezolvată urgent.

— Fac cu drag o donație, spune Elise, cum mă așteptam, pentru că ea nu participă niciodată, doar transferă fonduri.

Cum donația ei depășește de obicei tot ce reușim noi să strângem, n-am de gând să mă plâng.

— O să fac niște prăjituri tradiționale americane, propune Kendall. Și pot să fac orice vrei tu, dacă nu-i ceva prea creativ.

— Poți să cânți?

— Da, am voce destul de bună.

— Bine.

Scotocesc în geantă și scot o broșură de teatru.

— Sâmbătă i-am dus pe Bel și pe Toby să vadă *Mamma Mia* la teatrul de lângă noi. Mă gândeam că am putea pune în scenă o piesă, cu taxă de intrare. Cântăm câteva melodii ABBA, chestii de genul ăsta.

Elise întinde mâna să ia programul și sper să spună că e o idee grozavă. Se încruntă ușor.

— De ce ai biletele capsate pe copertă?

— Ah, spun și roșesc deja, pentru că știu că o să sune prostește. Păstrez totdeauna programele de la spectacolele la care mergem. Încă de când erau copiii mici.

— Uau! zice Carolyn.

Uau-l e încărcat, dar nu de admirație.

— De ce, tu nu le păstrezi? întreabă Kendall, venindu-mi în ajutor. Eu le țin întotdeauna. Programele costă foarte mult și e păcat să le arunci.

— Dar și biletele? continuă Carolyn, fără să-și poată ascunde amuzamentul din voce.

— Uneori.

— Să fac transferul acum? întreabă Elise, înapoindu-mi programul.

— Nu, nu încă. Poate că ai putea să dai o mână de ajutor la standul cu prăjituri, Elise. Sunt convinsă că lui Sadie i-ar face plăcere să te vadă acolo. Te anunț eu dinainte, să ai timp să treci data în agendă.

— De ce nu? răspunde ea, aruncându-mi unul dintre rarele ei zâmbete — nu că ar fi o persoană nefericită, dar de obicei e prea ocupată ca să zâmbească. Ai dreptate, i-ar plăcea lui Sadie.

Mă simt un pic mai optimistă — de data asta, o să fie și mama lui Sadie acolo. Dar tot sunt necăjită că nimeni nu pare interesat de ideea mea de spectacol. Pun programul la loc în geantă. Mie îmi convine. Singurul lucru pe care pot să-l fac bine e să cânt — eram talentată și la actorie — și, dacă e să fiu sinceră, speram să le impresionez pe celelalte cu vocea mea. Toată lumea o ridică în slăvi pe Bel pentru vocea ei frumoasă, dar nimeni nu întreabă dacă mă moștenește pe mine sau pe Carl. Mi-ar plăcea să știe și celelalte că am voce frumoasă, dar n-am cum să mă ridic într-o bună zi și să mă apuc să cânt. Ar zice că sunt nebună. *Mai* nebună, șoptește vocea lui Carolyn, și mă bucur că nu poate să vadă cufărul uriaș pe care-l am acasă, ticsit cu programe de teatru de la toate spectacolele la care am fost vreodată.

— Să-mi zici cu ce poți să contribui, Carolyn, îi spun direct, pentru că n-a propus nimic. Sunt convinsă că o să vrei să faci cât de multe poți pentru Academie, mai ales dacă se înscrie și Lottie la anul — sigur, dacă intră.

Îmi aruncă o privire tăioasă, de parcă tocmai i-a trecut prin cap că aș avea un cuvânt de spus în legătură cu cine intră și cine nu. Apoi, după ce se convinge că n-am, îmi adresează unul dintre zâmbetele ei superioare. Detest că mă subestimează. E drept că n-am o asemenea influență, dar, dacă aș vrea să modific rezultatul unei audiții, sunt sigură că aș putea.

Elise se uită iar la ceas și întinde mâna după poșeta Hermès.

— Trebuie să plec, anunță ea, ridicându-se.

— Și eu, spun și-mi iau geanta Marks & Spencer de sub masă.

— Deja? întreabă Kendall surprinsă. Credeam că începi abia la 13.

— De obicei, da, dar trebuie să ajung mai devreme astăzi.

Știu că roșesc, mi se întâmplă mereu când mint. Dar mi-a ajuns. Oricum, fără mine și Elise prin preajmă, le las ei și lui Carolyn timp să se reconecteze. Sau să se omoare una pe alta. De data asta nu-mi pasă ce fac.

***

Abia când ajung la Academie reușesc să mă relaxez. Nu regret că m-am văzut cu celelalte, dar nu-mi place cum mă fac să mă simt. Știu că mă cred plicticoasă, pentru că vorbesc întruna de strângeri de fonduri, probabil chiar sunt. Însă cineva trebuie să le organizeze. Și reparațiile la acoperiș sunt importante, deși ele n-o să înțeleagă decât dacă s-ar întâmpla ceva și atunci ar zice *Acoperișul școlii ar fi trebuit să fie o prioritate*. Și mai cred că eu nu-s în stare de mare lucru, ceea ce mă întărâtă să le dovedesc că se înșală.

Mă duc spre atelierul meu, care e în culise, chiar lângă garderobă. Coridorul e pustiu; elevii sunt încă în pauza de prânz în curtea interioară și singurul zgomot e cel făcut de sandalele mele pe gresie. Îmi atrage atenția o mișcare bruscă, o străfulgerare de păr blond dispărând în toaleta din fața mea. Mă opresc încercând să mă dumiresc, pentru că eram singură pe coridor și nu e nicio ușă pe unde ar fi putut intra cineva. Ridic din umeri; probabil că a fost o iluzie optică. Pornesc din nou pe coridor, dar nu ajung foarte departe când aud un vaier straniu. Simt un fior pe șira spinării și, deși instinctul meu e să fug, sunetul mă atrage înainte, spre toaletă, până deschid ușa, cu inima bătând să-mi spargă pieptul, aproape îngrozită de ce o să găsesc. După coridorul puternic luminat, am nevoie de o clipă ca să mă obișnuiesc cu interiorul întunecat și, când reușesc, îmi dau seama că sunetul vine de la Imogen.

— Imogen, ce s-a întâmplat? strig eu, lăsând să-mi cadă geanta și apropiindu-mă de ea, sprijinită de perete, plângând de mama focului.

— Nu... nu pot să-ți spun, se bâlbâie ea, iar eu trebuie să mă abțin să întind mâna și să-i iau palmele de pe față, pentru că totul sună puțin... mă rog, teatral.

— Păi, dacă nu-mi spui, n-o să te pot ajuta.

Suspinele încep să se potolească și în cele din urmă se opresc cu câteva sughițuri. Își dă deoparte mâinile de pe față și-și caută un șervețel într-una dintre mâneci. În timp ce-și șterge ochii și-și suflă nasul, mă simt vinovată că m-am îndoit că lacrimile sunt sincere, pentru că e evident că s-a întâmplat ceva îngrozitor.

— Nu vreau să fac probleme nimănui, spune cu glas tremurat. De-asta n-am spus nimic.

Ridică spre mine ochii înroșiți și mă privește disperată.

— Dar nu sunt sigură că pot să mai țin doar pentru mine.

— De ce nu-mi spui mie? îi propun.

Nu zice nimic, nu face decât să mă privească și sunt uluită de cât de spălăciți îi sunt ochii, aproape lipsiți de culoare.

— N-o să mai spun nimănui, dacă nu vrei, continui eu, întrebându-mă dacă asta așteaptă.

— Promiți?

— Promit, îi răspund hotărât.

Răsuflă întretăiat.

— Ți-a zis Bel că am căzut pe scări la Sadie?

Încuviințez:

— Da.

— Ei bine, a fost Ruby.

— Ruby te-a găsit? Da, se pare că e foarte necăjită.

— M-a împins.

Vorbește foarte încet, încât am senzația că n-am auzit bine.

— Poftim?

— Ruby m-a împins, repetă ea.

— Dar..., spun eu nedumerită. Ești sigură?

— Bineînțeles că sunt sigură!

Are glasul atât de strident, că tresar.

— Îmi pare rău, spune ea.

Mototolește întruna batista în mână.

— Știam că n-o să mă creadă nimeni.

Pare așa de nefericită, că mi se face milă de ea.

— Nu-i vorba că nu te cred, îi explic, așezându-mă mai comod, pentru că stau încă aplecată în fața ei. Doar că

toată lumea a spus că Ruby era în bucătărie când s-a întâmplat. Chiar și tu, cred.

— Știu, dar m-am lovit la cap când am căzut, mă durea piciorul foarte tare, plângeam și am zis și eu ca ea, mi se făcuse foarte frică de ce-mi făcuse. Am crezut că poate m-a împins din greșeală... era în spatele meu pe scări. Dar după aia mi-am adus aminte că a trecut peste mine și a dat fuga în bucătărie; întâi am crezut că s-a dus să ia niște gheață sau ceva, dar s-a întors și a început să plângă isteric, zicând „Of, Doamne, Imogen, ce s-a întâmplat, ai căzut?", și atunci au venit Bel, Sadie și Jess, iar ea le spunea cum era în bucătărie când s-a întâmplat... și n-am știut ce să zic.

Se oprește să respire adânc.

— Adică, sunt prietenele ei și eu sunt fata nouă și știam că o să dea rău dacă începeam s-o acuz, mai ales după povestea cu cutia muzicală, pentru că știu că unii cred că ea a fost. Dar acum mi-e frică.

Vocea îi tremură.

— Dacă m-ar fi împins mai de sus, aș fi putut să mă lovesc rău. Poate de-asta a așteptat până am ajuns mai jos, poate că a vrut să fie un soi de avertisment.

Se uită la mine dezorientată.

— Nu înțeleg de ce a făcut asta. Nu i-am făcut nimic. Doar dacă n-a fost pentru că am vrut să dorm în pat cu ea și cu Sadie. Poate că n-ar fi trebuit să fac atât tam-tam, dar mă simțeam exclusă dormind pe saltea.

În agitația ei, începe să rupă șervețelul în bucățele și trebuie să-mi mut privirea de la unghiile ei negre de murdărie sau poate de ojă.

— Va trebui să-i spunem directorului, îi zic și deja simt o strângere de inimă, pentru că, dacă are dreptate, o să fie îngrozitor.

— Nu, nu poți, ai promis! O să fie prea multe probleme și nu pot să mai fac față.

I se umplu ochii de lacrimi.

— E vorba de tata. E bolnav, foarte bolnav.

— Imogen, îmi pare tare rău. Ce-a pățit?

— E la azil.

O țintuiesc cu privirea.

— Azil?

— Da, spune și i se frânge vocea. Mai are doar câteva săptămâni de trăit. De-asta am venit aici, la școala asta, ca să fiu lângă el.

— Dar..., zic eu, nedumerită pe moment, pentru că Adam ar fi trebuit să-i anunțe pe membrii personalului.

Doar dacă...

— Domnul Racki știe?

— Nu, răspunde ea clătinând din cap și cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Nu vreau să știe nimeni, nu vreau să le fie milă de mine. De-asta am plecat de la cealaltă școală. Nu-mi plăcea să știe toată lumea despre tata. Nu făceau decât să încerce să fie drăguți, dar asta mă întrista. Nu vreau să se întâmple la fel și aici.

— Asta pot să înțeleg, îi zic blând. Totuși cred că domnul Racki trebuie să afle despre tatăl tău.

— Te rog, nu-i spune. Poate... știi tu... când se mai apropie momentul. Dar nu încă.

Mi-e greu, se uită implorator la mine. Când mă gândesc la tot ce are de îndurat, nu vreau s-o fac să sufere și mai mult dacă nu-i promit.

— Bine. N-o să spun nimic deocamdată. Dar, dacă tatăl tău e la azil, tu unde stai? Mama ta nu stă în apropiere, nu?

Clatină din cap.

— Stau la bunici. Ei locuiesc lângă azil și pot să-l văd pe tata în fiecare zi.

— E bine că-i ai pe bunici. Dar trebuie să fie greu și pentru ei.

— Este, mai ales că nici ei nu se simt foarte bine.

— Ai pe cineva care să te ajute?

— Nu, bunicii nu vor pe nimeni în afară de mine.

— Pot să fac ceva ca să te ajut?

— Nu, mulțumesc. Nu deocamdată. Poate mai încolo.

Nici nu pot să-mi închipui cum trebuie să fie pentru ea să se descurce cu bunicii în vârstă și cu tatăl grav bolnav. Însă dacă nu mă lasă s-o ajut, nu prea am ce face; doar să fiu cu ochii pe ea.

— Păi, dacă apare vreodată ceva, promiți că-mi spui?

Încuviințează.

— Și o să-mi spui cum se mai simte tatăl tău?

— Da. Mulțumesc, doamnă Richardson. Mă simt mult mai bine acum, că am spus cuiva.

Se uită îngrijorată la mine.

— Dar n-o să vorbiți, nu? N-o să spuneți nimănui că Ruby m-a împins pe scări?

Îmi simte ezitarea.

— Ați promis, îmi aduce ea aminte.

Dacă nu spun nimic despre boala tatălui, nu-i niciun pericol, decât pentru liniștea mea sufletească. Dar să nu spun că Ruby a împins-o pe scări... cum aș putea să țin asta pentru mine? Dacă se mai întâmplă și altceva?

Privirea îi alunecă spre mine.

— S-ar putea să nu fi fost numai vina lui Ruby că am căzut pe scări.

— Ce vrei să spui? întreb încruntându-mă.

Fie a împins-o, fie n-a împins-o.

— Păi, băuserăm ceva alcool.

— Alcool?

Până și eu îmi dau seama că tonul mi se ridică periculos de mult. Însă de când Lucas avea 15 ani și s-a îmbătat acasă la un prieten, fiind aproape călcat de o mașină de poliție în drum spre casă, minorii care consumă alcool au fost o problemă uriașă în familia mea. Încă mai am proaspătă în minte, chiar și după șase ani, imaginea lui adus la ușă de doi polițiști zdraveni.

— Da, mama lui Sadie ne-a dat cidru și poate că Ruby a băut mai mult. Am avut voie să bem cât vrem, adaugă ea, bătând un cui în coșciugul pe care i-l construisem mental lui Elise.

— Păi, asta explică totul, e clar c-a fost un accident, spun ușurată că am găsit un motiv.

— Ce anume?

— Căzătura ta. Dacă Ruby a băut mult cidru, poate că nu era sigură pe picioare și când a coborât scările și-a pierdut echilibrul și a intrat în tine.

— Atunci, de ce n-a zis că asta s-a întâmplat? De ce-a fugit în bucătărie și s-a prefăcut că ajunsese deja acolo când am căzut?

Asta-i o întrebare bună.

— Poate că s-a panicat, sugerez eu.

— Nu, spune Imogen scuturând vehement din cap. Lovitura în spate n-a fost deloc accidentală. Trebuie să mă credeți, doamnă Richardson.

Glasul i se ridică o octavă.

— Aș fi putut să mor!

— Sunt sigură că nu s-ar fi ajuns la așa ceva, o liniștesc eu. Dar nu văd ce pot face dacă nu mă lași să spun nimănui.

Așteaptă, însă încep să mă simt extenuată de permanentele ei schimbări de dispoziție. Știu că e supărată, dar e greu de ținut pasul cu ea. Acum o acuză pe Ruby, iar în clipa următoare îi găsește scuze.

Are un plasture pe încheietură și, observând că e la fel de murdar ca unghiile, o prind de mână, sperând că un pic de atenție afectuoasă o să fie de ajutor.

— Ce-ar fi să mă duc să aduc un plasture curat? îi propun.

— Nu!

Își smulge mâna de parcă aș fi ars-o.

— Nu vreau să-l atingă nimeni!

— E în regulă, îi spun blând.

Mă întreb dacă să-i spun să-și curețe unghiile, dar renunț. Mă uit la ceas și mă ridic în picioare, cu genunchii înțepeniți.

— Mai ai 20 de minute până la ora următoare. Vrei să rămâi aici sau preferi să vii și să stai un pic cu mine?

— Mai bine stau aici.

Ridică privirea, cu ochii strălucind de recunoștință.

— Mulțumesc că ați fost bună cu mine. Nu mai e nimeni căruia să mă pot destăinui și în care să am încredere că n-o să spună nimic.

Valul de plăcere pe care-l simt la prima parte a frazei e alungat rapid când vorbește despre încredere. Chiar și după ce a spus că Ruby ar fi putut fi sub influența alcoolului, tot va trebui să vorbesc cu Adam.

— Dacă ai vreodată nevoie să vorbești, vino la mine, îi spun.

— Credeți că...

Se oprește, părând că nu e sigură dacă e cazul să continue.

— Ce anume?

— Știu că Ruby s-a purtat îngrozitor cu Jess anul trecut. Dacă anul ăsta e rândul meu? Dacă o să înceapă să mă hărțuiască?

În glasul ei se simte o panică autentică.

— Mi-e frică, doamnă Richardson, chiar mi-e frică.

***

Adâncită în gânduri, mă îndrept spre biroul lui Adam. Ar putea fi momentul potrivit să-i arăt brațul rupt al balerinei. Dacă-i spun că l-am găsit în buzunarul rochiei lui Ruby după repetiția de săptămâna trecută și-i povestesc ce tocmai mi-a spus Imogen, va trebui să ia niște măsuri împotriva lui Ruby.

Biata Kendall. Mi-aș dori s-o pot scuti. Din nefericire, nu pot.

— Nu sunt sigur ce dovedește asta, spune Adam, ținând bucățica răsucită de plastic roz între degete și cercetând-o de parcă ar fi vreo insectă ciudată.

Azi poartă o eșarfă portocalie cu model paisley, drapată peste obișnuita lui maletă neagră. Eșarfele lui au tendința să i se asorteze cu dispoziția — portocaliu e bun, galben e și mai bun, cenușiu e rău —, iar când nu poartă deloc eșarfă e mai bine să nu-i stai în cale. Poate faptul că am adus eu în discuție cutia muzicală îl face să se încrunte.

— Unde zici că l-ai găsit?

— În buzunarul rochiei pe care a purtat-o Ruby la repetiția de săptămâna trecută, îi spun din nou. A lăsat-o pe podea, eu am ridicat-o ca s-o pun pe umeraș și o netezeam când am simțit ceva în buzunar.

— Deci putea să fi fost deja pe podea. Și a ajuns cumva în buzunarul rochiei lui Ruby.

N-o să fie așa de ușor cum am crezut. Îmi vine să-i spun că bineînțeles că brațul n-avea cum să fi ajuns „cumva", de unul singur, de pe podea în buzunarul rochiei lui Ruby, dar trebuie să mă port prudent. Nu e doar directorul, e și cel care m-a angajat.

— Păi, da, presupun că da, răspund, întrebându-mă de ce e atât de refractar. Totuși mai e ceva.

Încep să mă pricep să recunosc sunetul oftaturilor înăbușite.

— Da?

— Tocmai am găsit-o pe Imogen plângând la toaletă. Nu știu dacă ai aflat, vinerea trecută fetele au făcut o petrecere în pijamale la Sadie, iar Imogen a căzut pe scări. Atunci a zis că a fost un accident, acum spune că a împins-o Ruby.

Fac o pauză, ca să-i dau timp să digere ultimele informații.

— Mi-a cerut să nu spun nimănui, dar nu mi s-a părut ceva ce să pot ține doar pentru mine.

Încă o încruntătură.

— Imogen s-a lovit? Nu-mi aduc aminte să fi fost informat că a avut un accident.

— Nu, nu s-a lovit, a avut doar câteva vânătăi. Dar nu asta-i ideea, ci că ar fi putut fi rănită.

— Bineînțeles că ai dreptate. Însă dacă Imogen nu vrea să știe nimeni — inclusiv eu —, nu prea pot face mare lucru. Poate că a decis s-o ia ca atare.

Își trece mâna prin părul negru și des și știu că urmează un citat.

— Urzeala vieții noastre e umplută cu fire amestecate: laolaltă-s și binele, și răul[4].

— Așa o fi, spun eu acru. Dar să împingi pe cineva pe scară e cam mult rău.

Îmi aruncă o privire curioasă, pentru că de obicei nu contest nici ce spune, nici citatele, dar nu-mi vine să cred că nu ia lucrurile mai în serios.

— Nu crezi că ar trebui să vorbim cu poliția?

— Categoric, nu.

Adam lovește cu palma în birou, făcându-mă să tresar.

— Imogen n-a căzut în incinta școlii sau în timpul orelor. Dacă stai să te gândești, n-are nicio legătură cu mine sau cu școala.

— Dar dacă ăsta-i doar începutul? insist eu. Dacă situația se agravează? Întâi, cutia muzicală, apoi căzătura pe scări.

— Bronnie.

Adam se ridică de la birou, vine spre mine și-mi pune o mână pe brat.

— Tu chiar vrei să vină poliția la școală?

Când mă atinge, simt un val de căldură urcându-mi în obraji.

— Doar nu vrei să afle despre noi, nu? mă întreabă cu glas scăzut.

Clatin repede din cap.

— Lasă asta pe seama mea, Bronnie. O să discut cu toți cei implicați și după aceea, dacă o să consider că e necesară vreo măsură, o să te anunț.

---

[4] William Shakespeare, *Totu-i bine când se sfârșește bine*, trad. Ion Frunzetti, în *Opere complete*, vol. 6, ediție îngrijită și comentată de Leon D. Levițchi, Editura Univers, București, 1988, actul IV, scena 3.

Mă strânge ușor de mână, se întoarce la birou, deschide sertarul și dă drumul înăuntru brațului de plastic. Se așază și-și trage tastatura mai aproape, felul lui de a-mi spune că discuția s-a încheiat. Nu-mi place cum o face, dându-mă afară ca pe unul dintre elevii lui, când știm amândoi că sunt mult mai mult de-atât. Simt cum îmi clocotește sângele și mă îndrept spre ușă.

— Bronnie?

Mă întorc, crezând că o să-mi ceară să mă duc s-o aduc pe Ruby.

— Știu că pot să mă bazez pe discreția ta, mai ales că Imogen ți-a cerut să nu spui nimănui.

Fac un efort să nu trântesc ușa în urma mea. Oare tocmai mi-a făcut observație că mi-am încălcat promisiunea făcută unei eleve? Întotdeauna l-am apărat în fața lui Carolyn, dar acum înțeleg frustrările ei. Cum poate fi atât de senin după tot ce i-am spus? Ce trebuie să se întâmple ca să-și dea seama cât de rău o pot lua lucrurile razna?

— E totul în regulă, doamnă Richardson?

Ridic privirea și o văd pe Jess sprijinită de perete, cu o expresie amuzată.

— Da, mulțumesc, Jess, totul e în regulă.

— Aveți părul ciufulit.

Înainte să apuc să mă controlez, duc mâna la cap și-mi netezesc părul. Mie mi se pare în regulă și bănuiesc că Jess își bate joc de mine, încercând să mă facă să mă simt și mai jenată. *Așa mamă, așa fiică*, îmi zic îmbufnată, dorindu-mi să-i șterg zâmbetul ăla batjocoritor.

— Ai nevoie de ceva? o întreb, fără nicio urmă din amabilitatea mea obișnuită.

Dintre prietenele lui Bel, Jess îmi place cel mai puțin, probabil din cauză că văd în ea prea mult din Carolyn, în special limba prea ascuțită.

Ridică un dosar.

— Trebuie să-i dau ăsta lui Adam.

E singura dintre elevele noastre care are tupeul să-i spună pe nume în fața unui membru al personalului — dar poate, ca mama ei, consideră că eu nu sunt decât garderobiera.

— Numai că n-am vrut să vă deranjez, adaugă ea, iar eu mă întreb cum poate pune atât de multe înțelesuri în atât de puține cuvinte.

Mă îndepărtez de ușă.

— Atunci intră.

Se dezlipește de lângă perete.

— Ce eșarfă poartă azi?

Întrebarea ei ar putea fi nevinovată; elevii mă întreabă de multe ori ce culoare poartă directorul înainte să intre la el. Toți se roagă pentru galben, mai ales dacă urmează să fie pedepsiți. Dar în tonul ei se citește o ironie care nu-mi place absolut deloc.

— Nu știu, n-am băgat de seamă, îi răspund și plec înainte să fac ceva ce să regret după aia.

***

Mai e un sfert de oră din pauza de prânz și, cu gândul la Imogen, mă îndrept spre curtea interioară. O zăresc pe Bel stând pe banca de piatră cu Ruby și Sadie și, când mă vede și ea, sare și vine în fugă, cu părul negru lung fluturând.

— Bună, mamă, îmi spune și mă pupă pe obraz. Care-i treaba?

— Am văzut-o adineauri pe Imogen și părea un pic cam dărâmată. Poate că ai putea s-o inviți la Costa la un milkshake după ore, s-o mai înveselești.

— Ce... azi?

— Da.

Se strâmbă.

— Îh, mamă, chiar trebuie?

— Nu, nu trebuie. Dar ar fi drăguț din partea ta. Pot să te iau la 17:30, n-ar fi decât o oră.

Se gândește o clipă.

— Pot să le invit și pe celelalte? Dacă sunt și ele, nu mă deranjează. Doar că n-o știu prea bine pe Imogen.

— Atunci o să ai ocazia s-o cunoști mai bine. Adam a zis că vrea s-o includeți în grupul vostru, îi amintesc eu.

— Încercăm, dar nu-i ușor. E puțin cam ciudată, mamă.

Oricine ar fi ciudat dacă ar avea tatăl pe moarte, dar nu pot să-i spun lui Bel.

— Trebuie să fie dificil să vii la o școală nouă direct în ultimul an, zic.

— Așa e.

— Atunci, înseamnă da?

— Dacă pot veni și celelalte. Mă duc să le întreb acum.

— Mersi, Bel, îi spun recunoscătoare. Știi că ești cea mai bună fiică din lume, nu?

— Și tu ești cea mai bună mamă! strigă ea, deja îndreptându-se către prietenele ei.

Nu pot să nu zâmbesc. Lumea e de multe ori uluită când spun că noi nu ne certăm niciodată cu copiii, dar asta se întâmplă pentru că ei nu ne cer niciodată ceva cu care știu că n-am fi de acord. Și, dacă trebuie să-i punem

să facă ceva, cum e cazul acum cu Bel, le prezentăm situația într-un mod care-i face să creadă că pot alege dacă să facă sau nu. Când, de fapt, n-au de ales.

Rămân pe loc o clipă, uitându-mă la elevii care se foiesc prin curte și gândindu-mă la Lucas și Jon, frații mai mari ai lui Bel, care sunt amândoi la facultate. Știu că nu sunt niște îngerași când sunt departe de casă. Sunt sigură că s-au îmbătat de cel puțin câteva ori și le-am găsit brichete prin buzunare când le spălam rufele, știu că fumează. Ideea e că ne respectă suficient de mult cât să nu facă asta acasă. Nici măcar nu întreabă dacă pot fuma în casă, pentru că n-ar vrea să ne pună în situația să spunem nu. Sper doar că nu s-au apucat să ia droguri —, discuțiile pe care le-am avut Carl și cu mine cu ei despre riscurile dependenței au fost suficiente să-i descurajeze. Comunicarea e cheia în familia noastră; discutăm despre orice și, indiferent ce ar crede Carolyn, nu sunt o mironosiță. Când Lucas și Jon își aduc iubitele acasă în weekend, nu-i pun să doarmă în camere separate, cum m-a întrebat ea odată. Câtă vreme băieții au sentimente sincere față de iubitele lor, n-am nicio problemă dacă dorm împreună. Și, când va veni vremea, la fel o să fie și pentru Bel.

Curtea nu e foarte însorită în perioada asta a anului și, pentru că mi-e un pic frig, mă duc spre zona unde bate soarele pe zidurile din colțul cel mai îndepărtat, bucurându-mă să-i aud pe copii spunându-mi „Bună, doamnă Richardson!" când trec pe lângă ei. E ușor să te simți invizibil când lucrezi în culise, ca mine, așadar e plăcut să fii recunoscut. Știu despre fiecare elev mai multe decât le-ar plăcea lor probabil, nu pentru că am acces la informații intime despre ei, ci pentru că-i observ la garderobă

înainte și după repetiții, când se poartă firesc. Mai și aud o mulțime de lucruri, pe care elevii au încredere că n-o să le spun mai departe — și nici n-aș face-o, decât dacă ar fi ceva de viață și de moarte. *Viață și moarte*. Acum sunt din nou îngrijorată din cauza lui Ruby, întrebându-mă dacă într-adevăr a împins-o pe Imogen pe scări. Și ce-a fost în capul lui Elise, să le dea alcool? Mă mir că nu mi-a spus Bel; de obicei îmi spune totul. Deși a fost puțin cam rezervată în ultima vreme. Ca zilele trecute, când îmi povestea că o să cânte un duet cu Sadie.

— Sadie e bine? am întrebat, amintindu-mi cearcănele pe care i le văzusem pe față. Pare obosită în ultima vreme.

— Da, e în regulă, a răspuns Bel repede — un pic prea repede.

Am așteptat, pentru că îmi dădeam seama că încearcă să se hotărască dacă să-mi mai spună și altceva.

— Cred că e puțin stresată.

— Cum adică? am întrebat.

Bel nu prea avea tragere de inimă să-mi mai spună și altceva.

— Învață prea mult?

S-a agățat de idee.

— Probabil.

Mi-am dat seama că n-o să-mi povestească mai multe, cel puțin nu atunci. Dar n-am insistat. Dacă Bel vrea să-mi spună, o s-o facă. Sau poate că ar vrea, dar i-a promis lui Sadie că n-o să-i dezvăluie secretul, cum am făcut și eu cu Imogen.

Poate că Bel nu mi-a pomenit despre alcoolul de la petrecere pentru că-și făcea griji că n-o s-o mai las să rămână peste noapte la Sadie. Mă întreb dacă a băut ceva, dacă a cedat presiunii grupului sau s-a ținut de ce i-am

zis noi despre consumul de alcool în cazul minorilor. Stai să-i spun lui Carl că Elise i-a făcut cunoștință fiicei noastre cu alcoolul. Nici nu pot să-mi închipui reacția lui!

Dintr-odată, știu exact ce o să spună: *Bronnie, a fost cidru, nu tequila. Poate a băut și Bel un pic, poate nu. Nu face din țânțar armăsar. Vorbește cu Elise, dacă vrei, dar atâta tot.*

Mă simt imediat mai bine. Asta o să fac. O să trec luni pe la Elise și o să-i zic vreo două, fără să fiu prea critică. Da, categoric, asta am de făcut.

M-am îndepărtat de zona însorită de lângă zid și sunt cât pe ce să plec din curte, când o văd pe Imogen ieșind din clădire. Se uită o clipă în jur, apoi o ia la fugă spre banca unde stau cele trei fete și își aruncă brațele în jurul lor. Sadie se trage înapoi, Imogen îi dă drumul și lui Bel, dar o îmbrățișează în continuare pe Ruby. După ce tocmai mi-a spus, comportamentul ei pare puțin exagerat. Sau poate că încearcă doar să-și țină dușmanul aproape. Apoi vine și Jess-limbă-otrăvită și flecăresc toate cinci o vreme, prostindu-se și dându-și ghionturi. Dintr-odată Imogen nu mai e lângă Ruby, ci în cealaltă parte, lângă Sadie, nu sunt sigură cum a ajuns acolo. M-am uitat tot timpul și n-am văzut-o mișcându-se. Ciudat. O țintuiesc cu privirea, provocând-o să apară brusc lângă altcineva. Însă după o clipă îi șoptește ceva lui Sadie și pleacă împreună, discutând. Despre ce oare? Imogen îi spune lui Sadie ce mi-a zis mie, despre cum a împins-o Ruby pe scări? N-are cum, nu după ce mi-a cerut să țin secretul.

Sună de intrare pentru orele de după-amiază și mă îndrept spre garderobă, straniu de neliniștită. Petrec câteva ore alegând costumele pentru următoarea repetiție. Carolyn e singura care speră că Adam va alege *My Fair Lady* pentru spectacolul de Crăciun de la sfârșitul

trimestrului, pentru că e convinsă că Jess o să primească rolul principal. Cu doar două personaje centrale în spectacol, doar fata ei va străluci. Majoritatea elevilor vor trebui să se mulțumească doar cu roluri în culise, ceea ce nu-i neapărat un lucru rău. Important e să-și dea seama că în teatrul muzical nu-i cel mai important să fii star, pot face parte din această lume și dacă nu reușesc să devină actori. Sadie, de exemplu, este atât de minunat de calmă și de organizată, încât ar fi un regizor extraordinar. Jess *va fi* un star, sunt convinsă, și e păcat, pentru că o va face mai mult pentru maică-sa decât pentru ea. Ruby o să fie de cele mai multe ori dublura, căreia i se va permite să strălucească din când în când, dar nu va fi suficient de bună să joace tot timpul rolul principal. Cât despre Bel, poate să fie vedetă și, dacă asta vrea, o să fac tot ce-mi stă în puteri s-o ajut să devină.

După ce verific costumele și le aleg pe cele care au nevoie de retușuri, mă duc în magazie să verific și rezervele de vopsele. Nu prea e treaba mea, însă Bob, scenograful, nu ține evidența cum ar trebui, iar elevii rămân de multe ori fără câte o culoare când zugrăvesc fundalul. Și bine fac că mă hotărăsc să arunc o privire, pentru că se pare că o să rămânem curând fără negru. Îmi notez, ca să-l anunț discret pe vreunul dintre tehnicieni. N-ar merge să-i dau biletelul direct lui Bob; ne înțelegem bine, dar n-aș vrea să știe că mi-am băgat nasul prin depozit.

Având grijă să nu profit prea mult de bunăvoința lui Bel, mă grăbesc spre Costa și ajung cu un sfert de oră mai devreme. Fetele sunt cufundate în discuție și nu mă văd când intru. Pentru că nu vreau să le stric dispoziția, mă strecor pe o banchetă din spatele lor și-mi scot cartea din geantă, ca să citesc cât aștept. N-am de gând să ascult

ce-și spun și nici n-aș fi putut auzi nimic dacă Imogen n-ar vorbi atât de tare. Însă e clar că se bucură să fie în centrul atenției și nu pot să nu mă simt mulțumită că planul meu a funcționat.

— Tata mă duce curând să văd *Hamilton*, spune ea, iar eu ciulesc urechile pentru că, după ce mi-a spus că e grav bolnav, știu că n-are cum să fie adevărat.

— Uau, ce mișto, spune Bel. Aș vrea și eu să merg, dar e greu să faci rost de bilete. Probabil că tatăl tău le-a luat acum un secol. Când mergeți?

— Nu știu sigur, luna viitoare, răspunde Imogen vag și atunci înțeleg.

Nu se duce să vadă *Hamilton* — taică-su nu are bilete, dar ea are nevoie să se prefacă, fie și numai pentru scurt timp, că viața ei e la fel ca a oricui altcuiva.

— L-am văzut anul trecut, e SU-PERB! spune Jess.

— Noi am fost la *Mamma Mia* în weekend. A fost foarte bun, spune Bel.

— Nu la fel de bun ca *Hamilton* totuși.

Jess face o pauză, exact cum face și Carolyn înainte să spună ceva tăios.

— E adevărat că maică-ta păstrează biletele și programele de la toate spectacolele la care mergeți?

— Da, spune Bel veselă.

— Dar n-o să vă mai uitați niciodată la ele.

— Poate că da, când mama și tata o să fie foarte bătrâni ori dacă o să facă Alzheimer sau așa ceva. N-aș vrea să uite toate momentele minunate, o să folosesc programele ca să le trezesc amintirile.

— Foarte bine, ai câștigat, spune Jess. Dar numai pentru că ești o persoană foarte drăguță.

De fapt, pare că și crede ce spune.

— Ai noroc, intervine Sadie. Dacă mama face Alzheimer, n-aș avea nimic cu care să-i trezesc amintirile. Poate doar vreun bilanț contabil.

Pare atât de tristă, că-mi vine s-o iau în brațe.

Aștept să intervină și Ruby, până acum a tăcut. Însă nu se aud decât sorbituri. Mă duc spre masa lor, ca și cum abia aș fi ajuns.

Bel ridică privirea.

— Bună, mamă.

— Bună, fetelor.

Mă uit de jur împrejurul mesei.

— Unde-i Ruby? întreb, observând că lipsește.

Bel și Sadie se foiesc stânjenite pe scaune.

— Nu-i aici, spune Jess tărăgănat, plictisită.

E uluitor ce tare seamănă cu maică-sa.

— Bel?

— Am plecat puțin înaintea ei, recunoaște Bel.

— Cu cât timp?

— Cam jumătate de oră.

— Dacă ați plecat la 16:30, trebuie să fi plecat și ea la 17. Atunci, de ce nu-i aici?

— Of, Doamne, probabil că încă ne așteaptă, spune Jess făcând o grimasă, ceea ce mă face să-mi doresc să-i trag una, mai ales când începe și Imogen să se strâmbe.

— Unde? le întreb.

— Pe banca din curtea interioară.

Sadie se uită la mine ușor îmbujorată și iar văd cearcănele vinețiu de sub ochi.

— Cred că ne-am gândit că o să-și dea seama și o să vină aici.

— Bine, toată lumea sus, spun hotărât. Veniți cu mine.

— Unde? întreabă Jess.

— S-o găsim pe Ruby.

— Cum?!

— Așa e corect.

Ignor privirile tăioase pe care mi le aruncă Imogen și mă uit cu asprime la toate patru.

— Ce-ați făcut voi nu-i bine. Nu puteți s-o excludeți pe Ruby.

— De ce nu? Ea m-a exclus pe mine anul trecut, spune Jess pe ton de harță.

— Știu, n-a fost corect. Dar două lucruri greșite nu fac un lucru corect. Haideți, strângeți-vă lucrurile.

— Nu mi-am terminat milkshake-ul, se strâmbă Jess.

Mă uit drept la paharul ei gol, iar ea se reazemă de spătar și-și încrucișează brațele în față, într-un gest care spune *eu rămân aici*.

— Eu rămân aici, spune Imogen, prinzând repede ideea.

— Bine. Dar Jess, Bel și Sadie vin cu mine.

Jess deschide gura să protesteze, dar îi susțin privirea, provocând-o să mă sfideze. Când mă duc la casă să plătesc, le aud pe ea și pe Imogen mormăind și mi-e un pic milă de Bel.

— Mulțumim de tratație, spune Sadie când mă întorc.

— Da, mulțumesc, spun în cor Imogen și Jess, care par să se fi răzgândit și sunt acum în picioare.

Bel trebuie să alerge ca să țină pasul cu mine în drum spre Academie, dar detest ideea că Ruby așteaptă în van să apară celelalte. Îmi pare rău și pentru Kendall; dacă află că Ruby a fost lăsată special pe dinafară, o să se simtă îngrozitor. Știu că Ruby a făcut la fel cu Jess anul trecut și că Imogen a acuzat-o pe Ruby că a împins-o pe scări, dar detest bullyingul de orice fel, indiferent cine e victima.

— Și cum se face că a rămas Ruby de izbeliște? o întreb pe Bel, supărată de toată povestea.

— Imogen a fost de vină. Nu voia să vină și Ruby; a zis că, dacă vine Ruby la Costa, nu mai vine ea și că trebuia să alegem între ele. Jess a ales-o pe Imogen și tu ai zis că trebuie să fiu drăguță cu Imogen, am ales-o și eu tot pe ea. Și Sadie la fel, pentru că nu prea avea ce face.

Șovăie o clipă.

— Mi-a părut rău pentru Ruby, dar niciuna dintre noi nu prea mai știe ce să creadă. E foarte greu pentru Sadie și pentru mine, suntem prinse la mijloc. Nu vrem să luăm partea nimănui, dar uneori... mă rog, trebuie.

Am ajuns în fața curții, încetinesc pasul, ca să ne poată ajunge și celelalte din urmă. Îmi dau seama că e momentul ideal să încerc să aflu ce se întâmplă cu Sadie.

— Știu că trebuie să fie greu, spun compătimitor. Asta o necăjește pe Sadie?

— Ce vrei să zici?

— Pare puțin apatică acum, nu pare chiar în apele ei.

— Probabil că nu doarme suficient, spune Bel vag. Știi cum sunt ai ei. Nu verifică niciodată când se duce la culcare, probabil că ea stă toată noaptea și se uită la seriale.

— Nu-i bine, spun eu încruntându-mă.

Sunt cât pe ce s-o întreb dacă ar trebui să discut cu Elise, când auzim niște suspine puternice.

— Cine e? întreabă Bel, cu o expresie alarmată.

— Ce naiba? zice și Jess, venind din spate.

Arunc o privire în curte și văd o siluetă singuratică stând lângă bancă și plângând de mama focului.

— Oh, Doamneâ! mormăi. Haideți, toate!

Ne îndreptăm în grabă spre Ruby și-mi pun brațul peste umerii care se zgâlțâie.

— A fost o neînțelegere, îi spun.

— Da, te-am căutat și nu te-am găsit, spune Bel. Te-ai dus la toaletă sau în altă parte?

Ruby clatină din cap cu furie.

— Mă rog, n-am reușit să te găsim, repetă Bel, ne-am dus la Costa, crezând că ai luat-o înainte. Și te-am tot așteptat.

Ruby nu se poate opri și tot clatină din cap, așa că încerc s-o fac să se așeze pe bancă. Dar se răsucește de parcă i-aș fi cerut să se așeze pe un mușuroi de furnici roșii.

— U-uite, spune ea, făcând semn cu un deget care îi tremură la fel de tare ca și capul.

Pe bancă, scrise artistic cu vopsea neagră metalică, se văd cuvintele *Aici zace Ruby Donovan*.

Se aud icnete dinspre Bel și Sadie și un *Futu-i!* gâfâit dinspre Jess. Întorc capul către Imogen și văd o expresie pe care n-o pot descrie decât ca răutate pură. Simțindu-mi privirea, își cască șocată ochii. O mână ridicată la gură, cu unghiile murdare complet expuse, completează expresia de surprindere pe care a construit-o special pentru mine. Simt ceva ca un cutremur în minte; mă uit iar la înscrisul de pe bancă, apoi din nou la unghiile lui Imogen, apoi iar la bancă.

O împing ușor pe Ruby, încă suspinând nefericită, în brațele lui Bel, pentru că trebuie să mă gândesc. Se înghesuie în jurul ei — *E în regulă, Rubes, o să aflăm cine a făcut asta*. E posibil să fi fost Imogen...? Mă întrerup în mijlocul întrebării — nu, sigur că nu, decât dacă poate să fie în două locuri în același timp, pentru că, dacă ar întreba cineva, ar trebui să spun că banca era curată când am trecut prin curte spre Costa. Mă uit la Imogen și îmi susține total privirea, iar ochii spălăciți nu ezită nicio

clipă. Nu știu ce, dar categoric e ceva ciudat cu Imogen. Oamenii ciudați sunt acuzați de tot felul de lucruri, indiferent dacă sunt vinovați sau nu.

Îmi aduc aminte cum m-am trezit brusc cu ea în fața mea în culise zilele trecute și cum s-a materializat înaintea mea mai devreme, strecurându-se în toaletă de pe coridorul pustiu... și apoi a apărut lângă Sadie fără să pară să se fi mișcat... și simt un fior rece pe șira spinării.

Dublura

Sezonul 1, episodul 3
Pe urmele adevărului

Clare Mackintosh

ELISE

E frig, dar uscat și aerul miroase a toamnă. Mă mut din poziția Câinele cu fața la sol în poziția Delfinului, îmi așez antebrațele întinse pe covorașul de yoga și ridic fundul. *Zece, unsprezece, doisprezece*... Îmi încordez trunchiul și simt cum se tensionează și mușchii pulpelor. *Paisprezece, cincisprezece, șaisprezece*... Am amenajat grădina imediat ce a fost ridicată casa, dar toate pisicile jigărite din cartier au folosit-o pe post de toaletă, așa că după șase luni i-am pus să scoată iar totul. *Douăzeci și cinci, douăzeci și șase, douăzeci și șapte*... Acum avem un strat îngrijit de verdeață de plastic, o zonă pătrată de stat în jurul unei vetre cu gaze și fâșia asta de iarbă artificială. *Treizeci*. E mult mai bine să faci yoga în natură, în loc de o sală aglomerată.

Sunt în poziția Nodului când se aude soneria. N-o bag în seamă — *șase, șapte, opt* —, apoi îmi aduc aminte că Yuliya

refuză să mai lucreze sâmbăta, iar Sadie e încă în pat, fără nicio legătură cu restul lumii. Îmi eliberez mâinile și mă ridic.

— Ah... bună, Elise.

Bronnie pare nedumerită, de parcă *eu* aș fi apărut la ușă neanunțată. Se uită la costumația mea.

— Scuză-mă, făceai gimnastică și te-am întrerupt?

Bronnie e îmbrăcată cu colanți și o rochie lălâie de in albastru, cu buzunare mari. Unghiile de la picioare, fără ojă, se itesc din sandale.

— Nicio problemă, termin mai încolo.

O conduc în bucătărie. Ușile duble sunt deschise către grădină, lăsând să pătrundă o adiere ușoară.

— Doar dacă nu vrei să mi te alături.

Bronnie rămâne mască, de parcă tocmai i-aș fi sugerat să piloteze un avion, iar eu zâmbesc.

— Atunci, doar cafea?

— Ar fi minunat.

Ne așezăm la insula din bucătărie, cu căni de cafea proaspăt făcută la espressorul strălucitor pe care Nick și cu mine l-am adus din State. Bronnie ar scoate acum o prăjitură, îmi zic în timp ce caut niște biscuiți în dulap. Simt o urmă de nesiguranță, foarte familiară după ce născusem, când toate celelalte făceau fursecuri și se jucau cu plastilină de parcă ar fi fost simplu ca bună ziua — de parcă ar fi avut o genă care mie-mi lipsea. Compania mea era pe atunci abia la începuturi, cu o echipă micuță care depindea numai și numai de mine, deci am găsit o dădacă dotată cu gena plastilinei și m-am întors la serviciu când Sadie n-avea decât câteva săptămâni. Am rămas o vreme în grupul postnatal, intervenind cu e-mailuri și câteodată mergând la întâlniri la o cafea, până a devenit limpede că n-aveam nimic în comun, în afară de copii.

Mă duc la dulap după o tabletă de ciocolată Lindt 99%.

— Mult mai bună pentru tine decât zahărul ăla rafinat, îi spun, deși numai gândul la pandișpanul cu gem al lui Bronnie îmi face să chiorăie burta.

Înainte să închid dulapul, deschid un flacon care stă pe raftul de sus și iau o tabletă.

— Suplimente de wellness, spun. Gwyneth Paltrow pune mâna în foc pentru ele.

O înghit fără apă, apoi mă așez la loc.

— Și... cărui fapt datorez această plăcere neașteptată? întreb când văd că Bronnie încearcă să spună ceva, dar nu-i iese.

E limpede că are ceva în cap.

— Sunt foarte îngrijorată!

Cuvintele răbufnesc din ea ca apa dintr-un baraj rupt.

— De ce?

Îmi trec prin cap o sută de posibilități. E bolnavă? Are probleme în căsnicie? Au datorii? Mi se înmoaie inima. Dacă fetele noastre n-ar fi prietene, mă îndoiesc că ni s-ar fi intersectat drumurile, dar e o femeie drăguță și, după câteva pahare de vin, poate fi o persoană chiar antrenantă la o ieșire în oraș. Doamne, sper că nu-i cancer...

Bronnie se uită la mine, încruntându-se nedumerită.

— Din cauza fetelor, bineînțeles.

Pauză de o clipă.

— Tu nu ești îngrijorată?

Ușurarea că nu e nimic grav e temperată de uluirea în fața reacției exagerate a lui Bronnie.

— Spectacolul de revistă, vrei să zici?

Personal, cred că decizia lui Adam de a folosi următorul spectacol pe post de audiție pentru piesa anuală nu e numai o măsură foarte eficientă, ci și un plus de presiune foarte

necesar. Dacă fetele astea iau în serios ideea unei cariere în artele spectacolului, trebuie să facă niște eforturi.

— Nu, cutia muzicală, bineînțeles!

— Ah... asta era!

Nu pot să înțeleg de ce e Bronnie atât de îngrijorată — din câte îmi dau eu seama, nimeni n-o arată cu degetul pe Bel. Poate că slujba ei de la școală înseamnă că e mai implicată decât restul părinților. Rup un pătrățel de ciocolată și-l las să se topească pe limbă.

— Piciorul ăla răsucit, rupt... nu pot să nu mă tot gândesc la el.

Bronnie mai are puțin și începe să plângă.

— Și chestia aia îngrozitoare pe care a scris-o ieri cineva pe banca de la școală.

— Ce chestie îngrozitoare?

— Nu ți-a zis Sadie?

Rememorez în minte ultimele 12 ore. Sadie a avut lecții de violoncel, iar eu am lucrat până târziu. Yuliya a făcut o fiertură sud-americană mult prea mult fiartă — trebuie să discut cu ea despre entuziasmul ei pentru chili...

— Nu-mi aduc aminte să-mi fi spus nimic despre vreo bancă.

— Ah!

Bronnie pare năucită.

— Nu discuți cu Sadie despre ce se întâmplă la școală?

— Sigur că discutăm! mă răstesc eu. Nu toate familiile stau claie peste grămadă, să știi.

Urmează o tăcere dureroasă. Ar trebui să-i cer scuze, dar eu sunt prima care recunoaște că nu-i punctul meu forte. În plus, nu iau lecții de parenting de la o femeie care încă le mai spală rufele băieților ei, care stau la facultate tot trimestrul.

— Am găsit brațul lipsă al balerinei în costumul lui Ruby, spune Bronnie.

Asta-i ceva nou, dar îmi ascund surpriza — fără îndoială că ar fi trebuit s-o întreb și despre asta pe Sadie. Totuși e o întorsătură interesantă și o dovadă în plus — dacă era nevoie de dovezi — că Ruby a pus cutia muzicală în dulapul lui Jess.

— Și acum Imogen spune că Ruby a împins-o pe scări...

— Ruby a împins-o? o întrerup. Nu. Sadie e de neclintit când spune că nu s-a întâmplat așa. Imogen a căzut. Sau s-a aruncat singură.

Ridic din umeri.

— Nu m-ar mira — clar e ceva în neregulă cu fata aia. Mă neliniștește.

Bronnie deschide gura de parcă ar fi pe punctul să-i ia apărarea lui Imogen, dar își schimbă expresia și e clar că s-a răzgândit.

— E doar un copil, Elise.

Îmi amintesc cum a apărut în oglinda de la baie, cu o privire mai matură decât ar trebui să aibă la vârsta ei. *Acasă se întâmplă mai multe accidente decât oriunde altundeva...* Simt un tremur involuntar pe șira spinării. Alprazolamul dă o senzație de dezorientare și somnolență — ar fi putut oare să-i provoace căderea lui Imogen? Poate că mai ia și alt medicament? Îmi aduc aminte de un articol pe care l-am citit cu ani în urmă, despre un băiat care lua LSD; convins că poate să zboare, s-a aruncat de la balconul apartamentului lui dintr-un bloc-turn...

— Tatăl lui Imogen e pe moarte, spune Bronnie. Are nevoie de sprijin, nu de critici.

Parcă văd ochii albaștri sticloși ai lui Imogen. Deprimată sau drogată? Tristă sau nebună? Oricare variantă ar fi adevărată, n-o mai primesc în casa mea.

— Totuși Bel n-a pățit nimic, nu?

Mă întreb de ce e așa pornită — *obsedată* — Bronnie de povestea asta.

— Nu încă, dar dacă ea e următoarea?

Tonul lui Bronnie se mai ridică un pic. N-am văzut-o niciodată atât de agitată. În mod normal e foarte supusă, foarte... insipidă.

— Întâi Jess, cu cutia muzicală, apoi Imogen, care cade pe scări, și mesajul de pe bancă... *Aici zace Ruby Donovan.*

Vorbește precipitat, strângând cana de cafea, încât mă aștept s-o spargă.

— Cine o să urmeze?

Glasul ei tare și ascuțit răsună în bucătărie.

Rostesc intenționat cuvintele rar, sperând că tonul meu va avea efect calmant:

— Cred că trebuie să păstrăm proporțiile.

Lui Bronnie îi tremură mâinile și strânge cana până i se albesc încheieturile degetelor. Întind mâna după cană.

— Pot s-o iau?

E un Villeroy & Boch și modelul ăsta nu se mai produce — n-aș vrea să rămân fără una dintre căni.

— Cum spui și tu, sunt doar copii, adaug pe ton liniștitor.

Mă întreb dacă nu cumva Bronnie are o cădere nervoasă.

— Exact!

Bronnie lovește cu pumnul în blatul de bucătărie, iar eu răsuflu ușurată că în momentul ăsta cana Villeroy & Boch e în afara pericolului.

— Copii! Copii vulnerabili, care au nevoie de protecție, iar ție nici măcar nu-ți pasă!

Oftez. Cum să-i explic că e doar unul dintre cele un milion de lucruri de care-mi pasă? Cum sunt Brexitul, Donald

Trump, nivelul colesterolului și ce slujbă o să aibă Sadie după ce-și scoate din cap chestiile astea cu teatrul muzical.

— Sigur că-mi pasă.

Încerc să văd lucrurile prin ochii lui Bronnie. E casnică și își câștigă banii de buzunar făcând costume. Nu are 100 de angajați, ședințe de management, nu negociază acorduri, nu trebuie să rezolve de urgență problemele care apar în urma deciziilor altora. A ieșit mult în afara zonei ei de confort și are nevoie de îndrumare.

— Se bazează pe noi ca să-i protejăm, iar noi îi lăsăm baltă!

Acum țipă, tremurând de parcă se sperie de forța propriilor cuvinte. Biata femeie! Chiar e trist. Întind mâna să-i ating brațul, dar se smucește, împungându-mă cu un deget în piept.

— *Tu* îi lași baltă!

Eu ce? Orice fărâmă de înțelegere aș fi avut pentru Bronnie Richardson dispare într-o clipită. O privesc cu răceală.

— Poftim? Dormeam când a căzut Imogen, n-aș prea fi avut…

— Le-ai îndopat cu *alcool*!

Bronnie apasă fiecare silabă, iar gura i se mișcă de parcă și cuvântul în sine ar avea gust rău. Izbucnesc în râs.

— O cutie de cidru nu prea e tărie.

— Sunt minore.

— Mai au mai puțin de un an până să împlinească vârsta legală!

Acum țip și eu — dacă nu poți să-i învingi, fă ca ei — și ne uităm urât una la alta, Bronnie înroșindu-se de furia pe care abia și-o mai controlează. Deschide gura să mai verse și alte porcării, dar, înainte să apuce să spună ceva, se aude un zgomot în spatele nostru. Ne răsucim amândouă și o vedem pe Sadie stând în ușă, frecându-se la ochi și căscând.

— Ce-i cu țipetele astea?

— Bună, scumpo, ce faci?

Revenirea bruscă a lui Bronnie la „vocea de mamă" dulceagă și superioară mă ia prin surprindere. Îi zâmbește lui Sadie. Gata cu tonul strident și furios, încheieturile albite, obrajii care tremură — au dispărut brusc, încât rămân cu senzația tulburătoare că s-ar putea să-mi fi închipuit totul.

— Mda, bine.

Sadie se uită de la una la alta.

— Bronnie a trecut să vadă dacă ești bine după tot ce s-a întâmplat la școală.

Oftez, apoi repet:

— Deci... ești bine după tot ce s-a întâmplat la școală?

Sadie ridică din umeri.

— Cred că da.

— Minunat!

Mă mișc brusc și lovesc taburetul de crom de lângă masa de breakfast și-l fac să se legene pe gresia lucioasă.

— Scuze că ai venit degeaba, Bronnie.

Pornesc spre hol, ca să nu aibă de ales și să fie nevoită să vină după mine. Clocotesc de furie. Cum *îndrăznește* Bronnie Richardson să vină la ușa mea și să mă acuze? Indiferent dacă Imogen Curwood a căzut sau a fost împinsă, singura mea implicare e că sunt proprietara casei în care s-a întâmplat. Îmi dau seama că trecem exact peste locul unde zăcea Imogen, întinsă pe burtă, și îmi revine în memorie imaginea ei. Îmi aduc aminte nodul de spaimă pe care l-am simțit când m-am uitat peste balustradă la trupul ei nemișcat, sperând să fie bine, dar temându-mă de ce era mai rău.

Deschid ușa și o invit pe Bronnie să iasă, chiar în timp ce încearcă să vorbească.

— Elise, chiar cred că...

— Sunt adolescente, Bronnie. Sunt sigură că și noi eram la fel de date naibii la vârsta lor.

Îmi iau rămas-bun pe un ton vesel și închid ușa, lăsând-o cu gura căscată.

— Ești tare rea.

Sadie iese din bucătărie mâncând o felie de pâine prăjită.

— Știi că nu-i place să vorbești urât.

— Nu m-am putut abține. Fața ei. Sadie, ia o farfurie, te rog — biata Yuliya are deja destule de făcut. Sunt în birou dacă ai nevoie de mine.

Mă îndrept spre birou, apoi mă întorc.

— N-ai nevoie de mine, nu?

— Nu, o să mă duc la cumpărături în oraș — pot să iau 20 de lire?

— la 50. Să ai și de prânz.

Perfect. O sâmbătă întreagă de lucrat în liniște.

***

Până la prânz n-am reușit decât să-mi golesc inboxul. Încerc să scriu note pe un raport de la directorul de cercetare și dezvoltare, despre acul cu ultrasunete pe care-l realizăm, dar sunt atât de tulburată de vizita lui Bronnie, că trebuie să citesc de câte trei ori fiecare paragraf.

Le-ai îndopat cu alcool!...

Și dacă se duce la poliție? E exact genul de lucru pe care l-ar face cineva ca Bronnie. O și văd dând fuga la secția de poliție; mi-l imaginez pe ofițerul de serviciu plictisit mâzgălind ceva în carnețel și înviorându-se pe măsură ce se desfășoară povestea.

— Beată, spuneți? Împinsă pe scări?

— Detest să agit apele, mi-o închipui pe Bronnie spunând, dar nu-s decât niște *copii*.

Ar putea să mă acuze de neglijență? Că le-am dat alcool unor minori? Dacă Ruby a împins-o într-adevăr pe Imogen pe scări, asta înseamnă că sunt un fel de complice?

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Elise! spun cu voce tare, ca să-mi alung imaginile mentale și să mă smulg din spirala caraghioasă a anxietății.

Totul e numai din vina afurisitei de Bronnie. Dacă n-ar fi venit azi-dimineață, habar n-aș fi avut, iar raportul ăsta ar fi fost deja adnotat și trimis înapoi pe biroul directorului meu de cercetare și dezvoltare. Există deja ace cu ultrasunete, însă sistemul imagistic pe care-l dezvoltă BONDical are o calitate mult superioară celor existente pe piață și — mai important — este proiectat să fie folosit de medici de familie special instruiți. Cum ar fi să intri în cabinetul medicului de familie îngrijorată din cauza unui nodul la sân și să poți ieși liniștită — sau cu un plan de tratament — după numai o oră? O să schimbe lumea. În ultimii zece ani mi-au trecut prin minte o mulțime de titluri de prima pagină. *Experții anticipează că acul inteligent BONDical va salva un milion de vieți până în 2120... Ultrasunete, ultrainteligență: Directorul general al BONDical nu-i doar o doamnă frumoasă... Elise Bond vinde BONDical pentru o sumă neprecizată, despre care sursele noastre susțin că este „șocantă"*.

Și apoi, înainte să mă pot abține: *Adolescentă rănită după ce directorul unei firme de cercetare medicală a îndopat-o cu alcool.*

Îmi trec degetele prin păr. *Fir-ar al naibii, Elise, controlează-te*!

Dar nu folosește la nimic. Nu mă pot gândi decât la reputația BONDical. Reputația *mea*. Oricât de bune ar fi produsele, ce spital regional ar vrea să aibă de-a face cu noi dacă mi s-ar reproșa asta?

Iau un beta-blocant și-l sun pe Nick. Ne pricepem de minune să ne scoatem unul pe altul din depresii — e unul dintre motivele pentru care ne potrivim așa de bine. Asta, dar și faptul că amândoi suntem la fel de hotărâți. În Kansas City e ora 6 dimineața și Nick îmi răspunde cu glasul răgușit de somn.

— Toate bune?

Îi spun despre vizita lui Bronnie. Cuvintele de pe bancă, hărțuiala, amenințarea voalată pentru felul meu degajat de a trata băutura.

— E doar cidru... nu-ți face probleme.

În fundal se aude un zgomot înfundat. Cineva care se întoarce în pat, probabil, sau care se întinde după un pahar cu apă. Închid ochii și îndepărtez puțin telefonul de ureche.

Nu ajungi să *hotărăști* să ai o căsnicie deschisă. Cel puțin noi n-am hotărât. Mai degrabă s-a întâmplat când a devenit limpede că — deși Nick și cu mine ne iubim — suntem prea independenți și prea egoiști să fim monogami. Am impus niște reguli. Doar când suntem plecați din oraș, niciodată pe teren propriu. Numai întâlniri de-o noapte — de mai multe ori devine o aventură. Fără poze, fără detalii personale, fără continuări.

Eu mai am o regulă. Îmi închid telefonul dacă sunt cu altcineva. Nick, pe de altă parte... În fundal se aude o tuse ușoară și patul scârțâind când Nick se ridică și se duce în cealaltă parte a camerei de hotel. Un ușor ecou îmi spune că a intrat în baie.

— Toți copiii sunt hărțuiți un pic. Hristoase, când eram la internat era cu bătăi cu biciul și sodomie, și tot am ajuns cu toții bine. De fapt, doi dintre băieții din frăția mea sunt parlamentari acum.

— A sugerat că aș fi un părinte de doi bani.

— Ești doar diferită de ea, atâta tot. Noi n-am cocoloșit-o niciodată pe Sadie și, ca urmare, e mai matură decât cei de vârsta ei — asta-i problema lor, nu a noastră. Iisuse, a băut vin la cină de când avea cât... 14 ani?

— Nu, de la 15, spun, pentru că 14 ani pare dintr-odată foarte puțin și mă întreb ce-a fost în capul nostru să-i dăm alcool.

Mă întreb dacă am făcut într-adevăr bine.

— Dacă le interzici ceva copiilor, o să-l considere fructul oprit, spune Nick. După aia, când fac 18 ani, o iau razna. Bel o să fie dependentă de heroină până la 19 ani, o să vezi.

Râd, ceea ce a și vrut Nick, iar ghemul de neliniște din piept mai slăbește un pic.

— Mulțumesc.

— Nu-ți face griji. Te sun mai încolo. Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

Închide, iar eu îmi apăs telefonul de buze, fără să mă gândesc la Nick băgându-se la loc în pat, fără să mă gândesc la trupul cald lipit de al lui, fără să mă gândesc cine e femeia și ce-i face acum. Las telefonul să cadă pe birou și mă ridic, închizând laptopul. N-are rost să încerc să lucrez dacă nu mă pot concentra.

Rătăcesc fără rost prin casă, încercând să-mi găsesc ceva de făcut. Yuliya a lăsat în frigider mâncarea pentru diseară și un castron cu crudități, ca să aibă Sadie ce ciuguli, deși o să se îndoape la McDonald's azi. Rufele sunt călcate și puse la loc. În salon, toate pernele sunt umflate, toți ciucurii

covoarelor sunt neteziți. Revistele, doar periodice ilustrate și cu mesaj motivațional, sunt așezate pe măsuța de cafea cu blat de sticlă. Mă gândesc să iau una s-o citesc în grădină, dar par cumva de neatins, așa că îmi pun adidașii și ies să alerg. Mă gândesc la ce a zis Bronnie, că nu vorbesc cu Sadie — că n-o întreb ce se întâmplă la școală. Mă gândesc la discuțiile pe care le-am avut cu Sadie despre note, roluri, audiții și, oricât de mult urăsc să recunosc, încep să cred că Bronnie are dreptate. Când am stat ultima dată de vorbă cu fiica mea despre prietenele ei? Despre cum e să crești? Despre *sentimente*? Mi-e rușine să recunosc că, sincer, nu știu.

Sadie nu se întoarce din oraș până târziu și, când vine, e cu o prietenă și se ascund la ea în cameră, scoțând nasul doar după gustări. A doua oară când le aud, ies din birou să-mi fac o cafea pe care nu mi-o doresc, simțind nevoia bruscă să interacționez cumva cu fiica mea. Sadie stă în fața frigiderului deschis; prietena ei — o brunetă minionă pe care o recunosc, dar nu-mi aduc aminte cum o cheamă — se foiește jenată pe lângă ea, de parcă ar fi fost surprinse în flagrant.

— Vă distrați?

Sadie scoate un sunet vag de aprobare.

— Da, mulțumesc, spune prietena.

Amina? Adriana? Ceva care începe cu *A*, sunt sigură. Sadie închide frigiderul. Are brațele pline de gustări. Caserole acoperite cu folie de plastic cu măsline umplute de la M&S, snackuri cu chorizo, șuncă de Parma, brânză.

— *Tapas*? întreb veselă.

Mi-o închipui pe Bel cu o prietenă venită în vizită; mi-o închipui pe Bronnie chemându-le la masă. *Ceai*, ar zice ea. Supă făcută în casă, probabil, sau chipsuri generoase, pentru care a curățat cartofi toată după-amiaza. Iar simt

împunsătura aia de inferioritate și-mi amintesc că mi-am petrecut cea mai mare parte a după-amiezii lucrând la cercetări care vor salva vieți.

— E în regulă?

— Sigur, scumpo! Vă uitați la un film?

Mă simt de parcă aș citi un scenariu, de parcă aș juca un rol în care n-am fost distribuită.

— *Hostel*, spune prietena, cu o expresie veselă. E de-a dreptul înspăimântător.

— Nu-i pentru peste 18 ani?

Îmi scotocesc mintea și mă aleg cu o serie de imagini care implică tortură.

— Sunteți sigure că e potrivit?

Îi arunc o privire prietenei.

— Poate că A...

Fir-ar să fie, *cum* o cheamă?

— Poate că părinții prietenei tale n-ar fi de acord.

Sadie își dă ochii peste cap.

— Părinții *Alyssei* — accentul pe nume mi-e destinat — sunt absolut în regulă.

Le ofer un zâmbet larg. Departe de mine ideea de a fi o mamă ne-în regulă. Numai că, atunci când dau să plece, văd cutiile de cidru din brațele lui Sadie.

Le-ai îndopat cu alcool!...

— Fără cidru.

Îl smulg brusc, stângaci, că jumătate din ce avea Sadie în brațe cade pe podea.

— Ce? Dar totdeauna ai...

— Fără băutură până la vârsta legală.

Am glasul strident, ca al lui Bronnie azi-dimineață. Iar citesc scenariul, imitând pe altcineva. Pe cineva speriat.

Adolescentă rănită după ce directorul unei organizații de cercetare medicală a îndopat-o cu alcool.

Sadie se uită la mine o clipă, cu o expresie de nedumerire amestecată cu jenă. Se apleacă și culege de pe jos gustările.

— Haide, îi spune Alyssei. Scuze pentru ea, o aud spunând când ajung la scară. De obicei nu-i așa nebună.

Mă întorc în birou. Îmi spun că o să stau de vorbă cu ea mâine; o s-o scot la prânz, poate. Să fim doar noi, fetele, înainte să se întoarcă Nick luni. Dar sâmbătă noaptea găsesc o contradicție în raportul de cercetare și dezvoltare și-mi petrec ziua de duminică încercând s-o lămuresc.

— Ce ai azi? întreb luni dimineață.

De obicei, nu mănânc dimineața, dar m-am trezit special ca să iau croasant de la brutăria din colț. Sadie îl înmoaie pe-al ei în cafeaua cu lapte, iar eu ciugulesc fulgii de aluat dintr-al meu.

— La școală? spune ea, cu un semn de întrebare care ar putea foarte bine însemna și un *ce-i prostia asta?*

— Cursuri de dicție? Coregrafie?

Îmi scotocesc creierul gândindu-mă la materiile înșirate în broșura lucioasă pe care am văzut-o ultima dată acum doi ani, când Sadie a anunțat că renunță la studiile clasice și se dedică unei cariere în teatrul muzical.

— Și notele tale de 10? Nu vrei să te duci la facultate?

Nu-mi venea să cred. Dau vina pe *Britain's Got Talent*, din cauza căruia toți copiii cred că pot deveni următorul Ed Sheeran.

— Profesoara ta de matematică zice că ești bună de Oxbridge.

Sadie nu s-a lăsat influențată, nici chiar când am sugerat cu blândețe că *Nu cred că ești destul de bună, scumpo...*

— Lucrăm la un spectacol de prezentare, îmi răspunde ea acum. O să fie audiția pentru musicalul de la sfârșitul anului, iar Adam a invitat recrutorii de talente importanți — toată lumea e cu nervii la pământ. Sunt invitați și părinții. O să vii, nu?

— Dacă pot, răspund, ca de obicei.

La urma urmelor, e imposibil să *promit*, nu? De unde să știu ce o să intervină până atunci?

— Fata nouă a pus-o pe jar pe Ruby.

Sadie mai ia o gură din croasantul înmuiat în cafea și vorbește mai departe.

— Până acum, nu erau decât ea și Jess pentru rolurile principale, dar acum a venit și Imogen, iar Adam vorbește despre ea de parcă ar fi Liza Minnelli — Ruby urăște chestia asta.

Se uită la ceas.

— Rahat, am întârziat.

Ruby urăște chestia asta... Suficient încât să-și împingă pe scări concurența?

— Te duc eu, spun brusc.

Sadie se uită surprinsă la mine.

— N-ar trebui să te duci la serviciu?

— Ei, pot să întârzii.

Iau cheile de la mașină, fără să bag în seamă gura căscată a fiicei mele. Pentru numele lui Dumnezeu, nu se poate zice că n-am dus-o *niciodată* la școală. A mai fost și când trebuia să-și ducă violoncelul la școală, iar metroul era în grevă și... de fapt, nu i-am chemat un Uber? Mă rog, oricum, cu siguranță am mai dus-o la școală.

***

Imediat ce dispare pe ușile Academiei Orla Flynn, cobor din mașină și mă duc spre biroul directorului. Dacă Ruby a împins-o pe Imogen pe scările din casa mea, atunci Imogen n-a căzut. Și dacă n-a căzut, n-o să spună nimeni că s-a întâmplat pentru că era beată și, dacă nu spune nimeni că era beată, nu mă poate acuza nimeni și, dacă nu mă acuză...

— Doamnă Bond, intrați.

Adam Racki îmi întrerupe șirul gândurilor, ieșind din birou în încăperea unde lucrează secretara lui și unde stau cocoțată pe un scaun ponosit. De fapt, acum, că stau să mă gândesc, toată academia a avut și zile mai bune. Acoperișul nou despre care tot toacă Bronnie ar fi trebuit refăcut de mult și, deși sala de spectacol și studiourile de dans sunt ultramoderne, culisele sunt degradate și învechite.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Aș vrea s-o exmatriculați pe Ruby Donovan.

N-are niciun rost s-o iau pe ocolite.

— Asta pare puțin cam drastic.

Adam își sprijină coatele pe brațele scaunului și își unește degetele lungi și subțiri. Pe birou e harababură, cu căni de cafea pe jumătate golite ascunse printre teancuri instabile de scenarii. Telefonul e decorat cu vreo 10–12 post-it-uri de diverse culori, cu îndemnuri de genul SUNĂ LA OLD VIC și DEPUNE CEREREA DE FONDURI. Un bilețel în formă de inimioară pe care scrie GRACE2504 are marginile răsucite, iar pe receptor se află o notiță verde cu întrebarea dacă nu există vreo OFERTĂ MAI IEFTINĂ ACOPERIȘ. E clar că Adam Racki n-a auzit niciodată de Marie Kondo[5]

— La fel e și să împingi altă fată pe scări, îi spun, îndreptându-mi din nou atenția spre subiectul în discuție.

[5] Marie Kondo — autoarea cărții *Magia ordinii*, tradusă în mai multe limbi și vândută în milioane de exemplare.

Adam închide ochii o clipă, de parcă și-ar căuta echilibrul. De parcă n-ar fi prima discuție pe care o are despre Imogen Curwood.

— Am discutat cu fetele despre ce s-a întâmplat la Sadie.

Mi se pare mie sau chiar a accentuat mai tare sfârșitul frazei? Sau i-a împuiat Bronnie capul cu idei despre neglijența mea?

— Și Imogen spune destul de clar că pur și simplu s-a împiedicat. Nu era nimeni lângă ea în momentul acela.

— Apoi i-a zis lui Bronnie Richardson că a împins-o Ruby.

— „O minciună mai ticăloasă nu putea să spună"[6], se aude Adam, pe jumătate pentru sine.

Zâmbește și dă ușor din cap, de parcă ar primi aplauze după căderea cortinei.

— *Othello.*

Ridică ambele mâini, cu palmele în sus, ca și cum ar invoca inspirația divină. Sau ar oferi-o, ceea ce e probabil mai degrabă genul lui.

— Cine știe ce se petrece în mintea unei adolescente?

Fac semnul de ghilimele în aer.

— „Prețul acceptării în aceeași încăpere cu mine este că am dreptul să-ți spun că ești idiot dacă într-adevăr ești idiot."

Adam pare nesigur.

— *Blood Brothers*[7]*?*

— Steve Jobs. Uite ce e, Adam, știm cu toții ce javră poate să fie Ruby Donovan — ca să fiu foarte sinceră, nu m-ar mira s-o fi împins pe Imogen. Exmatriculați-o pe Ruby și tăiați răul din rădăcină.

---

6 William Shakespeare, *Othello*, traducere, introducere și note Dan Amedeu Lăzărescu, Editura Pandora M, 2016, actul 5, scena 2.

7 Musical scris de Willy Russel, ale cărui personaje principale sunt gemenii Mickey și Eddie, separați la naștere.

— Credeți-mă, am presat-o pe Imogen cât am putut să-mi spună adevărul și, ținând cont de lacrimi — fiți convinsă că n-a fost o conversație plăcută —, l-am aflat. N-a împins-o nimeni pe Imogen Curwood. Cu atât mai puțin Ruby.

— Ruby Donovan e o huligancă.

N-am de gând s-o las să scape așa ușor.

— I-a mâncat zilele lui Jess anul trecut...

— Asta s-a rezolvat cu mult înaintea vacanței de vară, mă întrerupe Adam.

— Mai puțin faptul că e clar că nu s-a rezolvat, pentru că biata Jess s-a trezit cu cutia aia muzicală sinistră în dulap.

Recunosc că sunt un pic nesinceră. *Biata* Jess e mai mult decât capabilă să se descurce singură — așchia nu sare departe de trunchi —, iar cutia muzicală a fost în cel mai bun caz o glumă, ceva dezgustător în cel mai rău caz.

— Nu există nicio dovadă că Ruby ar fi pus cutia muzicală în dulap.

Adam se lasă greu pe scaun, ceea ce înseamnă că trebuie să mă așez și eu.

— Nu știu dacă v-a spus Sadie, dar Ruby a fost săptămâna trecută victima unor cuvinte foarte neplăcute scrise în incinta școlii.

Ridic din umeri.

— Deci cineva i-a plătit cu aceeași monedă — sau încearcă să ne pună pe o pistă greșită. Oricum, dacă o înlăturați pe Ruby, înlăturați și problema din școală.

Și o îndepărtezi și de mine, adaug în tăcere.

— Și dacă Jess a scris mesajul acela?

Scot un țâțâit exasperat. Cutii muzicale, graffiti... toate sunt foarte meschine. Nu mă interesează decât să fie învinovățiți cei responsabili, ca să nu arunce nimeni insinuări defăimătoare asupra unui părinte nevinovat,

care, *de bună-credință*, a lăsat cinci adolescente *aproape majore* să bea *câteva cutii* de cidru *cu conținut alcoolic foarte redus*.

— Atunci exmatriculați-o și pe ea, îi spun exasperată. De ce trebuie să fie totul atât de complicat?

Urmează o scurtă tăcere. Apoi Adam se apleacă puțin.

— Poate ar trebui să exmatriculez pe toată lumea?

Mijesc ochii.

— Asta ar trebui să fie amuzant?

— Nici pe departe, doamnă Bond.

Adam mă privește în ochi.

— Pot să vă asigur — nu-i deloc distractiv.

Nu reușesc să ajung la birou decât la 10:30 și plec din nou la 16.

— Totul OK, Elise?

Asistenta mea, o suedeză isteață care studiază pentru doctorat seara, e obișnuită să ajung la opt și să plec după 12 ore. Nu pleacă niciodată înaintea mea și acum mă întreb la ce oră o să se ducă acasă azi.

— Mă gândeam s-o iau azi pe fata mea de la școală.

— Ah! N-am știut că ai copii.

Maja lucrează de aproape un an la BONDical. Simt cum se răsucește ceva în mine și, în timp ce conduc spre AOF, nu mă gândesc la Imogen Curwood, la Ruby Donovan sau la posibilitatea ca reputația mea să fie pătată de acuzația că am dat alcool minorilor. Mă gândesc la Sadie, la mine și la Nick, dacă nu cumva insistența noastră de a crește un copil independent și care să gândească liber n-a fost o idee chiar atât de bună cum am crezut noi.

— Ce cauți aici?

În fața Academiei, Sadie se apleacă pe geamul deschis al Mercedesului și mă scrutează bănuitor.

— M-am gândit că ar fi drăguț să vin să te iau.

— M-ai și adus azi-dimineață.

Se strecoară pe locul pasagerului și le face semn de rămas-bun lui Ruby, Jess și Bel, care au ieșit cu ea. Se răsucește ca să se uite la mine, cu ochii mari.

— Doamne, Elise, n-ai fost… n-ai fost *dată afară*, nu?

— Sadie, e compania mea. Eu *sunt* BONDical.

Se relaxează, dar, când intru în trafic, o văd încordându-se din nou. De data asta e mai puțin sigură pe ea, mai puțin dornică să audă răspunsul.

— Divorțezi de tati?

Tati. Când ne spune *mami* și *tati*, e semn sigur că Sadie nu e fericită.

— Nu!

Întind mâna spre ea, cu privirea baleind între drum și fiica mea.

— Scumpo, nu. Nimic de genul ăsta. Doar că…

Îmi piere vocea, incapabilă să pun în cuvinte tot ce gândesc.

— M-am gândit doar că ar fi drăguț.

Mergem în tăcere o vreme — drumul cu mașina prin traficul aglomerat ține mai mult decât face de obicei Sadie cu metroul.

— Și, încerc eu la un moment dat, cu cine ai stat azi?

— Gașca obișnuită. Ruby, Bel, Jess.

— Ați mâncat împreună la prânz?

Hristoase, chiar e plicticos. Asta fac de obicei celelalte mame? *Chiar* le place? Iar o imit pe Bronnie.

— Cum te simți?

Sadie îmi aruncă o privire piezișă.

— Ești *foarte* ciudată.

Renunț la tentativele de pălăvrăgeală mămoasă și trec la subiect.

— Apropo de ciudățenii, ce se mai întâmplă cu Imogen Curwood?

Mă uit în oglinzile retrovizoare și schimb banda, tăind fața unui autobuz decis să mă dubleze. *Ha! Ți-am luat-o înainte.*

— Tot dili-dili e, dacă asta vrei să știi. A făcut ca toți dracii azi pentru că i-a mutat cineva lucrurile și nu-și mai găsea peria de păr, iar Ruby a zis că a folosit-o ea să curețe toaleta, doar că evident că era o glumă, însă n-aveai cum să-ți dai seama, Imogen practic *urla* la ea. A fost amuzant.

Simt un început de migrenă dându-mi târcoale pe la tâmple.

— Bronnie Richardson crede că Ruby a împins-o pe Imogen pe scări.

— N-ar face asta.

Sadie începe să descurce în poală un nod de la firul căștilor.

Semaforul din față se face roșu, iar eu opresc mașina și mă întorc spre Sadie.

— Spune-mi sincer, crezi că Ruby Donovan e periculoasă?

— E una dintre cele mai bune prietene ale mele!

Cele două, mă gândesc, nu se exclud una pe cealaltă. Repet întrebarea și, de data asta, Sadie oftează. Răsucește firul căștilor pe după deget.

— Ruby poate fi puțin cam apucată. Răutăcioasă, uneori. Dar cu mine e foarte drăguță.

Din spate se aude un claxon nerăbdător; s-a făcut verde.

— În cea mai mare parte a timpului, adaugă Sadie.

Pornesc mașina. *În cea mai mare parte a timpului*. În regulă, deci Ruby Donovan e o javră cu două fețe. Dar asta înseamnă și că e periculoasă?

— Crede că e mai bună decât noi.

— Și e?

Bronnie n-ar întreba asta, mă gândesc zâmbind sarcastic. Bronnie ar sări cu un *Sigur că nu e!* și *Scumpo, ești cea mai bună din școala aia și să nu permiți nimănui să-ți spună altceva*. Binecuvântată fie ea!

Sadie se gândește la ce-am întrebat-o.

— E mai bună ca mine, spune ea rostind cuvintele rar, dar nu e mai bună decât Jess. Și chiar dacă unii n-o iau în seamă pe Bel, cred că e cea mai bună din anul nostru.

— Dar Ruby tot crede că ea e vedeta?

— A primit oferte de la cele mai bune școli de teatru din State înainte să vină la AOF.

Prinde un nod de cablu și îl desface cu grijă. Sunt nedumerită. Kendall și Ruby sunt din California, pentru numele lui Dumnezeu! De-acolo nu-i decât o aruncătură de băț până la Hollywood! Nu știu multe despre *industrie*, dar cu siguranță că, dacă vrei să fii actriță, să stai în America ar fi un început destul de bun, nu?

— De ce să vii la Londra când poți să te duci la New York? o întreb pe Sadie. Broadway e mai mare decât West End, nu? Lumini mai strălucitoare, public mai bun?

— Poate că le-a plăcut mai mult Academia Orla Flynn, răspunde Sadie ridicând din umeri. În viață nu cauți întotdeauna absolut *cel mai bun* lucru, să știi. Uneori, oamenii nu vor decât să fie fericiți.

În viață nu cauți întotdeauna cel mai bun lucru? Dacă n-aș fi fost chiar acolo, la spitalul Portland, când s-a născut Sadie, aș putea să mă întreb dacă-i cu adevărat fata mea.

Mă întorc să mă uit la ea, dar privește pe geam, cu firul în sfârșit descurcat și cu căștile în urechi. Și gata cu momentul mamă–fiică.

Până ajungem acasă, sâmburele de îndoială care încolțise în mine se dezvoltase și devenise o suspiciune matură. E ceva care nu se leagă în povestea lui Ruby Donovan. Îi trimit un mesaj lui Kendall.

Doar între noi două, toată povestea asta m-a făcut să mă întreb dacă AOF e o școală chiar atât de grozavă. Mă gândesc să caut altceva pentru Sadie — e vreo școală din State pe care să mi-o recomanzi?

Am aruncat momeala, am întins undița. Și acum aștept.

Nu durează mult.

Îmi petrec seara în birou, recuperând ce n-am făcut peste zi, și mă întreb cum naiba poate să lucreze cineva cu jumătate de normă. Mă intersectez trecător cu Sadie în bucătărie — ea să lase o farfurie goală de mâncare pregătită de Yuliya, eu să iau una plină —, dar altfel sunt singură. Îmi mănânc cu o mână quinoa când îmi bâzâie mobilul. Zâmbesc când văd primele cuvinte; știam că n-o să fie în stare să reziste în fața unei ocazii să se dea mare...

Ruby a avut oferte de la toate școlile importante din America, dar le-am respins pentru AOF — sper că am luat decizia corectă! Audițiile de-acasă sunt niște competiții dure, poate că Sadie s-ar simți mai bine în Marea Britanie. xxx

Înregistrez înțepătura. Poate că eu sunt pragmatică în legătură cu lipsa potențialului lui Sadie pentru teatru, dar asta nu înseamnă că vreau să mi-o arate și alții.

Aschia nu sare departe de trunchi, nu? Mă întreb cât din maliționzitatea pasiv-agresivă a lui Kendall a moștenit Ruby și dacă Sadie și celelalte fete îi fac față chiar atât de bine cum par.

Citesc din nou mesajul și simt cât se poate de limpede că bate câmpii. *Ești o mincinoasă, Kendall Donovan*, îmi zic. *Doar că nu știu în legătură cu ce minți...*

Două ore mai târziu, sunt tot la birou, holbându-mă la monitor. Altă seară, alt tabel... Numai că tabelul *ăsta* nu e plin de profituri la sfârșit de an, marje de profit sau participații. Tabelul *ăsta* e o listă cuprinzătoare cu școli de teatru din Statele Unite, cu adrese, numere de telefon și numele directorului. În capul ultimei coloane, o întrebare: *Ruby Donovan a dat probă pentru un loc la academia dumneavoastră?*

Am noroc la primul apel: o secretară neglijentă care nu se gândește sau căreia nu-i pasă de protecția datelor.

— Stați să...

Se aude cum bate în niște taste.

— Nu, n-avem înregistrat pe nimeni cu acest nume.

Scriu litera N în ultima coloană a primului rând, apoi ridic din nou telefonul.

— Îmi pare rău, nu păstrăm înregistrări ale auditiilor.

— Nu vă pot oferi această informație, doamnă.

— Pot să vă întreb de ce vreți să știți?

Închid. N-o să meargă. La fiecare secretară dispusă să verifice registrele în căutarea unei Ruby Donovan sunt alte șase care nu vor — sau nu pot — să-mi spună dacă s-au întâlnit cu ea.

— La ce școală ai dat teste, Ruby? întreb cu voce tare.

Mă îndrept pe scaun, iritată de prostia mea. Am privit totul din unghiul greșit: nu *la* ce școală a dat probe, ci *de la* ce școală venea când a dat proba la AOF? Dacă ceea ce a făcut Ruby a fost suficient de grav ca să fie dată afară, cineva de la fosta ei școală știe despre ce e vorba.

Bat o clipă cu degetele în birou, apoi deschid site-ul Academiei Orla Flynn.

N-am avut niciodată de gând să intru în cercetarea medicală. N-am fost la facultatea de medicină și nici n-am avut planuri să mă fac medic. Mie tehnologia îmi plăcea. Mi-am construit primul computer încă de pe vremea când erau cât niște frigidere și am avut adresă de e-mail când acestea nu erau decât niște șiruri de numere. Am crescut pe forumuri, ba chiar și pe Nick l-am cunoscut într-o conversație pe Yahoo. Pe oameni nu te poți baza, nu sunt consecvenți; dar cu computerele știi cum stai.

Verific ecranul, dar nu există nicio opțiune de conectare, niciun buton pe care să scrie *pentru personal*. Cu îndemânare, mut cursorul la sfârșitul adresei URL și scriu */admin*.

Nume utilizator: _____

Parolă: _____

Scriu *adamracki@ofa.co.uk*, apoi intru în câmpul pentru parolă. Zile de naștere. Întotdeauna sunt zilele de naștere, nu? Caut în mesajele de pe WhatsApp subiectul deschis de Bronnie acum câteva luni. *Un anumit director de școală o să împlinească în curând marele CINCI ZERO — am început o colectă ca să ne putem exprima aprecierea pentru tot ce face.* Am dat fără tragere de inimă zece lire și am semnat felicitarea pe care a făcut-o Bronnie, cu poze vechi de-ale lui Adam din vremurile lui bune de actor.

Ultima ocazie! spune mesajul aflat mai jos. *Mâine e ziua cea mare!*

Perfect. Scriu 140569 în câmpul pentru parolă.

Parola nu e recunoscută.

Rahat. Încerc *14051969*, dar cu același rezultat.

Oare Adam are vreun animal de companie? Bronnie ar trebui să știe. Dar, chiar în timp ce mă întreb cum aș putea

s-o descos subtil pe Bronnie într-un mesaj, îmi aduc aminte post-it-ul în formă de inimioară. *GRACE2504*.

Mesajul *Bun venit, Adam Racki* apare pe ecran. Iau triumfătoare o gură de vin. Cine are nevoie de hackeri, când oamenii sunt suficient de proști să-și scrie parolele la vedere? Fredonez fericită în timp ce intru în sistem și caut registrul elevilor.

E dezamăgitor. O listă cu note (observ că Jess n-a obținut distincția de care Carolyn s-a asigurat că știm toate anul trecut și reține informația pentru viitor) și înregistrarea taxelor achitate, în rest, nu mare lucru. Niciun raport sau mențiune despre detenții, sancțiuni sau — și mai frustrant — mențiuni despre școlile la care au învățat elevii înainte de AOF.

Mă întorc la lista elevilor și mă uit peste pagină, sperând să-mi vină inspirația. Ruby, Jess, Sadie, Bel...

Mă opresc. Recitesc lista.

Unde e Imogen?

Citesc de trei ori lista. Nu se schimbă nimic. Imogen Curwood nu-i acolo. Nu există. Mă trece un fior, amintindu-mi cum a apărut brusc în spatele meu în baie. *Ca o fantomă*, îmi spun înainte să reușesc să mă împiedic. *O elevă-fantomă.*

— Ajunge, spun cu voce tare.

Am treabă. Trebuie să existe altă cale să aflu unde a mai învățat Ruby. Închid site-ul școlii, rezistând tentației de a-i schimba notele lui Sadie, și-mi încordez degetele pe tastatură. *Ruby Donovan: Cine ești tu cu adevărat?*

Primele câteva pagini cu rezultate ale căutării pe Google sunt legate toate de Academia Orla Flynn. *Ruby Donovan a oferit o interpretare sigură pe ea în rolul Priscillei... Locatarii Azilului Memory Lane au avut parte de colinde de Crăciun*

cântate de elevii de la Academia Orla Flynn. Mă duc tot mai jos, deschizând pagini, accesând linkuri inactive, linkuri inutile sau linkuri despre diverse Ruby Donovan din Irlanda, Canada, din programe de schimb cu Rusia. Găsesc o poză clară a lui Ruby și o trag pe desktop, apoi o încarc pe Google pentru o căutare după imagine. Caut și tot caut și tot caut...

Nici măcar nu-mi bat capul s-o caut pe Ruby pe Facebook. Poate că are un profil, dar cu siguranță nu-l folosește și, dacă e pe Twitter, l-ar folosi ca să preia chestii despre Jeremy Corbyn și Ruthie Henshall[8]. Nu, știu unde-și pierd timpul copiii din ziua de azi. Dacă e pe undeva — dacă *a fost* pe undeva —, atunci pe Tumblr trebuie să fie.

Nici măcar nu se chema „blogging" pe vremea când mă ocupam eu cu asta. Erau doar fragmente de jurnal, pe o platformă greoaie care s-a transformat mai târziu în LiveJournal, cu comentarii de la alte tocilare care înțelegeau cum funcționa. În societatea tehnologizată de azi, absolut toată lumea are bloguri și bunicile tuturor sunt pe Twitter. În ultima vreme, țin doar pentru mine viața personală, dar asta nu înseamnă că nu sunt *au fait* cu ce platforme mai sunt la modă.

Îmi ia jumătate de oră.

Și acolo, îngropată într-o pagină de comentarii de câte un singur cuvânt — *Nebunie!, Lol, Fir-ar* — e Ruby Donovan. *Mișto*, e comentariul ei. Ce exprimare măiastră...

Postarea care atrage toate aceste comentarii erudite este o fotografie a unei săli de sport, cu bănci înșirate pe latura lungă. În mijloc, pe o podea acoperită cu saltele albastre se află un grup de fete cu părul strâns în coadă de cal și îmbrăcate în costume alb-roșii de majorete. Opt dintre

[8] Valentine Ruth Henshall (n. 1967) — actriță, cântăreață și dansatoare britanică; a debutat în West End în 1987, în musicalul *Cats*.

ele sunt întinse pe burtă, zâmbind spre cameră, în timp ce alte opt stau în picioare, așezate în cerc în spate și privind în sus spre ultima dintre ele, care zboară mult deasupra, cu picioarele depărtate de parcă ar fi dislocate. Fotografia e o dezlănțuire de pompoane și dinți albi și strălucitori.

Misto.

Când apăs pe numele lui Ruby, nu mă aleg cu mare lucru. Are un cont de Tumblr, dar nu postează nimic. Mă întorc la poza cu majorete și mă uit cu atenție la costumele fetelor, dar n-au nicio emblemă de școală și niciun nume de echipă... *Chiar ar fi cazul să-și clarifice brandingul*, mă gândesc aiurea și sunt conștientă că acum pierd timpul, că tot ce-am găsit e o poză a unei echipe de majorete — nimic care să sugereze că Ruby ar avea vreo legătură cu ele, în afară de faptul că am găsit poza online.

Dar stai...

Se vede o femeie într-o uniformă de pompier. Stă în tribune — e clar că e spectator, nu e de serviciu — și îmi imaginez că a plecat mai devreme de la slujbă ca s-o vadă pe fiică-sa în echipa de majorete. Mă întreb dacă vreunul dintre colegii *ei* a zis *Nu știam că ai copii*. Mă uit o clipă la chipul ei care strălucește de mândrie, apoi îmi revin. Măresc poza. Pe ecusonul ei scrie *Departamentul de pompieri LA City*. Los Angeles. Asta-i fosta școală a lui Ruby; știu pur și simplu.

Deasupra tribunelor sunt niște pancarte — sprijin și sponsorizări din partea unor firme. Și BONDical face la fel din când în când, dacă sunt ocazii bune de PR ori vreo inițiativă convingătoare. Mă uit la ele, căutând ceva local. Nu un lanț, nu ceva generic...

L-am găsit.

Draycott. *Cine relaxate în Pacific Palisades.*

Intru iar pe Google — *școli în Pacific Palisades* —, apoi caut *Ruby Donovan liceu Palisades*, când obțin un rezultat.

Și iat-o: Ruby Donovan, liceul Palisades, 2016. Bingo. Ridic receptorul. Am făcut documentarea invers. De ce să apelez 100 de posibile rezultate, când pot să apelez direct sursa autorizată?

— Ah, bună ziua, pot să vorbesc cu consilierul școlii, vă rog?

Accentul meu, deja elegant, se transformă în ceva între Emma Watson și regină.

— Așteptați, vă rog.

Îmi face legătura.

— Vă sun de la Academia Orla Flynn din Londra... sunt directorul pentru supravegherea elevilor.

Frumos detaliu, Elise, îmi zic. Poate că eu ar trebui să fiu pe scenă...

— Sunt îngrijorată în legătură cu una dintre elevele noastre și mă întrebam dacă, în calitate de fost consilier, ați putea să-mi dați niște sfaturi.

— Sigur că o să încerc!

Vocea este caldă și liniștitoare.

— O cheamă Ruby Donovan.

Aud cum trage brusc aer în piept.

— Vă aduceți aminte de ea?

— Sigur. E... aș...

Femeia tace, dar eu nu zic nimic. Dacă lași să se instaleze o tăcere incomodă, cineva o va umple. Întotdeauna se întâmplă așa.

— Presupun că n-ar trebui să mă mir că aveți probleme, spune ea în cele din urmă, însă pe un ton mai scăzut, de parcă s-ar teme că ar putea fi auzită.

— E o actriță excelentă, spun, dar comportamentul ei e un pic... neobișnuit.

Râde fără veselie.

— E și ăsta un fel de-a spune. Ca să fiu sinceră, sunt uluită că ați primit-o.

Mi se accelerează pulsul. Văd numărul lui Nick pâlpâind pe mobil și întind mâna să resping apelul. Discuția asta e prea importantă.

— Ah, da, a avut niște probleme și la dumneavoastră, corect?

Încerc să păstrez un ton degajat, însă îi simt încordarea și, când vorbește din nou, consiliera e prudentă. Știe că bâjbâi.

— Poate că, dacă trimiteți o solicitare pe e-mail, pot să discut cu directorul și...

— Sau puteți să-mi spuneți pur și simplu...

— Trebuie să închid.

— Vă rog!

— Uitați ce e, spune ea și urmează o pauză, iar eu știu că se luptă cu conștiința. Nu-mi risc slujba pentru Ruby Donovan. Dacă vreți informații, va trebui să le cereți pe cale oficială. Nu spun decât că sunt surprinsă că ați primit-o. În America, n-ar fi acceptat-o nimeni după ce a făcut.

Urmează un click și convorbirea se întrerupe. Iau mobilul și caut iar mesajul lui Kendall. *Ruby a avut oferte de la toate școlile importante din America, dar le-am respins pentru AOF.*

Kendall Donovan e o mincinoasă.

— Ce crezi că a făcut?

Nick s-a întors acum o oră, cu mâncare chinezească. Am fost amândoi atât de ocupați, că au trecut secole de când am petrecut o seară împreună. Acum stăm în sufragerie, ciugulind resturi de pachețele de primăvară pe care suntem prea sătui să le mâncăm și uitându-ne la un film.

— Nu-mi dau seama ce ar putea fi atât de rău încât să fie respinsă în toată țara.

Îmi citesc e-mailurile pe telefon și verific de două ori ce am scris înainte să trimit.

— Bârfele se întind repede într-o industrie închisă.

Nick ridică privirea de pe raportul pe care-l citește.

— Îmi închipui că rețelele sunt destul de strânse în teatru. Poate că a furat ceva. Am putea s-o rugăm pe Yuliya să fie cu ochii pe ea data viitoare când mai vine.

Mi-o imaginez pe Ruby. Puțin răutăcioasă, sigur. Puțin cam prea plină de ea. Dar și amuzantă și plină de viață și prietenă bună cu Sadie... Mă străduiesc să împac cele două jumătăți ale aceleiași fete. Pe ecranul televizorului, Ethan Hawke ține o predică unei comunități precaute și îmi dau seama că habar n-am ce se petrece.

— Când te duci la San Francisco? întreabă Nick. Nu găsesc în agendă.

Se uită pe telefon și, din reflex, fac și eu la fel, deschizând calendarul Google al familiei.

— Miercuri.

E acolo, doar că nu s-a uitat el bine.

— Ar trebui să găsim o dată când să vină Rupert și Jolie — am fost la ei la cină de Anul Nou, mai ții minte?

Căutăm în calendar, fiecare pe telefonul lui, și găsim până la urmă o sâmbătă, în martie anul viitor.

— Le dau un e-mail — pun data neconfirmată deocamdată.

După ce rezolvăm agendele, ne uităm la restul filmului, iar eu îmi termin de citit e-mailurile și strâng mâncarea chinezească. Mă duc la culcare și Nick îmi promite că vine și el repede. Îi dau un sărut lung, care poartă în el promisiunea de mai mult. După o oră încă n-a venit și în timp ce adorm

mă întreb dacă ar fi prea mult să planificăm și *asta* în calendarul Google.

***

Stau două nopți la San Francisco și două în Silicon Valley, discutând cu investitori care au jumătate din vârsta mea și salarii de două ori mai mari. Când iau telefonul să-mi fac check-in pentru zborul spre casă, îmi vine o idee.

Nu pot.

Sau pot?

Îi dau un e-mail Majei. *Schimbă-mi zborul și închiriază-mi o mașină — trebuie să-mi prelungesc șederea.*

Răspunde în câteva minute. *Nicio problemă. Unde te duci?*

Zâmbesc. *Pacific Palisades*, îi scriu.

A venit momentul să aflu ce a făcut Ruby Donovan.

***

Apartamentul închiriat de Kendall în Londra e frumos, dar asta e cu totul altceva. Nu mi se întâmplă foarte des să invidiez proprietățile altora, dar când parchez în fața casei ei din California simt un ghimpe de gelozie. Aici sunt mereu peste 20 de grade, îmi aduc aminte, în comparație cu cele 12 cu ploaie de acasă: totul arată mai bine când strălucește soarele.

Casa e retrasă de la stradă, în spatele unei alei de acces șerpuite și cu porți acționate electric. Aleea urcă un deal, iar casa e în vârf. Deși n-are decât trei etaje, se ridică mult deasupra mea. La ultimele două etaje are balcoane. Grădina care se vede nu-i mare, dar e întreținută impecabil.

N-a fost greu să găsesc adresa.

— Stai să ghicesc — ai scris un scenariu de mare succes, mi-a zis bărbatul de la magazin, când i-am spus că-l caut pe Greg Donovan, vicepreședintele unei rețele de televiziune.

S-a aplecat conspirativ spre mine:

— Primește o grămadă de-astea.

— Știi unde stă?

— Știi ceva, cred că am uitat...

Îi strecor în buzunarul de la piept o bancnotă de 20 de dolari, iar el rânjește.

— Ei, ce să vezi... tocmai mi-am adus aminte.

Scrie adresa și-mi face semn cu mâna, vesel:

— Succes, Spielberg!

Apăs pe butonul soneriei. În spatele porților se vede un Mercedes Cabriolet negru, în fața unui garaj pentru trei mașini. Mă întreb dacă e și a lui Kendall înăuntru; mă întreb ce mașină conduce, când nu e prea înspăimântată de senzurile giratorii ca să se bazeze pe taxiuri.

— Da?

Mă înfior de emoție. Mă prefac că am venit să mă văd cu un client, să închei o tranzacție. Mă prefac că e vorba de afaceri.

— Bună, mă numesc Elise Bond — sunt o prietenă de la Londra a lui Kendall.

Urmează o pauză, iar eu îmi țin răsuflarea. Însă apoi porțile glisează fără zgomot într-o parte, iar eu urc aleea și mă gândesc că ar fi bine să-mi fac un plan — repede.

Ușa din față se deschide înainte să ajung, iar în prag se sprijină un bărbat cu părul ud zbârlit. Are spre 50 de ani, e înalt, bine făcut, cu un zâmbet bine exersat și dinți perfecți. E desculț și poartă niște pantaloni de trening suflecați la glezne și un tricou gri lipit de pieptul musculos. *Ei bine, bună, Greg...*

— Sper că nu te deranjează că am venit.

Preiau inițiativa, întinzându-i mâna și strângându-i-o ferm.

— Am avut o întâlnire în Santa Monica și mi-a trecut brusc prin cap „oare nu de pe-aici e Kendall" și...

Întind ambele mâini. *Ta da!*

— Acasă, toate mamele suntem bune prietene și mi-am zis că bietul Greg stă singur aici...

Da, chiar așa. Cine-ar fi zis că-mi iese? Se pare că sunt o actriță destul de bună.

— Păi, mă bucur să te cunosc! Intră!

Dacă entuziasmul lui e fals, nu se deconspiră și în câteva secunde stau pe o canapea uriașă în formă de U, tapițată cu catifea albastră moale. Sufrageria e la primul etaj, în partea din spate a casei, cu uși duble către balcon, deschise ca să pună în valoare cât mai bine priveliștea. Pereții sunt zugrăviți exact în culoarea oceanului și trebuie să admit că gusturile lui Kendall sunt minunate. Sau poate ale decoratorului. Pe un perete se află rafturi cu cărți și-mi înclin capul ca să disting unele dintre titluri. *Cum să duci cea mai bună viață. Cum să discuți cu copiii, astfel încât să-ți răspundă. Ce-ți dorești cu adevărat în pat — și cum să ceri ce-ți dorești.* Dumnezeule!

— Cafea? Sau ceva mai tare?

Greg face semn spre măsuța de cafea — o dală de piatră care arată de parcă ar fi fost tăiată din țărm —, unde se află o sticlă deschisă lângă un pahar cu vin pe jumătate plin. Pe suprafața mesei se zăresc niște urme de praf alb; un card de credit singuratic trădează secretul.

Când pisica nu-i acasă... nu, Greg? Deja îmi place.

— Poate un pic.

Îmi aduce un pahar și ciocnim *pentru copii*, iar apoi pălăvrăgim despre vremea de-aici și de la Londra și despre taxele

exorbitante pe care le plătim ca să le împlinim progeniturilor visul de a ajunge pe scenă.

— Asta-i tot ce și-a dorit vreodată Ruby, spune Greg. Când era mică, improviza tot timpul spectacole pentru noi. O dată am dus-o la studiouri și i-am pus pe băieții de-acolo să-i aranjeze luminile, camerele video, filmarea... știi tu, toată povestea.

Ei, asta explică de ce crede Ruby că totul i se cuvine...

— Și Sadie era la fel. Era bună la școală, dar trăia doar pentru sâmbete, când avea cursuri de teatru. Pur și simplu se... înviora.

Amintirea mă face să zâmbesc. Sadie se întorcea clocotind de entuziasm, arătându-ne pași de dans noi și dând fuga sus ca să-și învețe replicile.

— E bună, i-am spus odată lui Nick, dar n-are har — nu ca la matematică.

— Dar e fericită.

E moale, asta-i problema lui Nick. Indulgent cu orice își dorește copilașul lui.

— Probabil că ți-e dor de amândouă, îi spun acum lui Greg.

— Au fost acasă astă-vară, dar Kendall vrea să stea acolo în restul anului — zice că urmează audiții, și...

Întinde mâna după sticlă, iar eu îl las să-mi mai toarne vin, nevrând să întrerup discuția. La urma urmelor, pot să iau un taxi până la hotelul din Santa Monica unde mi-a făcut rezervare Maja.

— Presupun că anul ăsta o să fie curcan doar pentru o persoană de Ziua Recunoștinței!

Râde, dar se oprește brusc și fixează cu privirea paharul de vin.

Merg direct la țintă.

— Probabil că e greu, mai ales după toată povestea de la liceul din Palisades.

Greg ridică brusc privirea, iar eu îmi compun o expresie care sper că imită ceva de genul *încurajator și compătimitor*.

— Știi despre ce-i vorba?

Scot un sunet neutru, care ar putea însemna foarte bine *Da, mi-a spus soția ta*, dar și *Da, am spionat-o online pe fiică-ta și m-am dat drept profesor ca să obțin informații de la școala unde a învățat*.

Greg oftează adânc.

— A fost îngrozitor.

Îmi aud inima pulsând în urechi. *Asta e. Acum o să-mi spună*. Mă apropii un pic de el pe canapea, cu o expresie plină de compasiune. S-a dat cu aftershave — ceva cu mosc și iz lemnos — și de data asta fiorul care-mi trece pe șira spinării nu mai are nicio legătură cu emoția. Greg Donovan e un bărbat foarte atrăgător.

— Ne-a afectat pe toți, spune Greg. Pe mine și pe Kendall, pe Kendall și pe Ruby, pe mine și pe Ruby... niciunul n-a știut prea bine cum să facă față. Kendall voia să facem terapie, dar...

Se întrerupe și izbucnește în râs.

— Cum să discuți cu un terapeut despre asta?

— Categoric, îi spun liniștitor.

Treci la subiect, Greg. Torn vin pentru amândoi, gândindu-mă cu disperare ce-aș putea zice ca să-l conduc spre o explicație mai utilă. Mă gândesc la bănuiala lui Nick că Ruby ar fi furat ceva.

— A fost implicată și poliția?

E o întrebare îndrăzneață, dar a meritat.

— A ajuns înaintea paramedicilor.

Privește spre ocean, retrăind o scenă pe care eu tot n-o pot vedea. *Paramedici? Ce naiba a făcut Ruby?*

— A fost și o anchetă, bineînțeles — au avut grijă părinții lui Vee —, dar în cele din urmă Ruby a fost exonerată.

Vee? Cine-i Vee? Altă fată, probabil... vreo prietenă de-a lui Ruby?

— Bieții de voi, trebuie să fi fost groaznic.

Mă trag și mai aproape de Greg, încât simt pe coapsă căldura coapsei lui. Abia dacă remarcă.

— Să fiu sincer, e o ușurare să pot vorbi. Aproape doi ani a plutit umbra asta deasupra noastră. Kendall a avut o depresie și nici mie nu mi-a fost mult mai bine.

Îmi aruncă o privire.

— Jalnic, nu?

— Oricine ar fi pățit la fel, îl liniștesc eu.

Încerc altă abordare.

— Părinții lui Vee trebuie să fi fost dați peste cap.

— Au fost înnebuniți, spune Greg. Era singurul lor copil.

Era.

Abia îmi înăbuș icnetul care mi se ridică în gât. *Era.* Vee — oricine o fi fost — e *moartă*.

— Am avut ani buni probleme — tot eram chemați în biroul directorului să rezolvăm certurile dintre fete.

Face o pauză.

— Ruby a hărțuit-o pe Vee. Ăsta-i adevărul neplăcut. A fost dureros să recunoaștem atunci și doare și acum.

Am scos la lumină minciunile lui Kendall! Sunt victorioasă! Sunt Sherlock Holmes, Columbo, Miss Marple! Puterile mele detectivistice n-au limite! Îmi sorb vinul ca să sărbătoresc și pun o mână pe genunchiul lui Greg, în semn de compasiune. *Ce altceva te mai pot convinge să-mi spui, Greg Donovan?*

— Ești foarte curajos să spui asta. Mulți părinți sunt orbi în fața greșelilor pe care le fac copiii lor.

— Aproape că ne-a distrus căsnicia.

— Îngrozitor.

Tonul meu a devenit scăzut și liniștitor. Mă gândesc la Kendall și la Ruby, care țin acest secret imens, mințindu-ne pe toate mai mult de un an.

— Ruby e fata mea, o iubesc, dar mă uit la ea și mă gândesc: *Poate că a făcut-o...* bineînțeles, Kendall nu acceptă ideea că Ruby a împins-o intenționat pe Vee...

— S-o împingă?

Îl întrerup înainte să-mi aduc aminte că ar fi trebuit să știu ce s-a întâmplat, dar suntem după o sticlă de vin, iar Greg e prea învăluit în amintiri ca să remarce scăparea.

— Pe scări.

De data asta nu reușesc să-mi reține un „Ah!" care-mi scapă de pe buze înainte să-mi duc mâna la gură. Ruby Donovan a împins o fată pe scări.

Exact cum a făcut cu Imogen Curwood.

Trebuie să știu *totul* și nu există decât o singură cale să obțin informațiile.

Îmi scot mobilul din buzunar și mă uit la apelurile ratate. Apoi apăs hotărât butonul și închid telefonul. Se pare că n-o să am nevoie de camera din Santa Monica în noaptea asta.

***

Știi ce sunt actorii?

Mincinoși.

Gândește-te puțin: își petrec toată viața prefăcându-se că sunt altcineva, convingând un public că vede ceva adevărat. Ascunzându-se în spatele costumelor, al perucilor, al

machiajelor. Schimbându-și vocea, cocoșându-se, șchiopătând, țipând. Mințind.

Dar, pe de altă parte, toată lumea minte, nu-i așa? Minciuni mari, minciuni mici, minciuni nevinovate... Rochia aia arată minunat; n-o să întârzii; nu-i vorba de tine, e vorba de mine... *Mințim ca să ne apărăm, să ne apărăm unii pe alții, ca să nu ne rănim sentimentele. Mințim fără să ne gândim și mințim din motive aparent mici și nesemnificative, când nu prea contează dacă suntem dați în fapt.*

Numai că uneori contează.

Uneori, nimeni nu trebuie să știe adevărul.

Dublura

Sezonul 1, episodul 4

Spectacolul

Holly Brown

KENDALL

Ruby n-a ieșit din camera ei toată ziua, nici măcar n-a mâncat, iar spectacolul de revistă (care e totodată și audiție) începe în mai puțin de două ore. Am rugat-o să mă lase să intru; am rugat-o să iasă. Nu vrea nici să vorbească. Au trecut câteva zile de la petrecere, dar probabil că încă îi mai apare în fața ochilor imaginea lui Imogen căzută la baza scărilor.

O compătimesc, bineînțeles. Dacă aș fi fost acolo, m-ar fi răscolit și pe mine. Însă Ruby și-a pierdut complet controlul, atrăgând o atenție de care n-avem nevoie niciuna dintre noi și, deși îmi spune că nu le-a zis nimic care să ne trădeze celorlalte fete, comportamentul ei... mă rog, sunt sigură că au tocat-o mărunt după ce a plecat. De-asta îi spun întotdeauna: *Ai grijă să fii prezentă chiar și când nu-ți dorești să fii acolo; nu le da oamenilor*

ocazia să te vorbească pe la spate. Toți sunt foarte înclinați mai degrabă să vorbească de rău pe cineva decât să-și vadă propriile greșeli. Bat din nou la ușă. De data asta nu spun nimic. Știe. O să întârziem dacă nu face duș și nu începe să se machieze. Ascunderea artistică a acneei durează, iar a ei a fost oribilă în ultimele săptămâni, de când cu cutia muzicală.

Din câte știu eu, nimeni — nici măcar Carolyn — nu o mai acuză pe Ruby pentru povestea asta. N-ar mai fi fost invitată la petrecere dacă ar fi fost așa. Iar eu n-aș fi primit invitația la ceai. Carolyn nu e tocmai genul care să ceară scuze, dar măcar acum e pornită pe Imogen, și nu pe Ruby. Cel puțin asta am auzit ultima dată.

Nu-mi permit să devin paranoică și n-o pot lăsa nici pe Ruby s-o ia razna. Ăla e momentul când impulsurile preiau controlul. De obicei e adevărată cea mai simplă explicație. În cazul ăsta, Imogen a căzut pe scări pentru că Elise le-a dat voie să bea. Elise încearcă întotdeauna să pară perfect sigură de ea și imună la părerile altora, dar vrea să fie mama relaxată. Nu ne-a întrebat niciodată ce credem despre faptul că le dă fetelor să bea. Cum Carolyn nu e genul care să ceară scuze, Elise nu e genul care să ceară voie.

Cred că Elise și cu mine avem mai multe în comun decât o să fie ea vreodată dispusă să recunoască. Știu cum e să afișezi o mască atunci când, pe dedesubt, te scalzi în nesiguranță. Așa eram eu înainte de cancer. Bănuiesc că Elise își afișează succesul, călătoriile, căsnicia deschisă și stilul relaxat de a-și crește copilul ca s-o invidiem toate, dar, în același timp, nu se simte niciodată destul de bine. Înainte, am încercat să formez o legătură cu ea pe tema asta, dar nu-i omul care să aibă legături autentice.

În pofida acestei situații cu Jess și Ruby, Carolyn și cu mine chiar am fost prietene înainte și poate că vom mai fi într-o bună zi.

Se pare că am fost din nou acceptată în cercul lor, cu titlu provizoriu. A fost ceaiul de la hotel, dar singurul schimb de mesaje inițiat de vreuna dintre ele după aceea a fost când m-a întrebat Elise de școli de actorie din State și a trebuit să fiu sinceră în legătură cu nivelul de competitivitate, pentru că nu mi-ar plăcea s-o văd pe Sadie cu inima frântă. Sigur, am lăsat deoparte detaliile personale, dar tot nu și-a bătut capul să răspundă. Până și mesajele lui Bronnie au fost rare și de complezență.

Parcă aș fi în perioada de probă a prieteniei, ceea ce e deprimant, din moment ce eu am fost cea care a făcut eforturi mari anul trecut ca să formăm grupul de mame. Ce-mi transmit ele acum este că trebuie s-o țin cumva în frâu pe Ruby. Orice pas greșit de-al ei și sunt și eu exclusă.

Problema e că Ruby are o voință de fier. Dacă nu vrea să aflu ceva, n-am cum să scot nimic de la ea și, dacă are de gând să facă ceva, n-o pot împiedica. De-asta sunt cu nervii întinși în ultima vreme, ca și cum mi-ar putea tăia craca de sub picioare în orice moment. Grupul mamelor a însemnat pentru mine mai mult decât pentru oricare dintre celelalte, pentru că ele au alături soții și familiile. Lumea mea din Londra e mică și nu vreau să devină și mai mică.

Nu mă gândesc doar la mine; mă gândesc și la Ruby. Îmi închipui că și ea e într-o situație delicată cu fetele. A fost disculpată în privința cutiei muzicale, dar asta nu înseamnă că au pe deplin încredere în ea (și nu prea cred că nevricalele ei și faptul că a plecat devreme de la

petrecere i-au fost de ajutor). Nici eu nu sunt sigură că am încredere în ea în clipa asta.

De când cu cutia muzicală, se pare că nu fac decât să bat la ușa ei închisă — dacă nu real, atunci la modul figurat. În California eram foarte apropiate. Îmi ascundea diverse, uneori lucruri importante, dar toți adolescenții o fac, nu? Când stăteam de vorbă, aveam o oarecare influență. Sau cel puțin aveam parte de niște avertismente. Știam când lucrurile sunt pe cale s-o ia razna.

Ruby m-a salvat înainte, iar acum trebuie s-o salvez eu pe ea. Asta-i tot. Trebuie s-o salvez de ea însăși.

Apartamentul nostru cu două dormitoare e mic, doar vreo 90 de metri pătrați, ceea ce n-ar fi puțin după standardele din Londra, dar casa noastră din Pacific Palisades era de cinci ori mai mare. Încă mai este. În ultimul an, Greg a stat singur acolo. A venit de două ori în vizită la Londra și n-a dat niciun semn că l-ar interesa să le cunoască pe prietenele lui Ruby sau pe ale mele. Mai bine lăsăm totul în urmă și ne îndreptăm atenția spre noul nostru început.

Acum câteva seri, când am luat-o pe Ruby cu taxiul (urăsc atât de tare să conduc în Londra, încât nici măcar nu mi-am luat mașină), îi șiroiau lacrimile pe față. S-a aruncat în brațele mele de parcă era iar doar o fetiță mică și tot ce-a zis a fost „Cineva știe".

În sinea mea, și mie mi-e frică. Dar nu vreau să cedez. Imogen a căzut pe scări, atâta tot. Fata e ciudată, toate mamele sunt de acord.

Mă așez pe canapeaua bleumarin din sufragerie, hotărâtă să nu mă plimb încolo și-ncoace. Nu pot lăsa dispoziția lui Ruby să mă contamineze și pe mine. Trebuie să-mi păstrez atitudinea pozitivă.

Am decorat apartamentul astfel încât să inspire serenitate maximă, în trandafiriu-pal și liliachiu, dacă tot nu mai trebuie să fac loc pentru Greg și rafturile pline de Thich Nhat Hanh[9] și Deepak Chopra[10] și colecția mea de reviste *O*, împreună cu ultimele apariții de nonficțiune despre iertarea de sine, asertivitate și creșterea copiilor. Ultima carte pe care-am citit-o spunea că adolescenții au sistemul de accelerare al unui Porsche și frânele unui Chevy 1952. Practic, este de mirare că mai iese câte unul viu din adolescență, dar sper că asta înseamnă că problemele de autocontrol ale lui Ruby sunt probleme de creștere și că o să le depășească în timp.

O să întârziem. Trebuie doar să dau năvală peste ea, atâta tot. Să preiau controlul, într-un mod plin de dragoste.

Mă îndrept cu pas apăsat spre ușa ei și bat hotărât.

— Ruby, ar trebui probabil să te duci la duș.

Nu se aude niciun răspuns, deși probabil că m-a auzit. Mai zic o dată, mai tare.

— Nu.

Glasul i se aude înăbușit, e greu de spus ce emoție exprimă.

— Nu vrei să pierzi spectacolul.

— Greșit.

Nu-i vorba de acustică, îmi dau eu seama. Numai că glasul ei e lipsit de orice expresie, de parcă s-ar fi retras în ea. De parcă ar fi renunțat.

Trag aer adânc în piept.

---

[9] Thích Nhất Hạnh este un călugăr budist vietnamez și cunoscut activist pentru pace.

[10] Deepak Chopra — autor american de origine indiană, promotor al medicinei alternative.

— Iubito, deschide ușa, te rog. Avem un pic de timp să stăm de vorbă. Poate că reușesc să te ajut.

— Nu poți.

Resemnarea asta! Nimănui nu-i place să-și audă copilul descurajat, dar în cazul lui Ruby pare chiar periculos. Încerc să răsucesc mânerul, dar e blocat. Asta-i ceva nou, îmi spun. Sau poate că nu l-am mai încercat eu până acum.

— Lasă-mă să intru, bine?

Tăcere.

— Lasă-mă să intru, spun, pe un ton mai poruncitor, dar cu multă dragoste în el.

Dragoste exprimată cu asprime, așa i se spunea în copilăria mea, deși părinții mei n-au prea avut de tras cu mine. Eram foarte dornică să le fac pe plac. Sigur, îi mințeam, dar numai pentru că voiam aprobarea lor și uneori asta însemna să renunț la adevăr.

Ruby e altfel. Pe mine mă lasă să am o părere proastă despre ea; pentru ea contează ceilalți. Însă cărțile spun că asta se întâmplă pentru că se simte în siguranță cu mine. Știe că n-o să-mi piardă dragostea. E un privilegiu când copiii te fac de doi bani. Înseamnă că aveți o legătură puternică.

Cărțile despre creșterea copiilor pot fi totuși contradictorii. Uneori te lasă să stai în hol fără să ai idee ce să spui sau să faci mai departe. Ar trebui să insist să se pregătească de plecare în clipa asta? Să insist să stea de vorbă cu mine? S-o las să ia propriile decizii, să rateze spectacolul și să se descurce cu ce urmează?

O cunosc pe Ruby. Consecințele ar putea însemna prea mult pentru ea. Cel mai mult urăște să fie lăsată pe dinafară și, dacă nu se duce la spectacol, n-o să poată

cânta, ceea ce e parte din procesul de testare, apoi n-o să primească niciun rol.

Dacă nu se duce în seara asta, o să regrete. Sunt convinsă.

— Orice simți în clipa asta, nu merită să pierzi ocazia să ai un rol în musical, îi spun. Ai șanse bune să primești rolul principal.

Nimic.

— Nu zic decât că nu e ceva care o să dureze la nesfârșit. E doar ceva trecător...

Ruby smucește ușa. Sunt luată prin surprindere de înfățișarea ei. Are ochii umflați, de parcă ar fi plâns toată ziua, iar cuvintele mele de încurajare au enervat-o, în mod evident, pentru că țipă.

— Aici zace Ruby Donovan! Asta-i ceva trecător, mamă? Ce naiba, chiar îți sună a ceva trecător? Mama lui Bel n-a crezut!

Gâfâie.

— Ce vrei să spui?

N-a mai țipat la mine și n-a mai înjurat de când... E și Bronnie implicată cumva?

— Asta era scris pe bancă, mamă.

— Vrei să spui că a scris cineva „Aici zace Ruby Donovan", ca pe o piatră funerară?

— Ți-am zis.

Are un ton triumfător isteric.

— Ți-am spus că știe cineva. Știe despre minciunile noastre și vrea să mă vadă moartă.

— Nu, ar putea însemna altceva.

Dar nu-mi trece prin cap ce altceva ar putea însemna.

Imogen la baza scărilor, acum asta.

Înainte să apuc să formulez un răspuns adecvat, Ruby îmi trântește ușa în nas. N-o acuz. Este în parte — în cea mai mare parte? — vina mea.

E puțin trecut de ora trei în California. Mă rog, Greg poate să-și recupereze somnul de frumusețe altă dată.

Încerc întâi pe mobil. Apoi pe telefonul de acasă, care nu sună niciodată, dar, când sună, sună de pe noptiera care era a mea. E imposibil să nu se trezească.

De când suntem la Londra, nu l-am sunat niciodată în toiul nopții, dar tot mă pregătesc să fie enervat. De multe ori crede că dau prea mare importanță dramelor dintre fete, că mă implic prea tare. „Tu și «mamele» tale", mi-a zis odată, cu un dispreț demn de Elise. Însă când răspunde pare nedumerit.

— Kendall? Ce-i? Ce s-a întâmplat?

— Ia-ți laptopul, îi spun. Ar trebui măcar să ne vedem la față de data asta.

— Bine.

E foarte docil. Ar trebui să-l sun mai des în toiul nopții.

Când îmi apare pe monitor chipul lui cu ochii împăienjeniți, frumos și fără riduri (adică plin de botox), e vizibil agitat.

— Kendall, spune, cu glasul scăldat cu o iubire siropoasă pe care nu l-am mai auzit de nici nu mai știu când. Mă bucur să te văd.

— Și eu, răspund repede. Știi de ce te sun?

Îmi trece brusc prin cap că e atât de neobișnuit de agitat pentru că Ruby i-a spus deja, că acum ei doi sunt cei care au un secret, iar eu pierd complet controlul.

— Nu, habar n-am.

Dar nu-i deloc convingător.

— Știi despre bancă?

— Bancă?

Buimăceala lui e totuși convingătoare, iar ușurarea e evidentă.

— Cineva a scris „Aici zace Ruby Donovan" pe o bancă. E în mod evident o amenințare.

— Sau o farsă.

Pentru că nu mușc momeala, văd cum i se mișcă rotițele. Încearcă să găsească cel mai potrivit răspuns, calculând cum să mă împace și să mă liniștească în cel mai eficient mod. Poate că asta ar face orice soț în situația asta, dar mă sâcâie. E prea brusc. Chiar nu-i deloc îngrijorat pentru fiica lui? Trebuie neapărat să plece de la premisa că sunt irațională?

În ultimul an, am fost părinte singur. L-am ținut la curent cu ce se întâmplă, dar nu i s-a cerut să facă nimic. El și Ruby stau de vorbă în fiecare săptămână, schimbăm mesaje aproape în fiecare zi și discutăm o dată pe săptămână, în medie, dar asta-i tot. Ăsta-i tot efortul pe care trebuie să-l facă pentru familie.

Însă el ar spune că e din vina mea. N-a vrut nicio clipă să plecăm.

Greg nu-i om rău. După standardele din LA, e de fapt un om destul de bun. Numai că standardele mele s-au schimbat.

— Nu vrea să meargă la spectacolul de astă-seară. E prea supărată.

Poate că ar trebui s-o las să stea acasă, unde o să fie în siguranță. Dar ar fi ca și cum ar ceda în fața cui a scris mesajul, ca și cum l-ar lăsa să câștige, iar Ruby ar pierde ocazia să facă ceea ce-și dorește cel mai mult. În plus, nimeni nu îi poate face nimic rău câtă vreme e înconjurată de lume.

— Spune-i că n-are de ales. Că e pentru binele ei.

Chiar n-o cunoaște deloc pe Ruby? Ruby are întotdeauna de ales.

— A încuiat ușa.

— Ia o șurubelniță și scoate balamalele, dacă trebuie. De-asta sunteți la Londra, nu? Ca să poată profita de toate ocaziile. Spune-i că dacă nu se duce să facă tot ce e de făcut, atunci nu-i nevoie să rămână acolo.

— Adică s-o amenințc că o aduc înapoi la LA?

Cărțile de parenting spun că nu trebuie niciodată să amenințci cu o pedeapsă care ar fi prea dureros de aplicat. Nu vreau să mă întorc. Nu pot.

— Poate că nu funcționează soluția cu Londra. Și apoi mai suntem și noi doi, și distanța...

Nu discutăm niciodată direct despre subiectul ăsta, despre cum ne afectează distanța. Văzându-mi reacția, dă înapoi, abordând un subiect mai sigur:

— Toată drama asta adolescentină, apoi cum vă implicați tu și prietenele tale. Nu cred că e de ajutor să tot despicați firul în patru, totul ajunge să pară mai important decât e în realitate. Să devină real.

Îmi aduc aminte ce mi-a spus Ruby și mă izbește: *Mama lui Bel n-a crezut că e ceva trecător.* Bronnie era acolo, dar nu mi-a povestit ce s-a întâmplat. Poate că și-a imaginat că-mi zice Ruby, dar o prietenă adevărată ar întreba cum face față Ruby și cum mă descurc eu. Simt un val de furie. Credeam că eram cele mai apropiate dintre toate; credeam că e un om bun, dar poate că în grupul ăsta nu există oameni buni.

— Îmi pare rău, spune Greg. Îmi dau seama că tu crezi că sar calul. De-asta nu-ți spun prea multe de obicei.

Nu mi-am dat seama că ăsta era motivul; am crezut că din cauză că dramele noastre nu erau nici pe departe la fel de interesante cum sunt cele din producțiile lui.

— Dar nu sunt acolo, ce-aș putea face?

Uneori are o atitudine pasiv-agresivă foarte pronunțată. Când am luat-o pe sus pe Ruby și am dus-o la Londra, Greg n-a crezut că e bine pentru ea și nu ezită să înfigă din când în când cuțitul în rană și să-l răsucească puțin.

Dacă i-aș mărturisi cât de frică îmi e de fapt, Greg mi-ar aminti probabil că nu-s decât dramolete adolescentine și uită-te în social media, așa de multe amenințări, așa de rar puse în aplicare. Dacă mi-ar spune-o ca un soț care mă susține și mă iubește, poate că ar avea efectul scontat. Aș avea senzația că am pe cineva care să mă sprijine. O căsnicie bună înseamnă un eșafodaj, cel puțin așa zic cărțile.

Oare am avut vreodată așa ceva? E greu de spus. Când m-a lovit cancerul, urăsc să recunosc, am plâns cel mai mult pentru că am rămas fără păr, fără *look*-ul meu. Am avut nevoie să-mi spună că sunt specială și frumoasă nu datorită părului. Dar tot ce-a făcut a fost egal cu o bătaie pe umăr și un „gata, gata".

Atunci a început să-mi împietrească inima. Greg m-a dus la toate consultațiile medicale și, de câte ori erau prin preajmă medici sau asistente, era cât se poate de atent. Punea toate întrebările potrivite. Mă ținea de mână. Dar, când plecau, îmi dădea drumul. Ieșea și se ducea să dea telefoane de serviciu sau, dacă rămânea în încăpere, se uita în telefon. Făcea exact cât trebuie ca să păstreze aparențele. Și de unde știam? Pentru că așa mi-am trăit și eu toată viața. De-asta am fost atrași unul de celălalt,

iar acum putem fi rezumați în câteva cuvinte: eu m-am schimbat; el, nu. Sau chiar în două cuvinte: diferențe ireconciliabile.

Știu că mă iubește într-o anumită măsură. Știu că nu voia să mor. Știu și că i-ar fi destul de ușor să aducă în locul meu un model mai nou — efectiv, o femeie mai tânără și care să fie manechin.

Mi-am luat liber de la jobul meu de agent imobiliar ca să mă ocup de sănătate și atunci am devenit dependentă de cărți de self help. Era o lume întreagă de reflecții personale și responsabilități, o întreagă industrie, iar eu nu știusem nimic despre ea. Nu mă cunoscusem niciodată.

După ce am intrat în remisie, mi-am dat seama că nu voiam să redevin persoana care fusesem, cea care apela în mod firesc la motivele de nesiguranță ale oamenilor și le activa dorința de a cumpăra casa cea mai scumpă pe care și-o permiteau, și nu pe cea în care chiar s-ar fi putut vedea locuind. Așa că mi-am dat demisia. Dar ce fac mai departe?

Trebuie să fie bine, pentru că o parte din mine nu poate să rămână indiferentă la ce cred ceilalți. Năravurile vechi nu dispar dintr-odată; nici cancerul nu poate decât să le bage în comă pentru o vreme și după aceea își revin.

Uite, de exemplu, niciuna dintre celelalte mame nu știe cât de nemulțumită sunt de Greg. Vreau să creadă că am un soț atât de minunat, încât m-a instalat într-un apartament din Londra, astfel încât Ruby să poată merge la cea mai prestigioasă academie de arte ale spectacolului. Le las să creadă că venirea noastră aici e legată doar de Ruby și, deși în principal așa și este, e și o reinventare a mea, o evadare.

Casa noastră din Pacific Palisades este extrem de bine mobilată și întreținută, ar putea fi fotografiată în orice moment și chiar aveam aranjate pe măsuța de cafea reviste de arhitectură și design, în așteptarea unor oaspeți. Aici, în apartamentul din Londra, locuim într-un mod deliberat diferit. Mă silesc să-mi arunc haina pe spătarul unui scaun; nu pun farfuriile imediat în mașina de spălat vase; las uneori să se strângă rufele, pur și simplu. E ca o instrucție. Încerc să-i arăt lui Ruby că putem trăi pentru noi înșene, și nu pentru ceilalți. Ruby vrea să ajungă pe scenă, dar apartamentul nu pare ceva regizat. Totuși, sincer, în cele câteva dăți când a venit mama la noi, am făcut ordine și m-am luptat cu impulsul de a așeza revistele ca să se vadă coperțile.

Încerc din răsputeri să nu reacționez prea violent la ce se întâmplă între fete, dar Ruby trăiește totul foarte intens și lumea o tot judecă greșit. Nu vrea decât să fie plăcută, să fie prețuită, iar oamenii sunt în stare să devină îngrozitori, de parcă ea ar fi vreun soi de personaj negativ, când nu e decât un simplu om. E doar o fată. Fetița mea.

Și ăsta-i momentul când spaima mea e depășită de furie.

— Mama lor, iar încep! Se coalizează împotriva ei!

— Crezi că e vorba de tot grupul?

— Nu știu! Dar, oricine ar fi, n-o să scape.

Cancerul m-a învățat să am încredere în luptătoarea din mine. S-a arătat când s-a întâmplat povestea cu Vee. Totdeauna l-a făcut pe Greg să se simtă puțin stingherit și i se citește pe chip. Încearcă să-și dea seama cum să mă potolească.

— O să-mi spui să nu-mi fac griji? Că o să fie totul bine?

Îl întărât. Îl provoc.

Își ferește privirea. Nu i-au plăcut niciodată certurile și, în mare parte, nici mie nu-mi plac. Dar uneori sunt necesare.

— Chiar cred că o să fie bine, spune el încet. Dar poate că nu-i nevoie decât să vă întoarceți acasă. Să ne refacem familia.

S-o iau pe Ruby de la școală când e pe punctul să primească un rol principal? Poate că asta e ce-și dorește ea — sau ele.

— Nu știi de ce avem noi nevoie.

Greg oftează.

— Poate că nu.

Niciunul dintre noi nu spune *Te iubesc*, deși așa ne luăm de obicei rămas-bun, indiferent dacă simțim sau nu asta. Închid.

Văd o mișcare cu coada ochiului — e Ruby. Stă în pragul camerei ei. Nu-i un apartament mare. Ce a auzit? E tot în tricoul ei șifonat și în pantaloni scurți. Vine la mine și mă ia în brațe din spate.

— Mă duc acum la duș, ca să nu întârziem.

Sunt recunoscătoare că s-a răzgândit, dar și îngrijorată de ce a auzit din discuția dintre taică-su și mine, mai ales ultima parte, când am discutat despre întoarcerea acasă. Greg a mai pomenit și altă dată subiectul și, din fericire, ea n-a auzit.

Oare să fie posibil chiar să vrea — să aibă nevoie, cum a zis Greg — să ne întoarcem? Ea să fie în spatele măcar a unei părți din ce s-a întâmplat în ultima vreme cu grupul de fete, să fie un strigăt de ajutor sau — mai caracteristic pentru Ruby — un imbold?

Mă silesc să zâmbesc.

— O să fie o seară minunată.

Pe chip i se așterne o expresie îngrijorată.

— Mă crezi, nu?

— Apropo de ce să te cred?

— Că e cineva care știe. Că ne urmărește cineva.

Ne?

— Ce crezi că ar trebui să facem?

Îmi păstrez vocea calmă. *Te rog, nu spune să ne întoarcem în LA. Nu pot să mă întorc la locul crimei.*

Ridică din umeri. Ca și cum ar spune că eu sunt părintele; eu sunt cea care ar trebui să știe ce-i de făcut.

Deci nu încearcă să-mi forțeze mâna și ne întoarcem la Greg. Cel puțin, nu conștient. Însă subconștientul lui Ruby e puternic. În nopțile nedormite, mi-a trecut uneori prin cap că într-un moment de-ăsta, dacă nu suntem aliate, aș putea deveni ținta ei.

Anxietatea i se accentuează și are chipul deschis ca al unui copilaș.

— O să fii mereu alături de mine, nu? Indiferent ce se întâmplă?

Cum ar fi, indiferent ce lucru îngrozitor am mai făcut?

Dar trebuie să-i spun adevărul:

— Întotdeauna. Indiferent ce se întâmplă.

***

Prima persoană pe care o văd în foaierul de la AOF e Elise. Mă rog, nu prima, mai sunt și alți câțiva părinți pe-acolo, dar ea iese întotdeauna în evidență, cu părul ăla roșu și cu atitudinea aia care transmite că e convinsă că totul îi aparține. Am un pic de bucurie răutăcioasă că fata ei e cel mai puțin talentată. Nu întâmplător zgândăresc

subiectul, cu o expresie nevinovată și serioasă, uneori chiar are efectul scontat. Când e iritată, iese din personaj. E aproape umană.

Nu le văd pe celelalte mame. Elise stătea de vorbă cu profesoara de dans și, când mă zărește, vine direct spre mine. De parcă m-ar fi așteptat, ceea ce este o premieră în relația noastră.

— Mergi spre sala de spectacol? întreabă, o întrebare tâmpită, pentru că acolo e spectacolul și mai e un sfert de oră până începe.

N-a fost simplu s-o dau jos pe Ruby din taxi și s-o duc până în culise, unde îi era locul.

— Hai să mergem împreună.

— Sigur.

Încerc să nu mă uit ciudat la ea când își petrece brațul pe după al meu.

— Ce mai faci, Elise?

— Extenuată. Cu jetlag. Ca de obicei.

Dă din mâna liberă.

— Dar voiam să-ți mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că nu ești restrictivă în privința soțului tău. A fost foarte plăcut că l-am cunoscut la LA. Călătoriile pot fi singuratice, așa că m-am bucurat să am ocazia să beau ceva cu un prieten nou.

Aproape am ajuns în sală, iar eu sunt șocată de ce abia așteaptă să-mi spună: că și-a petrecut timpul cu Greg. O băutură. *Un prieten nou.*

— Și lui i-a făcut plăcere să te cunoască, spun.

Elise se uită la mine de parcă nu-i vine să creadă — nu crede că știam? Nu crede că i-a făcut și lui plăcere s-o

cunoască? Apoi văd că e mai mult de-atât: pisica a dat iama în oala cu smântână. Smântâna mea.

Elisei îi place să-și etaleze căsnicia deschisă, ca să arate cât de neconvențională e ea față de noi, celelalte. De prisos să spun că Greg și cu mine nu avem un astfel de aranjament. Mă gândesc la cât de ciudat s-a purtat mai devreme, cum m-a salutat la început, agitat și prea afectuos. A crezut că-l trezesc ca să-l iau la rost în legătură cu Elise.

Dintre toate femeile cu care ar fi putut să se culce, chiar trebuia s-o aleagă pe prietena-dușmancă?

El nu s-ar fi dus s-o caute. Ea l-a ales, ca să mă poată umili. Asta încearcă să facă acum, iar eu nu pot să-i ofer satisfacția.

Totuși viața sexuală a lui Greg e ultima mea grijă. Elise a zis că au băut ceva, iar Greg n-a ținut niciodată la băutură. E la categoria amatori și, când bea, e gură-spartă.

Imogen cade; apoi *Aici zace Ruby Donovan*; și, în final, Elise și Greg. Ce i-a spus Greg Elisei? Și ce le-a spus ea celorlalte?

Elise și cu mine suntem deja în sală, lângă rândul unde mi-ar fi putut ține cineva loc, numai că nu mi-a ținut. Carolyn e cu soțul ei, bărbatul lui Elise și-a pus haina pe locul ei, mai e un loc păstrat de soțul lui Bronnie, pentru că ea încă mai are treabă în culise, apoi sunt toți frații lui Bel.

— Scuze, spune Carolyn fără nicio remușcare. Nu mai e loc.

— Da, adaugă Elise, aveam nevoie de toate locurile pentru ai noștri.

Adică toți au pe câte cineva, iar eu n-am pe nimeni, mai ales de când Elise s-a servit cu soțul meu.

— Oricum, îmi place în primul rând, le spun și sunt sigură că nu mă cred — se uită unii la alții, dar trebuie să găsesc o cale de scăpare. Ne vedem mai încolo.

Mă îndrept spre primul rând, cu gândurile gonind în cap. *Cineva știe*, a zis Ruby. *Ne urmărește.*

Sigur așa pare acum, dar parcă n-ar fi vorba doar despre Ruby. Eu nu sunt ceva secundar sau dat deoparte. Elise mă aștepta. Atacându-mă pe mine și căsnicia mea. Țintind spre Ruby și secretele mele.

N-ar trebui să fiu șocată că Elise e în stare de așa ceva. Doar n-am crezut niciodată că suntem cu adevărat prietene. Doar prietenoase. Nu, amabile. Nu, nici măcar atât, pentru că Elise nu se ocupă cu politeturi sociale. E greșeala mea și acum va suferi și Ruby împreună cu mine. N-ar fi trebuit să fac niciodată remarcile alea despre lipsa de talent a lui Sadie. Când Elise a pomenit că firma ei apăruse în *Times* sau *Guardian*, iar eu am făcut pe proasta și am zis *N-am văzut, mai citește cineva ziare?*, când am încercat să-i rănesc orgoliul, nu m-am gândit niciodată...

Cineva știe. Dar ce anume știe? Chiar dacă Elise a considerat că de la un bărbat poți obține cel mai lesne informații în pat — și chiar trebuie să alung deocamdată imaginea lor în patul meu —, Greg nu prea e o sursă de încredere. Nu știe ce s-a întâmplat de fapt cu Vee.

Cortina încă nu s-a ridicat, dar pot să aud totuși gălăgia din culise, cu probele de sunet și vocalizele. Jess dă deoparte un colț al cortinei ca un drăcușor, ca să se uite la public și le văd pe ea, pe Bel și pe Sadie chicotind. Ruby nu e cu ele, dar nici Imogen nu pare să fie acolo.

Ruby are genul de voce cristalină care se aude prin hărmălaie, la fel ca Jess, pe care acum o disting vorbind despre agenți faimoși și producători din West End care

speră să fie în public, apoi râsul entuziasmat al celor trei fete.

Nu știu dacă Ruby se izolează singură sau o ostracizează ele. Oare a avut loc un schimb de apeluri telefonice între mame, care s-a extins și la fete, iar una dintre ele — sau toate? — a scris *Aici zace Ruby Donovan*?

Orice ar crede mamele că știu, nu mi-e ușor să aflu. Când mă întorc și încerc să le prind privirea, nu se lasă. Sunt prea ocupate să râdă și să discute între ele și cu soții lor, iar eu nu-mi pot alunga senzația că joacă rolul veseliei din vremurile bune, exact cum fac și fetele lor în culise, astfel încât Ruby și cu mine să ne dăm seama ce pierdem.

N-o să le meargă cu mizeria asta. Nici mamelor, nici fetelor.

Simt cum clocotește furia în mine și mă scald în ea câteva minute înainte să urc cele patru trepte către scenă și să trec prin partea laterală a cortinei, exact unde erau cele trei fete acum câteva minute. Cercetez culisele. E ca de obicei: fete care se pudrează la măsuța lungă de toaletă sau înghesuindu-se să prindă loc la oglinda înaltă de la garderoba lui Bronnie (unde e Bronnie?), sporovăind care mai îmbrăcată, care mai dezbrăcată, unele mai îndrăznețe, altele mai rușinoase, iar atmosfera e încărcată de entuziasm și anxietate. Însă n-o văd pe Ruby și nu zăresc persoana pe care o caut.

Apoi observ că Jess și Sadie sunt pe jumătate ascunse după masa de toaletă, discutând aprins. Nu-i surprinzător din partea lui Jess, care are ceva din corectitudinea și stilul bombastic al maică-sii, dar și Sadie se poartă la fel. Mă bucur că am pantofi fără toc, așa că mă pot apropia încet. Nu prea mult, ultimul lucru de care am nevoie e să

fiu considerată genul de persoană care se furișează, dar aud frânturi de discuție. Jess îi spune lui Sadie că trebuie să „recunoască deschis".

Sadie a fost întotdeauna diplomata. Din câte știu, nu s-a purtat niciodată fără milă față de Ruby. Mă rog, nu pe față.

Dar nu mai pot să zăbovesc. Locul meu nu-i în culise și atrag deja priviri din partea câtorva fete din apropiere. Mă îndepărtez de masa de toaletă și o întreb pe una dintre ele dacă l-a văzut pe director. Fata clatină din cap, vizibil deranjată.

— Era pe-aici, trebuie să se întoarcă repede. Ar face bine să nu întârzie spectacolul.

De parcă ar fi servitorul ei. Copiii ăștia cred că au toate drepturile. Așa vorbește oare și Ruby când n-o aud?

Mă gândesc încotro s-o iau, când o văd pe Imogen. E singură la bară, întinzându-și languros și senzual un picior. Îmi aruncă un zâmbet cu pleoapele lăsate. Parcă ar flirta sau ar fi drogată, ori ambele.

Îi zâmbesc și eu, dar sunt nedumerită. Instinctul mă trimite mai adânc în măruntaiele culiselor, spre bezna unde se află cablurile și scripeții, și decorurile doar pe jumătate vopsite. Acolo îl găsesc pe domnul Racki.

Împreună cu Bronnie.

Ea e lipită de perete, iar el e cu spatele la mine. Adam îi șoptește ceva la ureche. Și nu-i vorba despre nimicuri dulci, după cum se vede în expresia ei chinuită. Deși nu se ating, scena dă senzația de intimitate. Mă simt jenată că am dat peste ei și, cum nu m-au zărit încă, pot să mă retrag ca și cum nu i-aș fi văzut. Însă îmi trece prin cap că ar fi mult mai inteligent să-i las să afle că i-am văzut. Poate că o să am nevoie de un avantaj în discuția pe care

o s-o încep acum cu directorul sau în cele care urmează, cu Bronnie și cu mamele.

— Domnule Racki, vreau să vorbesc ceva cu dumneavoastră.

Amândoi sunt luați prin surprindere, deși Racki se întoarce și se adună rapid, binecuvântându-mă cu o expresie plăcută, fără nicio urmă de rușine. Bronnie totuși nu-i chiar așa de versată în arta de a fi prinsă într-o poziție aparent compromițătoare. Dispare rapid, evitând să mă privească în ochi. Poate din cauză că e vinovată; poate din cauză că își închipuie că eu sunt vinovată. Orice zvonuri or fi circulat printre mame, sigur au ajuns și la ea.

Naiba să-i ia pe toți!

— Cu ce-ți pot fi de folos, scumpo? întreabă domnul Racki pe un ton așa de caracteristic, încât mă gândesc că poate m-a înșelat vederea.

Poate că vorbea cu Bronnie despre costume sau alte probleme de școală și voia să discute în particular.

— Poate că ar trebui să stăm de vorbă în altă parte. La lumină.

Eu o spun răutăcios, dar el nu face decât să încuviințeze ușor.

Oare chiar e posibil? Directorul și *Bronnie* să aibă o aventură?

E aproape de neînchipuit. Totuși, dacă e adevărat, înseamnă că Bronnie nu e cine credeam eu că e. Niciuna dintre noi nu e.

— Hai cu mine, te rog, spune domnul Racki, și ai grijă pe unde calci.

Mă conduce printr-un labirint întunecos, cu fire și cabluri pe podea, și apoi ieșim în lumina fluorescentă

orbitoare a coridorului. Bănuiesc că ar fi trebuit să mă gândesc până acum că AOF e într-o clădire foarte veche și s-ar putea să existe treceri puțin folosite, care permit infiltrări și ieșiri nevăzute. Nu-i un gând liniștitor, ținând cont de situația riscantă în care ne aflăm Ruby și cu mine.

Biroul domnului Racki e departe, în partea din față a clădirii, așa că mă duce într-un spațiu de repetiții care nu e ocupat acum. Probabil că a fost folosit de curând de orchestră, pentru că suporturile sunt încă montate, unele dintre ele având partiturile deschise pe ele.

— Am tot vrut să sun, spune el pe ton de scuză. Cu pregătirile pentru spectacol, n-am mai apucat. Iar piesa-mi dă putința să-i prind în cursă[11], cum a zis Hamlet.

Acum pricep de ce o înfurie pe Carolyn citatele. Asta nu-i piesă, e viața fiicei mele.

— Dacă m-ai fi sunat, ce ai fi spus?

— Petrecerea n-a fost în incinta școlii, așa că nu e de fapt domeniul meu, dar, ținând cont de evenimentele neobișnuite din ultima vreme, port niște conversații neobișnuite. Pot să întreb ce a zis Ruby că s-a întâmplat?

— Imogen a căzut.

— Nu vreau să mă bag unde nu-mi fierbe oala.

E în mod evident stânjenit și și-ar dori să scape de conversația asta. Să fie din cauza a ceea ce am văzut între el și Bronnie? Sau poate vorbeau despre Ruby și despre mine, iar Bronnie îi împărtășea bârfele preferate ale Elisei?

— Imogen a căzut, repet, deși îmi tremură puțin vocea.

— Îmi fac griji pentru Ruby. Iar au apărut tensiuni între fete. Nu la fel de rău ca anul trecut, din fericire, dar

[11] William Shakespeare, *Hamlet*, traducere, introducere și note de Dan Amedeu Lăzărescu, Editura Pandora M, 2009, actul 2, scena 2.

tot sunt. „Gata cu minciunile și mincinoșii în casa asta. Încuie ușa."

Mă holbez la el perplexă. Despre ce minciuni — și ce mincinos — vorbește?

— *Pisica pe acoperișul fierbinte*.

— Am un citat pentru tine: „Aici zace Ruby Donovan"

Banca aia e în curtea școlii, iar el nu m-a sunat să-mi spună despre ea. Însă acum vorbește despre o petrecere care a avut loc în afara școlii și mă distrage cu citate teatrale. Încearcă să limiteze pagubele, asta e. Marea Britanie nu e la fel de înclinată ca Statele Unite spre rezolvarea problemelor prin procese, dar un director de școală neglijent tot poate avea o mulțime de necazuri.

N-am de gând să-l las să scape de responsabilitate. Trebuie să-mi protejeze fiica. Asta am venit să-i spun, iar el mă deturnează destul de eficient. Dar n-o să-l las să scape.

— Am curățat banca, spune el, și încercăm să aflăm cine a făcut-o. Între timp, poate că am putea programa o veghe de rugăciune.

Nu-mi vine să cred că simt empatie pentru Carolyn în clipa asta. E cât se poate de exasperant. Aici e vorba de o problemă serioasă.

— Cine a scris pe bancă ar putea fi aceeași persoană care a lăsat cutia muzicală în dulap. Ar putea fi cineva care duce o campanie de teroare.

— Și eu, care ziceam că eu sunt predispus la acțiuni dramatice! Iubire, te asigur că mă ocup. Doar că nu pot să mă ocup chiar în clipa asta. Și așa o să înceapă spectacolul cu întârziere.

La naiba cu spectacolul lui de revistă! Nu pleacă nicăieri.

— Ai zis că ai vrut să mă suni și vreau să aud ce ai de zis. Ce o să faci ca s-o protejezi pe Ruby.

— E sarcina mea să le protejez pe toate fetele de la Academie, spune el și apoi ezită. Există insinuări că Imogen n-ar fi căzut pe scări. Că ar fi fost împinsă.

— *Împinsă?* întreb și rămân cu gura căscată la el.

Imaginea devine îngrozitor de clară. Ruby era din nou cu fetele înainte de petrecere, iar acum e iar exclusă. Elise s-a dus să-l vadă pe Greg. *Aici zace Ruby Donovan.*

— Lumea spune că Ruby a făcut-o?

Nu vrea să răspundă.

Deci, da, cineva a zis-o. Însă dacă știau despre Vee, n-ar fi putut s-o împingă altcineva pe Imogen, ca să pară că a fost Ruby? Să-i însceneze totul?

Privirea îi fuge spre ușă.

— Îmi pare sincer rău că te-am supărat. M-am gândit doar că ai putea să lămurești câte ceva din ce se întâmplă și voiam să mă asigur că Ruby e bine.

Să se asigure că e bine. Adică să se asigure că nu-i dusă cu capul. Adică nu pune cutii muzicale cu amenințări în dulapuri și nu împinge fetele pe scări. Că nu se întoarce la năravurile vechi. Sau că nu găsește noi moduri de exprimare.

Și atunci am revelația: Elise s-a dus în State abia după petrecere. Singura persoană care se afla în casa Elisei în noaptea aceea și știa despre Vee era Ruby.

Mama războinică din mine se topește. Mă gândesc la ce mi-a șoptit Ruby în taxi, când era prea tulburată ca să mai rămână peste noapte în casa Elisei: „Cineva știe". Am presupus că vorbea despre trecut, dar s-ar putea să fi vorbit despre ce tocmai făcuse. Îi era teamă că a văzut-o cineva împingând-o pe Imogen pe scări.

N-am întrebat-o niciodată direct dacă a făcut-o. Nu credeam că e nevoie. Ar fi trebuit să fim pe aceeași undă, să fim de acord că nu vrem să ne mai întoarcem acolo. Ăsta era noul nostru început. Asta era legătura noastră.

— Chiar trebuie să mă duc, spune domnul Racki.

Se oprește în prag. Probabil pentru că par supărată și în pofida iritării de mai devreme, știu că e cu adevărat un om bun, iar oamenilor buni nu le place să aducă femeile în pragul lacrimilor și apoi să dispară.

Numai că îmi zice că Ruby nu e o fată bună și habar n-are ce fel de femeie sunt eu.

— Spectacolul trebuie să continue, nu? îi răspund sec.

Îl văd cum se zbate dacă să mai spună ceva. Se pare că a câștigat conștiința.

— Am cunoscut o mulțime de adolescente la Academie, dar Ruby e foarte complicată.

Pare compătimitor, de parcă ar încerca să mă anunțe că n-ar trebui să mă învinovățesc prea tare pentru ce a ajuns ea.

— Cele mai complicate sunt cele ale căror dorințe par cele mai simple, când își doresc un singur lucru.

— Să fie cele mai bune.

— Să fie *iubite*. Ar face orice pentru asta.

Acum pare trist, de parcă ar ști deja care va fi soarta lui Ruby. A văzut la alte fete care au trecut prin Academie, cum se termină povestea ei. Cu același ton scăzut, mai spune:

— Speranțe spulberate și bune intenții. „Bun, mai bun, cel mai bun, nebun". *Cui i-e frică de Virginia Woolf*[12]*?*

[12] Eduard Albee, *Cui i-e frică de Virginia Woolf?*, trad. Ionuț Grama, actul 1.

Pur și simplu nu se poate abține să-mi facă educație, nu?

— Ruby s-a rătăcit, iar scena, unde joci tot timpul pe altcineva, e un loc foarte nefericit pentru regăsire.

Se aude o bătaie în ușă și vocea unei fete:

— Domnule director, avem nevoie de dumneavoastră!

— Îmi pare foarte rău, îmi spune el și nu știu dacă se referă la faptul că mă lasă în starea asta sau vrea să spună că-i pare rău pentru Ruby — pentru cum este acum, pentru ce o să se întâmple.

Practic mă clatin și mă las să cad pe un scaun. Ruby nu se simte iubită, asta spunea? Dacă e adevărat, atunci am dat greș în cea mai importantă misiune a unei mame. Domnul Racki n-a zis că știe sigur că ea ar fi vinovată, dar am avut senzația că așa crede. E genul de lucru pe care l-ar face o fată complicată ca Ruby.

Ce nu înțeleg este ambiguitatea. Imogen a zis că a căzut sau a zis că a fost împinsă? Era prea speriată de ce ar fi putut face Ruby mai departe ca să spună că a fost împinsă? Sau a susținut altă fată că a văzut, dar n-a vrut să declare oficial?

Ruby nu-i vreo huligancă. Nu se fâțâie amenințând și intimidând lumea. Nu-i deloc stilul ei.

Însă poate fi impulsivă. Nu știu ce i-a zis Imogen la petrecere. Poate că a întărâtat-o, iar Ruby a cedat. Sunt sigură că i-ar fi părut rău după aceea. Ar fi fost chinuită. De-asta s-a purtat așa. Și apoi Imogen a ripostat cu *Aici zace Ruby Donovan.*

Da, e logic.

Nu, nu e. Ruby a făcut eforturi mari anul ăsta. Mergea totul foarte bine.

Dacă ar fi împins-o pe Imogen, mi-ar fi spus. Știe că poate să aibă încredere în mine. Nu m-aș întoarce împotriva ei, indiferent ce ar face.

Ne-am dovedit-o deja una alteia.

Indiferent ce s-ar întâmpla. Nu asta a și zis puțin mai devreme?

Totul e din vina mea.

Trebuie să mă întorc în sală pentru musical. Oricât de rău mi-ar fi, trebuie să fiu acolo s-o văd pe Ruby jucând. Altfel, o să se simtă și mai puțin iubită și atunci cine știe de ce e în stare.

Nu. Îmi cunosc copilul.

Îmi aduc aminte cum, atunci când eram bolnavă, se ghemuia lângă mine, pe la 13 ani. Uneori, o prindeam chiar sugându-și degetul. N-avea cum să fie prefăcătorie, deși e actriță.

Mă întorc complet amorțită la locul meu. Nu mă mai întorc spre ceilalți. Nu vreau să le văd pe celelalte mame, care sunt așa de sigure de ele și de copiii lor.

Sala se întunecă și se aprind reflectoarele. Începe să cânte prima elevă. E o pițigăială, pe bune. Nu-i nici pe departe de nivelul lui Ruby și n-ar trebui să remarc asta, dar e ceva automat. E concurența. Vreau ca Ruby să obțină în cele din urmă rolul principal, ca să poată înceta să mai încerce să fie suficient de bună; să poată să știe că este deja. Am încercat multă vreme s-o ajut să piardă elegant și uite unde am ajuns. Așa că trebuie să sper într-o victorie. Și trebuie să sper că domnul Racki e doar blazat. O confundă pe Ruby cu vreo altă fată.

E un loc liber lângă mine și se așază cineva. Arunc o privire, presupunând că e vreun părinte, sperând că e Bronnie, pregătită să dea explicații, dar e Imogen. Are

flori împletite în păr, e încântătoare și sfioasă. Mă gândesc la senzația pe care o transmitea când se întindea, la aerul ei seducător. Pare aproape altă persoană. Vorbește în șoaptă, ca să nu deranjeze spectacolul.

— Ești mama lui Ruby, nu?

— Da. Și tu ești Imogen.

Încuviințează veselă, iar eu mă gândesc că nu arată ca o persoană care a fost împinsă de curând pe scări. În plus, o abordează pe mama potențialei suspecte. Probabil că domnul Racki a auzit greșit sau fetele i-au jucat o farsă. Oare asta îi spunea Jess lui Sadie în culise? Că trebuie să recunoască deschis? Poate că trebuie să-i spună adevărul lui Racki — și mamelor lor.

Imogen îmi dă fiori. Are privirea fixată asupra mea și se poartă prea copilărește. Nu mă convinge. Mi-aș dori să plece, ca să pot gândi limpede.

— Nu trebuie să te pregătești? o întreb.

Are și ea un rol de interpretat în seara asta.

— Nu-mi place să repet prea mult. Prefer să fie natural, știi ce vreau să zic.

Îmi vine s-o întreb de ce m-a căutat, ce s-a întâmplat la petrecere, care-i problema ei. Dar nu pot, nu aici, și e ceva cu ea... Oricum n-aș crede nimic din ce i-ar ieși pe gură.

Îi adresez un zâmbet care să spună că discuția s-a încheiat și apoi mă întorc spre scenă, ca să mă pot preface că ascult.

Însă privirile mi se întorc din nou spre Imogen. Cum se apleacă ușor spre mine, de parcă m-ar implora să întreb. Aici zace Ruby, aici stă Imogen. Mă aplec spre ea și-i șoptesc:

— Îți place la școală?

— Ah, da, foarte mult! îmi răspunde cu glas cântat.

Câțiva părinți se uită dezaprobator spre noi. Ea îmi aruncă o privire cochetă, de parcă am face năzdrăvănii împreună, apoi coboară vocea.

— Toată lumea a fost foarte primitoare.

— Te referi la gașca de patru?

Râde.

— Așa își spuneau?

— Uneori. Nu prea des.

— Păi, presupun că e tot o gașcă de patru.

Urmărește spectacolul, dar pricep ce vrea să spună: a înlocuit-o pe Ruby.

— Da, tot așa e, spun cu un ton iritat. Ruby, Jess, Sadie și Bel.

Îmi aruncă o privire piezișă.

— Nu-i vina mea, să știi. N-am nicio problemă cu o gașcă de cinci.

Adică nu ea o împinge pe Ruby din calea ei, e vina celorlalte fete. Dar e vorba de toate sau de una singură? Jess ar fi cel mai probabil făptaș, o mică răzbunare pentru anul trecut.

— Știi de ce e exclusă Ruby?

Detest că-i cer părerea despre grup, dar la asta s-a ajuns. Ea m-a căutat când nimeni altcineva nu pare să vrea să stea de vorbă cu mine.

— Habar n-am, îmi răspunde senină.

— Dar zici că nu de la tine se trage?

Îmi aruncă o privire inocentă.

— Celelalte fete sunt cele care au avut probleme cu Ruby.

E adevărat, dar n-am niciun motiv să am încredere în ea. Faptul că aruncă bănuiala asupra celorlalte ar putea însemna că e mai probabil să fie vinovată.

— Care dintre fete pare să aibă ceva de împărțit cu Ruby?

Se întoarce către scenă și, cumva, mă bucur. Pentru că este de departe preferabil să fie Imogen o sociopată decât să fie Ruby. Desigur, ar fi cel mai bine pentru toată lumea să avem o școală fără sociopați, dar nu poți să le ai pe toate.

— Ce s-a întâmplat de fapt la petrecere, Imogen?

— Doar chestii de fete.

Am senzația clară că îi face plăcere să mă sâcâie. Cu siguranță pot să înțeleg tentația de a o împinge pe scări.

Nu că aș scuza gestul, dacă s-a întâmplat. Dar nu trebuie să fie neapărat Ruby. Imogen pare genul de persoană căreia îi place să scoată lumea din sărite și ar fi putut-o lua în vizor pe oricare dintre fete în seara aia.

Imogen nu s-a așezat întâmplător lângă mine. E ceva ce vrea să aflu, poate că una dintre celelalte a împins-o și apoi i-au pus povestea în cârcă lui Ruby. Imogen ar putea fi îngerul păzitor al lui Ruby. S-au întâmplat și chestii mai ciudate de-atât.

Arunc o privire în spate, spre Carolyn și Elise. Mi se pare mie sau nu pare să le placă discuția mea cu Imogen?

— Cum ai ajuns la baza scărilor? întreb.

Cine știe, poate că Imogen apreciază francheța.

Pentru prima dată de când s-a așezat lângă mine, pare neliniștită și aruncă priviri în toate părțile. După cine se uită? De cine se teme? Sau de cine vrea să cred că-i e frică?

Cu fetele astea, toate actrițe, e foarte greu să-ți dai seama care e adevărul.

Dar sunt și adolescente. Impetuoase și uneori nemiloase, dar nu sunt niște inteligențe criminale.

— Am căzut, spune Imogen, parcă disperată s-o cred.

— Ați băut alcool, nu?

Adică asta înseamnă o decizie de parenting proastă a lui Elise, nu a mea. Elise este cea care seduce bărbații altora, nu eu. Elise e cea în care nu poți avea încredere, iar fiica ei trebuie să recunoască deschis ceva, nu a mea.

Imogen nu răspunde. În loc de asta, întreabă veselă:

— Și ce mai face Ruby?

— E în culise — poți oricând să te duci s-o întrebi.

Apoi simt un fior. N-am văzut-o pe Ruby când m-am dus să-l caut pe domnul Racki. Nu pot să văd ce face acum, cel puțin nu fără să ridic suspiciuni.

— Nu cred că Ruby mă place prea tare, spune Imogen.

— Ce te face să crezi asta?

Îmi piere rapid cheful să fac pe detectivul. Nu vreau să mai vorbesc cu fata asta; vreau s-o găsesc pe fata *mea*.

— Sunt foarte bună în teatru pentru că știu să-i citesc pe oameni. Sunt foarte bună și la mimă. Învăț tot timpul de la cei din jurul meu.

Imogen mă fixează cu privirea fără să clipească și sângele meu, deja rece, îngheață. Spune că prefăcătoria e un joc cinstit. Ruby a atacat-o prima, iar acum Imogen contraatacă.

— De ce-ai venit aici, Imogen?

Ce joc face? De ce a venit la AOF?

— Nu stătea nimeni lângă tine. M-am gândit că-ți dorești companie.

Deja a terminat de cântat și a doua fată. N-am auzit nici măcar o notă. Sunt prea concentrată asupra lui Imogen și a întrebării dacă e un pericol pentru fiica mea sau lucrurile stau pe dos. Radarul meu îmi spune că e ceva în neregulă, dar, pe de altă parte, e destul de sensibil la

dorințele mele. Vreau să fie ea personajul negativ, nu Ruby. Oricine, numai Ruby, nu.

— Unde-i tatăl lui Ruby? De ce nu-i aici?

— E în State.

— În Los Angeles, nu? Nu-i acolo epicentrul artelor spectacolului?

Mă zbârlesc.

— Nu al teatrului muzical.

— De ce să nu încerce la școlile din New York, ca să fie aproape de Broadway?

O simt cercetându-mă cu atenție. Sociopații reușesc să imite foarte bine comportamentul firesc. Poate că asta îmi spunea acum câteva minute. Încearcă să învețe, observând, să se poarte ca o persoană normală.

Acum nici o săptămână, Elise punea întrebări despre școlile din State și, cu și mai puțin timp în urmă, se împrietenea cu soțul meu. Și azi Imogen vorbește despre Greg și școli. Coincidență?

— De ce n-a vrut Ruby să rămână în State, Kendall?

— Nu-i treaba ta și nu-mi spune Kendall.

— Așa te cheamă, nu?

— Pentru tine sunt doamna Donovan.

Le-am lăsat întotdeauna pe prietenele lui Ruby să-mi spună Kendall, dar în mod clar Imogen nu-i prietena lui Ruby și nici a mea.

Limbajul meu corporal spune că ar trebui să înceteze discuția. Dar Imogen e de neoprit.

— Trebuie să fie foarte dificil pentru căsnicia ta să fii atât de departe de soțul tău. Știi, nu cred că m-aș muta pe alt continent decât dacă ar trebui să fug de ceva.

Imogen își modifică atitudinea, așa că acum e genul terapeut. Îmi închipui că a văzut ceva terapeuți la viața

ei, iar acum îi imită și o face perfect. M-am dus și eu o vreme la un terapeut, după diagnosticul de cancer, și a încercat și Ruby câțiva. Nu-i plăcea să stea de vorbă cu ei; zicea că preferă să discute cu mine.

Îmi trece prin cap un gând de-a dreptul dezgustător: doar pentru că Imogen e sociopată, nu înseamnă că Ruby e nevinovată. Nu trebuie să fie una sau cealaltă. Pot fi amândouă. S-au mirosit una pe cealaltă și nu le-a plăcut. E o luptă pentru dominație și, pentru moment, Imogen e în frunte.

Parcă aș fi nebună. Ruby n-a împins-o pe Imogen. Îmi cunosc fiica.

— Pun pariu că Ruby și-ar dori să fie și tatăl ei aici, spune Imogen.

— Dar familia ta unde e?

E o împunsătură. Știu că intelectual e o fată de 17 ani, dar pur și simplu nu asta pare să fie. Și nici eu nu mă simt eu însămi. Mă simt mai degrabă cum e Carolyn. De data asta, cineva n-are decât să creadă ce vrea despre mine. Nu mai am răbdare pentru management de imagine.

Se întoarce din nou către scenă.

— N-am mamă, iar tata e bolnav.

O spune într-o monotonie straniu de asemănătoare cu felul în care vorbea mai devreme Ruby prin ușă.

— E pe moarte.

— Îmi pare rău, spun, dar nu reușesc să o compătimesc sincer; în niciun caz acum.

— Serios?

Iar privirea aceea fixă.

— Spune-o ca și cum ai crede, Kendall.

Nerușinarea. Nu pot să trec peste ea, când vine de la o fată. Pe de altă parte, a spus și ea că n-o educă

nimeni. O mamă care a murit, un tată bolnav. E practic nedomesticită.

Îmi doresc să plece, dar nu pleacă. Probabil că se hrănește cu încordarea, de parcă din asta ar trăi. Îmi spun că Ruby e bine, o să se transforme imediat ce pășește sub lumina reflectoarelor. Trăiește pentru spectacol.

Cântă următoarea fată și apoi încă una. E insuportabil. Îmi vine să mă urc pe pereți. Mă întreb dacă nu-l pot ruga pe domnul Racki să schimbe ordinea și s-o mute pe Ruby mai devreme. Să-i spun că nu mă simt bine după discuția noastră de mai devreme. E sensibil la chestiile de genul ăsta. Atunci aș avea o scuză să mă duc în culise și o să mă asigur că Ruby e bine.

Domnul Racki nu crede că Ruby e bine. Crede că a împins-o pe Imogen. Vreau să fie imposibil, dar, din păcate, nu e.

Reiau în minte discuțiile cu Ruby și conversația cu Racki și acum, cu Imogen. Ca să nu mai vorbim despre ce nu mi-a spus Greg mai devreme și ce mi-a spus Elise. E prea mult. Nu știu ce — sau pe cine — să cred.

Iese pe scenă Sadie, iar interpretarea ei e bine repetată, corectă din punct de vedere tehnic și perfect adecvată, dar, ca întotdeauna, n-are pic de magie. Știu că o să fie trimisă în cor, ca de obicei. Mă uit în spate la rândul mamelor, sfidătoare. Dar Elise și soțul ei (n-am făcut niciodată cunoștință și nu-mi aduc aminte cum îl cheamă) privesc și mă mir s-o văd că stă cu capul pe umărul lui, cât de conectați și de mândri par. Îmi vine să plâng. Apoi îmi vine să urlu, să-l întreb dacă știe cine e în realitate soția lui, ce a făcut în timpul plimbării la Los Angeles. Oare știu că îngerașul lor de-acolo, de pe scenă, trebuie să recunoască deschis?

Sunt cuprinsă de ură. Elise a fost, într-un fel sau altul, cu Greg și trebuie să știe că infidelitatea distruge căsniciile; se străduie să ne distrugă pe Ruby și pe mine, încercând să-mi sfâșie familia, de ce? Spre deosebire de Carolyn, care cel puțin o protejează fățiș pe Jess, Elise a arătat limpede că lucrurile astea sunt sub demnitatea ei și că nu se va lăsa prinsă în aiurelile adolescentine. Trebuie să existe alt motiv. Am văzut prin ea, chiar până în sufletu-i meschin, și din acest motiv vrea să mă facă să plătesc folosindu-se de fiica mea.

Clocotesc când intră în lumina reflectoarelor Annabel. Încă de la prima notă, Bel domină scena, domină sala. Mă întorc să văd dacă Elise își dă seama de contrastul dintre Bel și Sadie și observ că Imogen își cercetează unghiile, vizibil plictisită. Arată de parcă n-ar fi preocupată de cât de talentate sunt celelalte fete; e foarte sigură de ea sau chiar nu-i pasă deloc dacă o să primească un rol. Dacă mama ar fi moartă și tata pe moarte, probabil că nici mie nu mi-ar păsa.

Poate că Imogen înnebunește, dar e ceva temporar. Ar putea fi durerea. Furia că-și pierde și celălalt părinte și se răzbună pe Ruby. Sau nu-i face nimic lui Ruby și e doar o fată cu probleme de adaptare socială, iar eu am interpretat greșit toată această interacțiune.

Bel își termină cântecul. Carl și frații lui se ridică în picioare și aplaudă. Nimeni altcineva nu și-a aplaudat în picioare copilul și nu-i un gest privit cu ochi buni, căci încercăm să tratăm pe toată lumea la fel, dar nimeni nu le-o poate lua în nume rău Richardsonilor. Sunt copleșiți spontan de dragoste. E un impuls, dar în cel mai bun sens al cuvântului. Sunt mânați de dragoste, în timp ce Ruby e mânată de... nu-i ură, cel puțin nu cred. N-o urăște pe

Jess, care e una dintre cele mai bune prietene ale ei. Însă cu Imogen e cu totul altă poveste.

Oare Carl știe că Bronnie tocmai a avut o discuție intimă cu directorul?

E rândul lui Jess să vină în mijlocul scenei. Ca de obicei, fascinează dinainte să deschidă gura. Dar apoi începe muzica.

E *Castelul din nori*, cântecul din cutia muzicală. Mă uit spre Carolyn, nu-mi vine să cred. Soțul ei ascultă, fără să aibă idee că e ceva nelalocul lui. Poate că nici nu știe că a fost cântecul lui Jess de la audiție sau că e cel din cutia muzicală. AOF e domeniul lui Carolyn. Dar, pe de altă parte, ce nu e domeniul ei?

Carolyn nu se întoarce spre mine, de fapt spre nimeni. Are ochii țintuiți pe scenă. Elise pare la fel de netulburată și mă întreb dacă știa ce urmează, dacă nu cumva ea și Carolyn au plănuit totul, amețite de propria inteligență.

Jess e o fată puternică și nu-i place să dea înapoi, dar de data asta probabil că lucrurile au fost puse la cale de Carolyn. Ca să arate că Jess nu poate fi intimidată, că o să-și revendice cântecul de la audiție, dar spune și că incidentul cu cutia muzicală n-a fost uitat.

E un mesaj pentru Ruby. Nu, un mesaj pentru mine. La urma urmelor, eu sunt cea care stă singură. Aici zace Ruby. Aici zace Kendall, jucând rolul unei mame bune.

Se termină prima strofă, iar mie mi se strânge stomacul. Nu vreau să aud versurile alea — *Știu un loc unde nu se rătăcește nimeni / Știu un loc unde nu plânge nimeni* —, pentru că văd balerina mutilată învârtindu-se și tot învârtindu-se, cu un braț lipsă și un picior schilodit. Observ că

acum Carolyn nu mai zâmbește. Poate că tocmai și-a dat seama că nu deține în totalitate controlul și că fiica ei își întărâtă torționarul. Când Jess ajunge la versurile acelea, niciuna dintre noi nu știe ce urmează să se întâmple, dacă nu cumva cutia muzicală n-a fost o amenințare, ci o profeție.

Chiar în clipa aceea se aude un țipăt înfiorător din culise.

Cunosc vocea. O iau la fugă, iar Imogen ține pasul cu mine. Parcă ar fi așteptat să se întâmple, așa de repede ia startul. Dar a fost lângă mine în ultimul sfert de oră. E scutită de bănuieli.

Ajung în culise înaintea altor părinți, pentru că stăteam în primul rând. Trec printre grupuri de fete ca să ajung la Ruby, care tremură din toate încheieturile.

Bronnie e deja acolo, tulburată, dar nu s-a apropiat de Ruby. Toată lumea formează un cerc, o graniță, de parcă fetița mea ar fi vreo leproasă.

O iau în brațe, șoptindu-i că o să fie bine, că sunt alături de ea, întotdeauna. Indiferent ce se întâmplă.

Mă uit în spate la părinții care și-au croit drum până acolo și îmi fixez privirile pe Carolyn și Elise. Carolyn e mai calmă ca oricând. Elise are o expresie undeva între curiozitate moderată și confuzie.

— Cine să facă așa ceva? întreabă Bronnie, aproape năucită.

— Vreun psihopat, răspunde Carolyn, iar eu observ că se uită la Ruby și la mine.

Însă Imogen e chiar lângă noi. E în interiorul cercului și o mângâie pe Ruby pe spate. Are lacrimi în ochi și, dacă n-ai ști, ai zice că e cu adevărat plină de compasiune.

Nu mai știu nimic.

Apoi văd ce a făcut-o pe Ruby să țipe așa. Pe perete se află un șir de cuiere, unde sunt atârnate costumele înainte de spectacol. Toate sunt goale acum, mai puțin al lui Ruby. Agățat de cuierul ei, ca un colier letal — o amenințare și o aluzie — se vede un șireang.

Dublura

Sezonul 1, episodul 5
Momentul adevărului

Sophie Hannah

SNAPCHAT: FIȚE & FAZE

Sadie: Ruby, fetiță, ești OK? Ce dracu'??

Bel: Chestia aia a fost al naibii de sinistră. De ce-i zice lumea treang?

Jess: Șstreang: cu ș. Pentru că asta era.

Bel: Ce naiba e aia?

Ruby: Sunt OK, mersi Sadie ❤

Imogen: Chiar ești, Ruby? Nu-i mare brânză, și eu aș fi OK dacă mi-ar pune cineva un șstreang la gâtul costumului. Ce chestie nasoală

Jess: Pe bune Bel nu știi ce-i șstreangul? E ce atârna la gâtul costumului lui Ruby. E ăla cu care spânzuri pe cineva sau te spânzuri singur.

Imogen: Lol rip 💀

Ruby: Scuze fetelor putem să nu vorbim de asta 💔💔

Sadie: „Lol rip"? Pe bune, Imogen?

Jess: Prea sensibil (Bel știi ce înseamnă?)

Imogen: Încerc s-o înveselesc pe Ruby și să destind atmosfera! 😊😊

Bel: Du-te naibii lol nu-i vina mea n-am auzit de streang până acum. Sadie ești bine?

Imogen: De ce n-ar fi?

Sadie: Bine bel mersi

Jess: Sadie ce naiba? De ce te întreabă? Aveți un secret?

Sadie: Niciun secret 🤭

Ruby: Avea un fir de păr blond lung în jur

Jess: Streangul?

Ruby: Mda

Jess: Ce fel de blond? Ca al meu sau al tău?

Bel: Lol Jess părul tău nu-i blond e castaniu

Jess: E-al naibii de blond și du-te naibii 😂😂😂

Bel: Lol doar râd de tine aș vrea să am părul tău sincer eu sunt aia cu păr castaniu fără haz

Ruby: Blond ca al lui Imogen

Bel: poate era pentru Imogen

Imogen: Încetează că mă sperii!!

Jess: sau Imo l-a pus

Imogen: Ce, doar că Ruby a zis un fir de păr cu culoarea mea? N-a văzut nimeni firul și nu poate dovedi că era acolo.

Ruby: L-am văzut eu

Imogen: Ruby isuse zici că tu crezi că eu am făcut streangul?

Sadie: Fetelor putem să ne gândim înainte să

zicem tâmpenii. Nu știe nimeni cine a făcut-o și Ruby a avut o experiență oribilă hai să nu agravăm.

Imogen: Oricine a făcut șireangul ți-a dat peste cap cântecul Jess. Mare dramă chiar în mijlocul cântecului tău. De ce să facă așa ceva?

Ruby: Șiii... zici că eu aș face. Bună treabă, dă vina pe victimă

Jess: Nu cred că ai făcut tu Rubes, sau cutia muzicală. Nu-i mare brânză, crede mama. Imogen, taci dracu' din gură.

Imogen: Nu-i decât cuvântul lui Ruby că a fost un fir de păr și era culoarea mea

[Notificare: **Ruby** a părăsit conversația]

Sadie: A plecat.

Jess: Fir-ar, Imogen

Imogen: Of Doamne nu înțeleg de ce e OK să mă acuze ea pe mine dar eu mi-o iau dacă zic că n-am fost eu? Jess știi ce ți-a făcut anul trecut

Jess: Da și tu nu așa că du-te naibii. Ești la AOF de 3 minute. Ce dracu' știi tu?

Imogen: cutia muzicală te face să crezi că începe iar cu probleme nu?

Jess: Nu. A. Făcut. Ea.

Imogen: zici tu

[Notificare: **Jess** a părăsit conversația]

CAROLYN

Simt un amestec ciudat de încântare și groază când toate patru — Elise, Bronnie, Kendall și cu mine — ne strecurăm în separeul nostru. Am venit la unul dintre restaurantele mele favorite: Gymkhana, de pe Albemarle Street. E o oază de eleganță, cu o atmosferă sobră, aproape de taină: numai lemn închis, culori șterse și voci înăbușite — perfect pentru orice dezvăluire are să ne facă Elise. Încerc să mă conving că nu-mi pasă că nu știu dinainte, că n-am nicio problemă să aflu în același timp cu Bronnie și Kendall.

Cu cât am mai multe contacte cu Elise, cu atât mai puțin sigură sunt în legătură cu ea. Îmi place? Ea mă place? De ce mi-ar păsa?

A fost ideea ei să ne întâlnim toate patru la prânz. Mi-a trasat mie sarcina să fac aranjamentele. Mesajul ei spunea așa: *Trebuie să discutăm urgent: tu, eu, K & B. Am întâlniri toată ziua azi — poți să te ocupi tu? Prânz mâine sau cină. Chiar nu poate aștepta mai mult de atât. Sushi ar fi grozav, sau italienesc. N-O SĂ-TI VINĂ SĂ CREZI ce am aflat cât eram în America.*

Spune-mi!! i-am răspuns eu.

Nu în mesaj. E nevoie să ne vedem față în față, a venit răspunsul.

Oare știe ce face, m-am întrebat, și e ceva deliberat: să dezvăluie ceva fără să dezvăluie de fapt, să mă aleagă ca să-mi ofere tratament special și apoi să mă dea deoparte? Sau creez în mintea mea o dramă care pur și simplu nu există și în capul lui Elise?

Nu mi-a plăcut aluzia că eu eram mai puțin ocupată decât ea, dar m-am conformat instrucțiunilor și am făcut aranjamentele. Singurul meu act de rebeliune a fost

alegerea restaurantului: indian de lux în loc de sushi sau italienesc.

Mie-mi convine, dar poate vrei să clarifici nivelul așteptărilor (Bronnie) ref costuri, pentru că pare scump, mi-a scris Elise.

Am încrețit din nas și mi-am permis o părere mai proastă despre ea, pentru că a folosit fără ironie expresia *să clarifici nivelul așteptărilor*. O idee cu iz foarte puternic de manipulare. Totdeauna mi s-a părut derutant că unii o spun cu nonșalanță. „Am vrut să-i explic care sunt așteptările" e un mod mai politicos de a spune „Am vrut să-i controlez modul de gândire" E respingător. Mult mai bine să le spui tuturor adevărul și să-i lași să-și gestioneze reacția în fața datelor.

„Nu-ți face griji, prânzul e din partea mea", i-am răspuns dintr-un impuls, scrâșnind din dinți. *Jalnic, Carolyn*, mi-am spus apoi. Elise se dă mare (oare? poate că doar încearcă să rezolve ceva pe fugă) și eu mă las stârnită să fac la fel. Iar acum va trebui să plătesc un prânz scump pentru trei femei care nici măcar nu-mi sunt prietene.

Se dovedește că până la urmă Kendall e cea care spune „Uau, ce prețuri", când răsfoiește meniul.

— Carolyn plătește, răspunde Elise.

— Ești sigură, Carolyn? mă întreabă Bronnie. Sunt dispusă să împărțim nota.

— Sunt sigură, spun eu, gândindu-mă că a schimbat placa.

Nu cu mult timp în urmă țâțâia și ofta la prețurile de la Caffè Nero, susținând că nu-și permite un taxi și o să fugă până la metrou pe ploaie. Poate că profită de ocazie să pară generoasă fiindcă știe că nu-i niciun pericol să-i accept oferta.

— Ei bine, data viitoare e tratația mea, spune ea zâmbind.

Stă vizavi de mine și din cauza asta separeul nostru pare dezechilibrat, înclinat într-o parte. Pe axa noastră tensiunea este vizibil mai scăzută. Kendall și Elise, care stau față în față lângă perete, nu zâmbesc. Kendall pare agitată. Probabil că se întreabă de ce a fost din nou inclusă în grup, după ce ne-am îndepărtat toate de ea în Seara Știreangului. Mi-aș dori ca denumirea să nu fie o aliterație așa de tentantă — poate că atunci nu m-aș mai gândi la ea ca fiind Seara Știreangului.

— Mă tem că prânzul de azi n-o să fie nicio plăcere, spune Elise.

— Este, pentru mine, glumesc eu. O să iau ca de obicei: carne tocată de capră cu garnitură de creier de capră.

— Îh, e dezgustător, spune Bronnie. Vorbești serios?

— Îhm. E divin. Asta iau de câte ori vin aici.

— Am niște chestii destul de serioase de spus și n-o să vă facă plăcere tuturor, insistă Elise.

— Ce chestii? întreabă Kendall. De ce nu spui ce ai de spus în loc să tot arunci aluzii? La mine te referi, nu? *Eu* sunt cea căreia n-o să-i placă, indiferent despre ce-i vorba.

— Nu comandăm înainte? propun eu. Sunt lihnită.

— Și eu, spune Bronnie.

Îi fac semn chelnerului, care răspunde cu un gest din cealaltă parte a sălii.

— Ne-ai spus câteva minciuni, nu-i așa, Kendall? spune Elise. Și tu, și Ruby ați mințit destul de mult. Vrei să ai ocazia să lămurești lucrurile înainte să le spun tuturor ce am aflat?

La început Kendall nu spune nimic, apoi aproape că șuieră:

— Ești foarte sigură, nu-i așa?

— Sigură de ce am aflat în America? Da. N-aș fi aranjat prânzul ăsta dacă aș fi avut îndoieli.

— Foarte sigură că ești mai bună decât mine. Superioară.

— Ce se petrece?

Bronnie se uită la mine, apoi la Elise, din nou la mine. La masă apare alt chelner, nu cel căruia i-am făcut semn.

— Bună dimineața, doamnelor. Ah... îmi cer scuze. E deja bună ziua. Ați mai luat masa la noi?

N-a mai mâncat nimeni aici în afară de mine și le ia frustrant de mult timp să comande. Kendall cere o Cola dietetică și nimic altceva.

După ce pleacă chelnerul, Elise spune pe ton sec:

— Nu cred că sunt superioară nimănui. O să fie mult mai ușor să lămurim lucrurile dacă nu începem cu acuzații și atacuri la persoană și ne concentrăm asupra faptelor. Kendall... le spui tu sau le spun eu? Poate că ți-ar fi mai ușor dacă aș vorbi eu, ceea ce fac cu plăcere, dar... trebuie să înțelegi că nu mai ai cum să eviți povestea asta.

— Să-mi spună și mie cineva ce se întâmplă, intervin eu.

Kendall își coboară privirea spre masă.

— Păi, în primul rând, Ruby nu a primit oferte de la cele mai bune școli de actorie din Statele Unite, spune Elise. De fapt, n-a primit nicio ofertă de la niciuna. A fost exclusă de toate. De-asta a candidat pentru un loc la Academie și a venit la Londra. Singura cale să găsească un loc decent a fost să plece din țară.

Bronnie se întoarce către Kendall.

— E adevărat?

— E adevărat, spune Elise ferm. Problema e că nici chiar Adam Racki, aflat tocmai în Anglia, n-ar fi primit-o pe Ruby dacă nu ar fi avut recomandări false — pe care i le-ai trimis tu, Kendall.

— Cum ai aflat toate astea? șoptește Kendall.

— Stai... vrei să spui că e *adevărat*? o întreb.

— Tocmai am zis că e adevărat, zice Elise repede.

Evident că nu i-a trecut prin cap că s-ar putea să n-o cred necondiționat.

— Și tu n-o să-ți bați capul să negi, Kendall? Sper că nu.

— Javră arogantă ce ești! se răstește Kendall.

Elise ridică mâinile.

— Îmi pare rău dacă a sunat arogant, dar hai să nu deturnăm discuția. Ai falsificat recomandări bune — excepționale — pentru Ruby ca să poată să intre la Academie. Așa, i-ai anulat lui Adam Racki capacitatea de a le proteja pe celelalte eleve. Nu-i așa?

— Să le protejeze? întreabă Bronnie neliniștită. De... de *Ruby*?

Apare o chelneriță cu o tavă. Una câte una, ne așază băuturile pe masă. Sunt convinsă că îi ia mai puțin de zece ani, dar nu așa pare. Mă întreb dacă poate simți încordarea dintre noi.

— Habar n-ai... n-ai niciun fel de idee, spune Kendall după ce pleacă. Ce ar fi trebuit să fac, să las pe toată lumea să creadă ce-i mai rău despre fata mea, când eu *știam* că e nevinovată?

— Nevinovată de ce? întreb.

Încăperea se clatină, simt că mă sufoc. Ce urmează să auzim? Totdeauna am crezut că e ceva în neregulă cu Ruby Donovan — mai mult decât răutățile alea de adolescentă. Oare o să mi se confirme bănuielile?

— Ruby a hărțuit o fată în America — la fel cum a hărțuit-o pe Jess anul trecut, spune Elise, cu ochii ațintiți asupra lui Kendall. Și într-o bună zi, fata asta — Vee o chema — era cu Ruby acasă la Kendall și a murit. A căzut pe scări până în pivniță.

Uau! Oare Ruby a ucis pe cineva? Fără nicio dovadă, sunt sigură că da. Sunt sigură că Ruby Donovan e o ucigașă.

— Nu! hohotește Kendall, cu lacrimile șiroind. Ruby *nu* a hărțuit-o pe Vee — e o minciună. E o minciună, la naiba!

Dintr-odată, restaurantul devine din liniștit, tăcut. Se întorc capete, apoi revin la loc stângaci și se concentrează asupra mâncării. Toți își văd ostentativ de treaba lor acum.

Kendall coboară vocea.

— Relația dintre Ruby și Vee... era complet diferită de... Nu erau *prietene*. Ruby și Jess sunt prietene și da, Ruby era invidioasă pe Jess și s-a purtat urât, dar Vee? Ruby n-ar fi avut niciodată de ce s-o invidieze. Era ciudată și stranie și... neatrăgătoare din punct de vedere fizic.

— Neatrăgătoare? Ah, Doamne păzește! izbucnesc eu.

Fata ta e o ucigașă nenorocită.

— Carolyn, spune Elise aspru, de parcă ar fi mama mea.

— Vee s-a lipit de Ruby și nu accepta că Ruby nu vrea să-și piardă vremea cu ea.

Kendall se uită doar la Elise în timp ce vorbește.

— Părinții lui Vee au hotărât să definească asta drept hărțuire — ca și cum Ruby ar fi avut obligația să socializeze cu o fată pe care abia dacă o cunoștea și care nu-i plăcea, o fată care avea o obsesie nesănătoasă pentru ea. Sunt doar tâmpenii.

— Întoarce-te la partea cu „a murit", îi spun lui Elise.

Nu sunt în stare să vorbesc cu Kendall, deși știu că nu trebuie să consider că e neapărat vina mamei dacă fata e diabolică. Nu pot să nu mă gândesc că putea fi Jess. Ruby ar fi putut s-o omoare pe Jess. Încă mai poate, dacă nu facem ceva. E suficient de inteligentă — să pună un șireang unde ar fi trebuit să fie costumul lui Ruby, să scrie pe bancă, să facă în așa fel încât să pară că ea e ținta, iar când atacă adevărata țintă — Jess — n-o bănuiește nimeni. Oare, privind în urmă, cutia muzicală i s-a părut ceva puțin

prea ostentativ? S-a răzgândit după aceea și a schimbat abordarea?

— Versiunea oficială a poveștii este că Vee a căzut pe scări, spune Elise.

— Chiar a *căzut*, insistă Kendall.

— Totuși nimeni de la școala fetelor n-a crezut, continuă Elise. Toată lumea a crezut că Ruby a împins-o intenționat pe Vee și a omorât-o. Așa cum toată lumea de la școală a crezut versiunea lui Vee despre hărțuire, nu pe a ta sau pe a lui Ruby. De-asta nu putea obține recomandări și de-asta n-o primește nicio școală din SUA.

— Tu ce-ai fi făcut dacă i s-ar fi întâmplat lui Sadie? o întreabă Kendall. Dacă ai fi *știut* că nu e un monstru, cum părea să creadă toată lumea, și ai fi vrut să aibă parte de un nou început, de o nouă șansă? Ai fi făcut și tu ce am făcut eu!

— Să falsific niște recomandări extraordinare și să-mi fac loc mințind într-o școală care e destul de departe ca să funcționeze planul?

Elise clatină din cap:

— Nu, n-aș fi făcut așa ceva. Am principii.

Kendall încearcă să se ridice, apoi se prăbușește la loc. În separeu nu-i destul loc să stai în picioare. Masa e fixată de podea, iar pernele de pe banchete ajung chiar până sub masă. Cu chipul schimonosit de furie, sau poate de durere, Kendall se răstește la Elise:

— Ruby n-a hărțuit-o pe Vee, nici măcar n-a *atins-o* în ziua aia, și cu siguranță n-a omorât-o. Nu știi *nimic*.

Bronnie își prinde capul în mâini.

— E absolut îngrozitor, spune. Nu pot să cred că purtăm discuția asta.

— Trebuie s-o purtăm cu Adam Racki, răspund eu.

— Da, cât mai repede, e de acord Elise. E ceva serios. S-au întâmplat incidente grave și n-am avut nicio reacție adecvată din partea lui Adam. Acum, când știm că Ruby a fost eliminată în America pentru că toată lumea în afară de mama ei crede că a omorât o fată, trebuie să ia măsuri rapid. E o problemă de siguranță, dincolo de recomandările false.

— Elise, te rog, nu-i spune lui Racki.

Kendall o prinde de mână peste masă.

— Trebuie, Kendall. Trebuie să înțelegi. Nu-mi propun s-o facem pe la spatele tău. De fapt, cred că trebuie să stăm toate de vorbă cu el. O să-l sun și o să propun o întâlnire cât mai repede.

— Și te aștepți să... să-ți fac jocul?

— Are vreo importanță dacă vine sau nu și ea la întâlnire? o întreb pe Elise. Adică Adam o s-o exmatriculeze pe Ruby, nu? Acum nu mai există altă variantă posibilă. Pot să înțeleg de ce Kendall nu vrea să facă față în prezența noastră consecințelor lipsei ei de sinceritate și ale faptului că ne-a pus fetele în pericol. De ce trebuie să fie și ea acolo?

— Chiar credeți că Ruby o să fie exmatriculată? întreabă Bronnie.

— Sigur că da, răspund cât de hotărât pot, ca și cum, dacă o spun suficient de ferm, poate deveni realitate.

Adevărul e că mă tem că n-o să se întâmple nici acum.

— Cred că nu i se poate permite să rămână, adaugă Elise cam fără tragere de inimă, cu o undă de regret.

— Dacă i se permite, o să iau legătura cu ziarele *Mail* și *Sun* și o să le spun despre moartea suspectă a lui Vee. Genul ăsta de publicitate negativă o să-l convingă repede pe Adam să scape de ea, spun.

— Du-te naibii, Carolyn! zice Kendall cu glas scăzut. Du-te... naibii. Scuză-mă, Bronnie. N-o să stau aici...

— Kendall, rămâi pe loc, comandă Elise. Carolyn, nu ești de niciun ajutor: o întărâți inutil pe Kendall, amenințând să-l manipulezi pe Adam...

— Bine, o să tac.

Nu-s de ajutor? Nici nu încerc să fiu de ajutor. Elise o fi în stare să acționeze strategic și să gestioneze rezultatele permanent, dar eu nu pot și nici nu vreau. Sunt o ființă umană, nu un departament de marketing al unei corporații multinaționale. Din clipa în care am aflat că Ruby e probabil o ucigașă, am simțit un val de furie devastatoare care nu vrea decât să le zdrobească — pe ea și pe maică-sa.

Elise vorbește deja la telefon.

— Bună, sunt Elise. Elise Bond, mama lui Sadie. Da. Aș vrea să stabilesc o întâlnire cu Adam Racki, te rog — e extrem de urgent. Ce? Mă tem că n-o să intru în detalii până nu ajung în aceeași încăpere cu el. Nu, nu fac asta. Îmi pare rău, dar e ceva foarte delicat. Vin la întâlnire și Carolyn Mordue, Bronnie Richardson și Kendall Donovan — dacă-i spui lui Adam, sunt sigură că o să-și dea seama despre ce-i vorba.

— Bronnie... dă-te deoparte, se răstește Kendall. Nu merg la întâlnirea voastră și nici nu stau aici... Lasă-mă să ies, te rog.

Bronnie se uită spre Elise în căutare de îndrumare. Dumnezeule, ce jalnică e!

Elise încuviințează când spune:

— Mâine la 16? Asta-i cel mai devreme... Bine, atunci așa rămâne.

Bronnie iese din separeu. Imediat ce se dă deoparte, Kendall s-a și ridicat, și-a luat geanta și se îndreaptă rapid spre ușă.

— Kendall, te rog să vii la întâlnire mâine, strigă Elise după ea. N-are rost să fugi.

Kendall a plecat. Bine. Nu vreau să iau prânzul cu ea mai mult decât vrea ea să ia prânzul cu mine.

— Fără tabloide, Carolyn, spune Elise, ridicând din sprâncene spre mine. Nu e nevoie. Adam n-o s-o lase pe Ruby să rămână, nu după toate astea și, dacă află presa de scandal, nu mai poate fi controlată. Crezi că n-o să se întoarcă împotriva ta? Ba da. Nu vrei s-o arate cu degetul pe Jess, nu?

— Ce vrei să spui?

— Dacă află că Ruby i-a făcut zile fripte aproape un an lui Jess, la cine crezi că s-ar gândi că ar putea să se ia de ea, cu mesaje răutăcioase și streanguri?

Elise zâmbește, ca și cum n-ar vrea decât să fie de ajutor. Clarifică orizontul de așteptare.

— Principala victimă a lui Ruby: Jess. Sau mama ei: tu, Carolyn.

Nu, n-are cum, îmi vine să spun. Sigur că nu ne-ar bănui nimeni pe Jess sau pe mine. Ne bănuiește Elise pe vreuna dintre noi? Pe amândouă?

La masă vine un chelner cu o tavă cu mâncare. Acum câteva clipe eram lihnită de foame. Acum mă întreb dacă o să fiu în stare să mănânc fie și un singur dumicat sau dacă o să mai vin vreodată aici.

***

A doua zi dimineață, după ce-mi prepar un mic dejun și-l arunc neatins, mă hotărăsc să lucrez la musicalul meu și să ignor treburile de care trebuie să mă ocup pentru universitate și pe care ar fi trebuit să le rezolv de câteva săptămâni. Devine aproape o a doua natură să mă prefac că treaba pe care nu vreau s-o fac pur și simplu nu există, ceea ce e un pic înspăimântător.

Îmi spun pentru a suta oară că nu ne permitem să-mi pierd postul. Azi, pentru prima dată, observ că deși e la fel de adevărat ca întotdeauna, o parte din mine nu e de acord cu linia oficială și spune: *Știi ceva? O să fie bine.*

Cu siguranță am fi bine dacă mi-aș fi prezentat preavizul și nu m-aș mai fi întors la Facultatea de Drept. Nu, nu-i așa, îmi spun hotărât. Nicio parte din mine nu spune și nici nu gândește asta.

Detest să recunosc, dar aproape că pot să înțeleg cum a ajuns Kendall Donovan într-o stare de negare atât de profundă. Oare s-a convins singură că recomandările pe care le-a falsificat pentru Ruby erau reale, doar pentru că ea, ca mamă, știa că are un copil bun? Pot să-mi imaginez cum s-a păcălit în felul ăsta.

Dar nu asta fac eu cu Jess. Nu-i deloc același lucru. Știu că nu Jess e responsabilă pentru știreang — n-am nicio îndoială.

Alung gândurile astea și mă concentrez asupra unui cântec neterminat din musicalul meu, care are nevoie de ceva vreme de o ultimă strofă. Le-am scris pe primele două astă-vară și am încercat de cel puțin zece ori să scriu și ultima strofă, dar am sfârșit de fiecare dată ștergând-o. Niciuna dintre variantele pentru strofa finală nu intensifica suficient cântecul și nici nu-l ducea mai departe. Chiar voiam ceva care să iasă în evidență și să aibă un efect deosebit la final.

Nu-i un cântec esențial în musical; e cântat de un grup de personaje minore și face parte dintr-o intrigă secundară, dar îmi place și vreau să-l păstrez dacă reușesc să-i găsesc finalul potrivit. Este cântecul care o să provoace controverse dacă spectacolul va ajunge vreodată pe o scenă sau în fața unui public — poate de-asta îmi place așa de mult, că sunt scandalagioaică de felul meu. Se numește *Putem să vă drogăm?* Un grup de profesori îngrozitori i-l cântă unui elev

rebel (dar bun și ușor eroic), care n-a greșit cu nimic în afara faptului că are idei și păreri care lor nu le plac. Iar ei îi spun că nu-i dau drumul din detenție decât dacă acceptă să fie drogat până se cufundă într-o obedienţă tăcută. Lumea o să creadă fără îndoială că e o aluzie la fenomenul ADHD și Ritalin, dar nu-i așa. E vorba despre cei care se află la putere și care-i urăsc și se tem de cei care gândesc.

Lumea? Ce lume? Acceptă situația: n-o să vadă nimeni musicalul tău și nici n-o să asculte cântecul.

Îi spun vocii descurajante din capul meu să se ducă naibii și rămân holbându-mă la monitor — la cele două strofe pe care le-am scris deja. Dintr-odată, îmi vine o idee: în general, adolescenții nu trebuie convinși de profesori să ia droguri. O fac ca să se distreze.

Încep să scriu…

Putem să te drogăm?
Cu voie de la profesor, e OK.
Te rog nu da din umeri!
Adolescenții cool o fac de obicei.
Când dai pe gât,
te liniștești, de stres te descotorosești.
N-aș vrea să te deranjez nici atât,
dar anul ăsta a fost greu. Rezolvăm dacă accepți,
Zi „La naiba, de ce nu?", înghite porcăria.
Putem să te drogăm, putem, putem?

Da. Îmi place. Chiar îmi place. Îi mai trebuie totuși ceva la sfârșit. O înfloritură de final…

Catatonia-i o splendoare!
Doar zi „Mersi, duduie, da, e mulțumitoare"

Putem să te drogăm, putem, putem?

Aud pași pe scări în fața camerei și închid MacBookul.

Se deschide ușa. E Jess, cu telefonul în mâna dreaptă, așa cum e aproape tot timpul în zilele când nu-i pe scenă.

— Trebuie să discut cu tine despre Ruby, spune și se încruntă. Ce faci aici?

— Lucrez.

Și asta ar și trebui să fac. Dintr-odată, mă simt groaznic — de parcă realitatea tocmai ar fi pătruns în cameră și m-ar fi trezit. Dacă pierdem salariul meu, Dan va trebui să-și închidă atelierul și să-și caute un job serios. Oricât mi-aș dori să se hotărască de la sine că asta-i ce vrea, nu vreau să fie obligat.

Când ajungi unde mă aflu eu din punct de vedere profesional, e aproape imposibil să te dea afară, dar dacă o să tot neglijez treaba pentru care mă plătesc...

Profesor de Drept la Universitatea Cambridge. Ține minte descrierea asta, pentru că asta ești. Nu ești Lin-Manuel Miranda. O mulțime de oameni ar da orice să aibă postul tău.

— Dacă lucrezi, atunci de ce e închis laptopul? întreabă Jess nerăbdătoare, de parcă demascarea minciunilor mamei ar fi pe primul loc pe lista ei plictisitor de lungă de lucruri de făcut.

Trebuie să încep să fiu mai atentă. Antenele ei sunt ultrasensibile; nu-i scapă nimic.

— Nu... pentru că te-am auzit venind încoace.

— Poate că aveam doar o întrebare scurtă și aș fi fost și plecată până acum. De ce să-ți închizi de tot computerul?

— Nu l-am închis *de tot*, doar l-am închis. Pot să-l deschid într-o secundă, nu-i mare lucru. De ce mă interoghezi așa?

Jess mijește ochii. Vrea să știu că mă bănuiește de ceva.

— Ai o aventură?

Râd.

— Nu.

— Și atunci? Ai zis „nu" de parcă ar fi fost „Nu, nu-i *asta*"

— Ăă? Am zis „nu" Doar un „nu" normal.

— Mamă, de câte ori vin aici, trântești capacul de parcă ai fi vreun soi de spion. *Ești* spion?

Îi bâzâie telefonul. Aruncă o privire, mormăie „Du-te naibii, Bel", apoi se întoarce spre mine.

— Fata aia e îngrozitor de grea de cap, fir-ar! Ah, nici măcar nu-mi pasă — n-ai decât să minți, dacă vrei. Oricum toată lumea minte.

— Ce vrei să spui?

— Bel și Sadie au în mod evident un secret pe care abia așteaptă să ni-l arunce în față. Tot fac tâmpenia aia cu „Hai să vorbim mai încolo, când nu ne vede nimeni, despre *chestia aia pe care o știm doar noi*" și după aia neagă că ne-ar ascunde ceva. Nu-mi pasă, nu mă mai interesează. Ideea e...

Jess oftează.

— Tu nu mă asculți niciodată și trebuie *ne-a-pă-rat* să vorbim. Știu că tu crezi că Ruby a pus cutia muzicală în dulapul meu și a făcut toate celelalte porcării, dar nu-i așa. Chestia cu șireangul...

— Te referi la șireangul care, întâmplător, ți-a distrus cântecul *și* a transformat-o pe Ruby într-o victimă care merită compasiune și care deci nu poate fi făptașul?

Jess clatină din cap.

— Tu te auzi ce spui? O urăști atât de tare, că nici măcar nu poți vorbi normal despre ea. Te aprinzi ca o maniacă. Chiar ți se schimbă tonul.

Ruby a ucis pe cineva. Știai? Îți schimbă asta viziunea? N-o spun, pentru că am stabilit cu Bronnie și cu Elise că n-o

să le spunem fetelor până nu vorbim cu Adam Racki. Poate că Jess n-o să fie nevoită să afle că a fost persecutată nu doar de o javră adolescentă, ci de o ucigașă psihopată fără sentimente. Cu puțin noroc, mâine pe vremea asta Ruby Donovan o să fie într-un avion către America și n-o să ne mai facem griji din cauza ei.

Nu i-am spus nici măcar lui Dan despre ce a descoperit Elise în America. Sunt atât de obișnuită să mă consider cea care rezolvă problemele în familia noastră, că nu suport să expun ceva încă nesoluționat. Sau poate că nu vreau să discut despre asta pentru că risc să-mi arăt toate temerile de care mi-e rușine: că până și acum Adam Racki o să-i ia partea lui Ruby, cum a făcut și anul trecut. El ar zice că nu-i așa, că a fost imparțial și a încercat doar să găsească o rezolvare pașnică — dar e o minciună. Putea și ar fi trebuit s-o exmatriculeze pe Ruby pentru ce i-a făcut lui Jess, dar nu a exmatriculat-o. Din punctul meu de vedere, asta înseamnă că i-a luat partea.

— Ce vrei să spun, Jess? Da, cred că a fost Ruby. Tot ce s-a întâmplat: cutia muzicală, inscripția, șireangul. Tu nu? Serios? Vreau să zic... despre cine *știm* că e o persoană deosebit de dificilă? Ruby. Cine a dovedit că-i place să-ți facă zile fripte? Ruby. A mers prea departe cu cutia muzicală și toată lumea a fost șocată. Dintr-odată, s-a întâmplat ceva — a *făcut ceva* —, care nu era pasiv-agresiv, ci de-a dreptul agresiv, și toată lumea a început cu „biata Jess", oameni pe care nici măcar nu-i știi prea bine au început să te îmbrățișeze pe hol și să-ți spună ce minunată ești — și nu doar eleve. Și profesori. Nu ți se pare că e posibil ca Ruby, care a fost așa de invidioasă în trecut încât a pierdut luni în șir încercând să te facă să te simți de tot rahatul, să fie din nou invidioasă, să se gândească: „Ce-aș putea face

ca să le pară rău pentru mine în locul lui Jess?" Și de aici inscripția, șireangul...

— Nu! Mamă, n-o cunoști pe Ruby cum o cunosc eu. Da, poate fi javră, dar nu e nebună. Doar un nebun ar face chestia aia cu șireangul. Ca...

Jess se oprește.

— Ce? Ce altceva ar mai face un nebun?

— Nu ceva. Cineva.

— Cine?

— Imogen Curwood. E nebună, mamă.

— De ce?

— Nu știu. Natura sau mediul, alege ce vrei.

— Nu, voiam să...

— Nu-și dă nimeni altcineva seama, dar trebuie să fii orb să nu observi. Eu cred că ea e. Cu toate. Cutia muzicală a fost în ziua în care a venit la școală. În aceeași *zi*.

— Dar... Imogen încă nu te cunoștea când ai găsit cutia muzicală. Vă întâlniserăți înainte?

Jess clatină din cap.

— Și atunci, de ce să vrea să-ți facă așa ceva? De unde să fi știut care era cântecul tău?

— Habar n-am. Dar e ceva în neregulă cu ea, mamă. E alunecoasă, ciudată și... puțin... cum se zice? Morbidă. Are ceva morbid. Mă trec fiori doar când mă gândesc la ea.

Jess se oprește. Pare să se gândească dacă să-mi spună sau nu ceva.

— Ruby spune că în jurul șireangului era înfășurat un fir de păr blond, zice în cele din urmă. Blond ca părul lui Imogen.

— Chiar dacă e adevărat, un fir de păr poate să fi ajuns acolo de oriunde. Și asta dacă e *adevărat*. Ținând cont de sursă...

Jess își dă ochii peste cap.

— N-are niciun rost să discut cu tine pe tema asta. Ești convinsă că Ruby e personajul negativ. Mamă, când a găsit șireangul, nu mi-a distrus doar mie cântecul, a însemnat și că ea n-a apucat să-l cânte pe al ei. Nici măcar n-a mai ajuns pe scenă. O *cunosc* pe Ruby. Tu, nu. Tu doar auzi despre ea de la mine, la mâna a doua.

Și acum, și de la Elise. Încerc să par receptivă.

— Ruby știa că în public era plin de agenți și producători de teatru, spune Jess. N-avea *cum* să se saboteze de una singură în halul ăsta. Adică *eu* abia așteptam să cânt în fața publicului ăluia, și eu nu-s disperată să fiu vedetă de teatru muzical cum e Ruby.

Și atunci de ce dracu' plătim o avere ca să te pregătești să fii vedetă?

Oare e vina mea? Poate că eu sunt cea care câștigă aproape toți banii în casă, dar sunt oare și cea de vină pentru că-i risipim? Am împins-o pe Jess spre teatrul muzical pentru că e lumea în care îmi doresc eu să trăiesc, dar nu pot?

— Nu trebuie să fii disperată să ajungi vedetă, spun. *Trebuie* însă să-ți dai seama că ești cea mai talentată din anul tău și că ai datoria față de talentul tău și față de lume să...

— Îh, nu-mi ține iar discursul ăsta. Încerc să te conving, și ești cea mai încăpățânată femeie din lume, că greșești în legătură cu Ruby. Cu cutia muzicală și cu inscripția, OK, n-aș băga mâna în foc, dar la povestea cu șireangul *n-a fost ea.* Dincolo de toate celelalte, nu se leagă partea psihologică.

După ce și-a expus punctul de vedere, Jess coboară privirea spre telefon și începe să trimită mesaje, mișcându-și degetele atât de repede, de parcă asta ar fi limba ei maternă.

— Care parte psihologică?

— Stai puțin, trebuie să-i răspund lui Bel.

Mai scrie o vreme, apoi ridică privirea.

— Ruby. Pentru ea, totul e legat de statut. Asta o preocupă. Se teme mai mult decât de orice că o să-i scadă statutul — că o să iasă cu totul din schemă. Nu mă întreba ce e schema. Nu-i ceva real. Nu pot să-ți explic. Ideea e așa: Ruby se simte atât de nesigură, încât nu poate face față dacă nu e percepută drept cea mai influentă și populară persoană din orice grup. De-asta s-a străduit luni întregi să-mi submineze încrederea. Păream mai influentă decât ea, numai că mie nu-mi pasă deloc de statut sau de ce crede altcineva despre mine. Ori *am părut* așa până a început cu mizeriile și după aia am fost nefericită și nesigură o vreme, ceea ce era ce-și dorea ea. Știe că, dacă o persoană e victima *oricărui* bullying, asta-i afectează statutul. La tine la școală nu erau și copii care ajungeau să fie hărțuiți?

Încuviințez.

— Bine. Și nu erau copiii cu cel mai prost statut? Cei cu cea mai puțină influență, cu cei mai puțini prieteni?

E un punct de vedere. Îmi amintesc cum am încercat să fiu cât de drăguță puteam cu Debbie Lynam, care fusese ostracizată de majoritatea fetelor din clasă, dar în același timp speram să nu ne vadă nimeni stând de vorbă, ca să nu mă atingă și pe mine ceva din statutul ei de persoană inabordabilă social.

— Cele mai multe dintre fetele de la Academie sunt populare sau foarte populare, spune Jess. Ruby ar prefera să moară decât să facă în așa fel încât să pară cea mai urâtă fată de-acolo — singura căreia i se lasă un șireang în locul costumului și despre care apar inscripții bolnave pe bănci. E cât se poate de umilitor. Nu și-ar face niciodată singură așa ceva. Nu milă își dorește ea. Nu și-a dorit niciodată. Vrea… capital de relații sociale. Sau asta voia. Nu sunt sigură ce-și

dorește acum — probabil doar să afle ce descreierat îi face toate porcăriile astea.

— Și o bănuiește pe Imogen?

— Da. Iar eu *știu* că e Imogen. Ea trebuie să fie.

Jess se uită la telefon.

— Și iat-o, strigă triumfător. Dovada! Nu Ruby a pus șireangul. Vezi? Știam eu.

— Ce dovadă?

Degetele lui Jess iar zboară pe ecranul telefonului: 90 de cuvinte pe minut cu doar două degete. E impresionant.

După ce-și trimite mesajul, bagă telefonul în buzunar și spune:

— Bel tocmai mi-a scris că mama ei a stat în camera costumelor toată seara, până a fost găsit șireangul, mai puțin zece minute — și în perioada aia a avut-o sub ochi pe Ruby. Am rugat-o să afle unde a fost Imogen în alea zece minute. Dacă Bronnie spune la fel și despre ea — că a văzut-o efectiv tot timpul —, chestie de care mă îndoiesc, atunci…

Jess ridică din umeri.

Termin eu fraza în locul ei:

— Atunci Ruby are un alibi, iar Imogen, nu.

***

— Aș vrea să aud din gura lui Bronnie dacă e adevărat sau nu, apropo de alea zece minute esențiale și de faptul că a reușit s-o vadă pe Ruby tot timpul, spune Elise după câteva ore.

Suntem în mașina ei, spre întâlnirea cu Adam Racki. M-a sunat la prânz și s-a oferit să treacă să mă ia, deși nu stăm aproape.

— Vreau să-ți spun ceva înainte să ne vedem cu celelalte.

Până acum, nu mi-a spus, iar eu n-am întrebat. Nu vreau să-i ofer nicio satisfacție. Ultima dată, când am zis ca o idioată nerăbdătoare „Spune!", am decis să n-o mai fac.

— Poate că Bronnie a greșit, spun. Poate că nu-și aduce aminte bine. Adică... vorbim despre Bronnie Richardson.

Vreau să fie Ruby de vină pentru toate relele întâmplate. Am nevoie de cineva care să găsească dovada că ea a omorât-o pe Vee aia și am nevoie să aud, în câteva luni, că e în închisoare în America.

— E adevărat, răspunde Elise. Și mai e adevărat și că Jess are perfectă dreptate: Imogen Curwood *este* ciudată. A stat la mine acasă peste noapte, îți aduci aminte? Toată noaptea aia a fost foarte bizară — și a fost din vina lui Imogen. Și Sadie e de acord.

— Deci ești de partea lui Jess la faza asta? o întreb. A fost doar Imogen, cu toate chestiile imprevizibile și înspăimântătoare? Imogen, și nu Ruby, potențiala ucigașă a lui Vee?

Elise pare să stea puțin pe gânduri, apoi spune:

— Nu. Tot zic că e Ruby. Sunt două probleme cu teoria că ar fi Imogen. Una: exact ca în America, s-a întâmplat ca Imogen să cadă pe scări când era cu Ruby.

— Exact.

Ăsta-i genul de raționament care-mi place.

— Două fete, în două ocazii distincte, ajung la baza unor scări, iar Ruby Donovan e la locul așa-zisului accident de ambele dăți, în două țări diferite. O parte din mine crede că nu poate fi coincidență.

— Și numărul doi?

— Mm? întreabă Elise încruntându-se.

— Ai zis că sunt două probleme cu teoria că Imogen ar fi în spatele incidentelor.

— Da. A doua e că Imogen Curwood nu există.

Mașinile din față au încetinit, apoi s-au oprit; Elise înjură în barbă în timp ce frânează.

— *Poftim?*

— De-asta am venit să te iau, spune ea. Voiam să-ți zic înainte să intrăm la întâlnirea cu Adam — am descoperit ceva și s-ar putea să vreau să folosesc informația ca pârghie dacă e cazul, dacă nu-i dă papucii lui Ruby Donovan. Tu ești jurist. Vreau opinia ta juridică despre cât de grave o să fie problemele mele dacă dezvălui ce am aflat.

— Adică… în America? Povestea cu Vee?

— Nu. Pe aia o s-o spun. De ce crezi că am vrut întâlnirea de azi? Povestea cu Vee, excluderea de pe lista școlilor și recomandările false sunt de la tatăl lui Ruby. N-a trebuit să încalc nicio lege ca să obțin informațiile alea.

— *Tatăl* lui Ruby? Soțul lui Kendall?

Cine-i femeia asta? De ce mai e în stare? Dacă l-a căutat și a vorbit cu tatăl lui Ruby Donovan…

— Îhm, răspunde ea.

Mașinile din fața noastră se pun din nou în mișcare și prindem și noi viteză.

— N-a declarat-o, dar e clar că și el crede că Ruby a împins-o pe Vee. Când am zis eu că asta crede, n-a negat, arăta doar foarte nefericit.

— Deci…

Gândesc cu furie, încercând să pricep totul, să scap de senzația că sunt manipulată.

— Pentru ce ai nevoie de consiliere juridică? Apropo, sunt specializată în legislația internațională de mediu. Nu sunt sigură că o să te pot ajuta.

Da, e pe cât de plicticos sună.

— Probabil că nu, dar poate ai o idee mai bună.

— Fac tot ce pot.

— În regulă, deci: Academia ține registre ca toate instituțiile de educație, corect? În baza de date sunt informații despre elevi — nume, adrese, diverse.

— Corect.

— Ce-ai zice dacă ți-aș spune că am obținut acces la informațiile astea?

Elise pare mândră de ea.

— Secret și ilegal.

— Cum? Ce ai găsit? o întreb, blestemându-mă că nu mi-am respectat hotărârea, în timp ce ea zâmbește enigmatic.

— E mai mult despre ce nu am găsit. N-am găsit — n-am putut să găsesc — nicio informație despre Imogen Curwood ca elevă la Academia Orla Flynn.

— Cum? E... dar *este* elevă acolo. Știm că e. Stă cu fetele noastre în fiecare zi.

— Mda, și poate că n-ar trebui să fie acolo. Oficial, în școală nu există nicio Imogen Curwood.

— Ești sigură că...

— N-am făcut nicio greșeală, n-am interpretat aiurea informațiile, n-am verificat anul corect? Da. Sunt sigură. Sunt 46 de elevi în anul fetelor noastre. Imogen Curwood nu se numără printre ei. Ți-a trecut prin cap că s-ar putea să fie ambele cu probleme — Imogen *și* Ruby?

Deschid gura să protestez, ar fi greu de crezut și o coincidență prea mare, când mă pocnește o idee, o altă posibilitate, tăindu-mi răsuflarea și ametindu-mă.

Ambele...

— Apropo, i-am tras-o.

— Poftim? reușesc eu să întreb.

— Soțului lui Kendall. Greg.

— Ai făcut sex cu tatăl lui Ruby?

— Îhm. E sexy. Nu seamănă deloc cu Ruby. Ai obiecții?

— Nu.

Nu-mi pasă cu cine se culcă Elise. De ce mi-ar păsa? Mi se pare puțin ciudat, fiindcă n-am avut niciodată suficientă energie emoțională ca să mă gândesc măcar să-l înșel pe Dan. Toată evadarea mea într-o viață secretă: musicalul și fanteziile despre un show pe Broadway sau în West End. I-aș trage-o lui Cameron Mackintosh într-o clipă dacă aș crede că m-ar ajuta, dar e gay.

— De fapt, i-am făcut un serviciu lui Kendall, zice Elise. Greg se gândea să divorțeze. Mă rog, nu doar se gândea. Urma s-o și facă, imediat ce-și aduna curaj să-i spună. L-am convins să se răzgândească. Magica Elise Bond i-a salvat căsnicia lui Kendall.

Probabil că așteaptă s-o întreb de ce și cum, dar nu-mi pasă. Poate că Greg Donovan n-avea nevoie decât de o noapte pasională cu Magica Elise ca să revină pe calea cea bună. Cui îi pasă? Nu mă interesează triunghiul amoros Elise–Greg–Kendall. Nu vreau să mă gândesc decât la noua mea teorie. Cu cât mă concentrez mai mult asupra ei, cu atât pare mai probabilă.

— Ai obiecții, spune Elise. E în regulă. N-am nicio problemă când oamenii greșesc în privința mea.

— Elise, e posibil să...

— Stai, uite... ce...

Ridic privirea să văd de ce e panicată. Elise țipă. Deschid gura s-o întreb ce s-a întâmplat, dar nu-mi aud cuvintele, ci doar o bufnitură metalică, îngrozitoare, apoi alte țipete.

Dacă Elise țipă, înseamnă că e bine. E în viață.

Mașina se învârte într-o parte cu o viteză care pare să ajungă la 300 de kilometri pe oră. Dau din brațe după ceva solid de care să mă prind.

Nu știu cât trece până să ne oprim. Întâi, nu-mi vine să cred: nemișcarea. Elise râde ciudat, pițigăiat. Apoi spune:

— Fugi, rahat fricos ce ești!

— Cine?

Suntem pe trotuar, tot în mașină, tot pe patru roți. Nu cred că sunt rănită, deși îmi bate inima atât de tare, că pare o rană care îmi zvâcnește prinsă în piept. Probabil că impactul ne-a aruncat aici.

— Ăla care a intrat în noi. N-ai văzut? O mașină a venit direct spre noi — vreun băiețaș vitezoman. A accelerat din senin și a intrat direct în spatele nostru, apoi a fugit.

— L-ai văzut? Fața, vreau să zic.

— N-am văzut nimic, spune Elise, respirând adânc. Geamuri fumurii.

— Deci poate n-a fost un „el"

— Scârțâitul cauciucurilor când a fugit era tipic de băiețaș vitezoman. Al naibii nemernic! Și gata cu mașina mea — n-are cum să nu treacă în categoria rable.

Pe cealaltă parte a străzii oprește o mașină de poliție, cu sirenele urlând. Mă cuprinde o oboseală copleșitoare. Curând o să fim prinse în rapoartele oficiale pentru accidente. Mi-aș dori să putem trece peste partea asta. Mă uit la ceasul de pe bord. E 15:46. Întâlnirea noastră cu Adam Racki e la 16:30. Mai ajungem la timp? Cât o să dureze interogatoriul poliției?

Am un gol în creier, era ceva ce aproape că observasem... Aproape, dar nu chiar. Ce era? Încerc să-mi aduc aminte, să refac traseul gândurilor. Asta e: ceasul de pe bordul lui Elise și ora. Era 15:46. Mai precis, partea cu „46"

— Ai zis că sunt 46 de elevi în anul fetelor noastre, spun încet, în timp ce din mașina parcată vizavi coboară un polițist.

— Fără Imogen, da, răspunde Elise.

— Nu-i bine. Fără Imogen, sunt 37. Cu ea, 38.

Elise oftează.

— Uite ce e, eu sunt aia care și-a băgat nasul prin arhive. Îți spun eu: sunt 46.

— Dar *nu sunt*. Pur și simplu, nu sunt. Știai toate numele?

— Adică... nu, recunoaște ea după o pauză. Nu știu pe nimeni după nume în afară de Jess, Ruby, Bel... prietenele lui Sadie. Atât.

Cum poate să fie atât de dezinteresată? Au fost o mulțime de evenimente la școală, cu celelalte eleve și familiile lor. Și atunci îmi dau seama: de obicei, Elise nu era de față — era în vreo delegație sau prea ocupată ca să ajungă.

— De ce ești așa de sigură că sunt doar 37? mă întreabă.

N-o să recunosc în niciun caz, nici în fața ei, nici a altcuiva: știu numele fiecărui elev din anul lui Jess și știu exact câți sunt pentru că, în mintea mea tâmpită care halucinează, colegii ei formează distribuția imaginară a musicalului meu la fel de imaginar. De multe ori, în ultimele luni, am scris o distribuție, apoi am șters-o, am luat-o iar de la capăt, mutând câte un nume din ansamblu într-un rol minor și de-acolo într-un rol principal și înapoi, pe măsură ce le evaluez talentele și dezvolt ideea spectacolului.

— Pur și simplu știu: 37, sunt 38 cu Imogen.

Polițistul bate în plafonul mașinii, iar Elise coboară geamul. Din apropiere se aude glasul unui bărbat:

— Cealaltă mașină era complet scăpată de sub control. Gonea prea tare și a intrat direct în ele.

— Suntem bine amândouă, mulțumesc, spune Elise spre mica mulțime care s-a adunat. Șocate, dar întregi.

O las pe ea să vorbească în timp ce mă întreb de ce apar în sistemul AOF informații despre nouă elevi care nu există. Și nimic despre Imogen. *Strigoiul*. Unde e acum? La o

oră, stând poate lângă Jess? Gândul îmi dă fiori. Nu cred în fantome, dar se știe că pot fi în două locuri în același timp. Poate să fi fost Imogen la volanul mașinii care...

Nu. Asta-i o nebunie. N-avea de unde să știe că Elise tocmai mi-a spus că nu există nicio informație despre ea în arhiva Academiei. N-avea niciun motiv să creadă că o bănuim.

N-are cum să știe... decât dacă...

Nu. E caraghios. *Morbid* e doar un adjectiv. La naiba, Imogen Curwood nu-i stafie.

***

— E adevărat, Kendall? întreabă Adam Racki.

E 17:30, cu o oră mai târziu decât fusese programat — din cauza accidentului — și suntem toate în biroul lui. La început am fost surprinsă că am găsit-o pe Kendall aici când am ajuns, dar, serios, cum ar fi putut să stea deoparte? Oricât de mult și-ar dori să nu ne mai vadă niciodată pe mine și pe Elise, simte că e de datoria ei să-i ia apărarea lui Ruby.

— Nu-i adevărat că Ruby a omorât-o pe Vee, spune încet. Nu cu intenție și nici accidental. N-a făcut-o, indiferent ce spune oricine. Știu că toată lumea o bănuiește, dar toți greșesc. E doar din cauză că părinții lui Vee le-au spus tuturor la școală o versiune deformată...

— Și restul? o întrerupe Adam. Recomandările excepționale ale lui Ruby, școlile artistice din SUA care o vor cu disperare?

— Numai minciuni, îi spun eu.

Nu mă bagă în seamă, fixând-o pe Kendall.

Ea încuviințează.

— În afară de asta, tot ce-a spus Elise e adevărat — totul în afară de partea cu Ruby care a împins-o pe Vee pe scări. Am

scris eu recomandările acelea. Nu erau reale. Voiam ca Ruby să aibă o șansă. Nu m-am gândit că e greșit, că fac rău cuiva. Nu mă interesa decât fata mea și cum să îndrept lucrurile.

— E foarte grav, spune Adam.

— Cred că o să-i ceri lui Ruby să părăsească imediat Academia, intervine Elise.

Adam se întoarce cu spatele. Dumnezeule, nu-i bun de nimic. Ce mai așteaptă? O să-și dea vreodată seama că el e șeful aici și să ia în sfârșit o decizie? În ritmul ăsta, s-ar putea să fiu nevoită să mă duc la *Sun* și *Mail*. Nu mi-e teamă de nicio întrebare pe care ar putea s-o pună. Nu-mi vine să cred că mi-a fost vreo clipă teamă. Cum de am lăsat-o pe Elise să-mi bage în cap temerea asta?

Pentru prima dată, mă întreb dacă nu cumva Elise se teme de genul ăsta de atenție îndreptată asupra ei. Dacă e dispusă să intre ilegal în arhiva școlii și să se culce cu soțul altcuiva, ce altceva ar mai fi dispusă să facă și nu-și dorește să se afle?

— De ce? o întreabă Kendall. De ce trebuie să plece Ruby imediat de la Academie?

Nu e furioasă și speriată cum era la Gymkhana; azi nu plânge și e calmă.

— Pentru că am adus-o aici pretinzând că e altcineva sau din cauză că s-au întâmplat lucruri ciudate?

— Ambele, aș fi zis.

Elise se uită la Racki, care a hotărât să se comporte de parcă nici n-am fi aici, privind pe geam ca și cum ar fi singur în încăpere.

— Eu n-aș zice, urmează Kendall. Acuma, că Adam a văzut cu ochii lui cât de bună este Ruby, ce importanță are că i-am falsificat recomandările? E fără îndoială suficient de talentată ca să învețe aici.

— Kendall, nu e vorba de talent, răspunde Elise. Nu neagă nimeni că Ruby e o actriță și o cântăreață înzestrată. E vorba despre firea ei și despre siguranța celorlalte eleve.

— Șireangul și tot ce s-a întâmplat în ultima vreme nu a fost din vina lui Ruby, spune Kendall. Altcineva a făcut toate astea. Bronnie, spune-le de unde știi că Ruby *nu avea cum* să pună șireangul acolo.

— Nu cred că avea cum, Adam, răspunde Bronnie după o scurtă ezitare. Am fost în camera cu costumele toată seara, în afară de câteva minute — și am văzut-o pe Ruby tot timpul. Dar...

— Dar ce? întreb.

— Îmi pare rău că trebuie să spun, Kendall, dar... Imogen mi-a zis că Ruby a împins-o pe scări. Acasă la Elise, în noaptea cu petrecerea.

— Poftim? întreabă Elise încruntându-se. Mie mi-a zis exact pe dos: că n-a împins-o nimeni. Chiar a insistat. De fapt, îmi aduc aminte că a zis cumva cu dublu înțeles. A fost ciudat. Putea să spună doar „Am căzut pe scări", dar a părut mai degrabă că insista să spună că a căzut, n-a împins-o nimeni.

— Adică insista că n-a împins-o nimeni în așa fel încât să pară că de fapt o împinsese cineva? întreb.

Îmi imaginez exact cum trebuie să fi sunat.

Elise încuviințează.

— Acum, că stau să mă gândesc, a părut să protesteze prea mult — e posibil s-o fi acoperit-o pe Ruby.

În cele din urmă, intervine și Adam.

— De ce s-o protejeze pe Ruby, dacă tocmai o împinsese pe scări?

Ridic din umeri.

— Habar n-am. Probabil că încerca să sugereze că Ruby o atacase, dar îi era prea teamă să spună cu voce tare. Poate că Ruby îi spusese „Dacă spui cuiva, ești moartă"

Kendall e pe pilot automat, clătinând din cap.

— Dacă te împinge cineva pe scări, ești în pericol fizic — aș zice că e destul de înspăimântător, spune Elise. Cu siguranță că ai vorbi.

— Și a și făcut-o în cele din urmă, intervine Bronnie. Mi-a spus mie. Poate că în clipa aia, acasă la Elise, nu era sigură ce să facă. După aceea s-a gândit și și-a dat seama că trebuia să spună cuiva. Dar... de ce m-a rugat să nu mai spun nimănui?

— Nu luați în seamă ceva evident, le spun.

Trag adânc aer în piept și mă pregătesc să le împărtășesc teoria mea, riscând să-mi spună că sunt nebună. Cum ar putea fi greșită? N-are cum. Nu există nicio altă explicație logică.

Elise îmi aruncă o privire tăioasă. I-am promis că nu spun nimic despre mica ei aventură de hacker.

— Cred că Imogen nu e cine pretinde că e, spun.

— Ce naiba vrei să spui? întreabă Adam.

— Cred că nu o cheamă de fapt Imogen Curwood. Cred că accentul ei britanic, oricât de convingător ar fi, e fals. Probabil că e americancă — așa ca Vee, fata care a murit. Trebuie să existe o legătură: întâi cade pe scări și moare Vee, apoi cade Imogen și dă vina pe Ruby... Și dacă Imogen e vreo rudă de-a lui Vee sau... cineva trimis, cumva, de familia ei? Poate că nu le-a plăcut ideea că Ruby a scăpat după ceea ce ei consideră uciderea cuiva drag și a venit în Anglia să înceapă o viață nouă, să primească o a doua șansă.

Toată lumea se uită la mine.

— Gândiți-vă un pic. Jess bagă mâna în foc că Ruby n-avea cum să pună cutia muzicală în dulapul ei, pentru că au fost împreună toată dimineața. Și atunci, cine a făcut-o? Cutia a apărut în prima zi de școală a lui Imogen — chiar atunci. În momentul acela, Imogen n-o știa pe Jess. N-avea niciun motiv s-o atace. Dar dacă nu Jess era victima pe care o viza? Dacă scopul ei era să facă în așa fel încât să pară vinovată *Ruby*, poate chiar să fie exmatriculată? N-a funcționat — nu știu de ce nu exmatriculezi tu agresorii, Adam —, așa că și-a adaptat planul și s-a întors direct împotriva lui Ruby: a apărut înscrisul, apoi șireangul. Și dacă a venit aici ca s-o atace pe Ruby, ce motiv ar putea avea? Dacă e cine susține că e — Imogen Curwood, proaspăt venită în școală —, încă n-o cunoaște suficient de bine pe Ruby ca să vrea să-i facă vreun rău. Cu siguranță, n-o cunoștea în prima zi, când a fost incidentul cu cutia muzicală. Faptul că se află aici, tot ce a făcut până acum *trebuie* să aibă o legătură cu răzbunarea pentru Vee — e singurul scenariu care are noimă. Cu prima ocazie, petrecerea de la Elise, dă fuga pe scări, se întinde în capul lor, începe să strige și se preface că a împins-o Ruby — doar sugerând, apoi spunându-i lui Bronnie și cerându-i să nu mai zică nimănui.

— Cred că trebuie să le ascultăm pe ambele fete, spune Adam. Ruby și Imogen. Așteptați aici.

***

După câteva minute se deschide ușa. Intră Adam, cu Ruby și Imogen în urma lui. Ruby plânge și tremură un pic. Imogen privește drept înainte, cu ochii mari și limpezi, de parcă s-ar uita în cealaltă parte a încăperii, la cineva care nu-i acolo.

Îți dă fiori. Morbid.

— Vă mulțumesc că ați venit să stați de vorbă cu noi, fetelor, spune Adam, ca și cum ele ar fi avut de ales. Am vrea să ne spuneți ce s-a întâmplat acasă la Sadie, când ați fost toate acolo. Imogen, i-ai spus doamnei Richardson că Ruby te-a împins pe scări?

Imogen pare șocată.

— Nu, n-am spus așa ceva. Nu m-a împins nimeni.

Se întoarce către Elise.

— Doamnă Bond, v-am spus de-atunci, mai țineți minte? Am căzut. A fost un accident.

— Imogen, nu asta mi-ai spus mie, protestează Bronnie. Adam, pe cuvânt, *mi-a spus* că a împins-o Ruby.

— N-am împins pe nimeni, spune Ruby plângând. Nici n-am atins-o.

— Așa e, nu m-a împins, insistă Imogen.

Se duce spre Ruby, își pune brațele în jurul ei și o îmbrățișează.

— E în regulă, Rubes. *Noi două* știm că n-ai făcut nimic, chiar dacă nu vor să ne creadă.

Ruby se trage de lângă ea.

Nu mai suport circul ăsta. Mă ridic înainte să mă gândesc.

— Scoate-le de-aici, acum! Întindeți-o, amândouă.

— Carolyn, mă avertizează Elise.

Adam se uită la ea, căutând parcă indicații. Cum Elise nu reacționează, zice:

— În regulă, vă mulțumesc, fetelor. Asta-i tot, deocamdată.

După ce pleacă, îi spun lui Adam:

— Dacă aștepți să-mi cer scuze, greșești. Vreau să le văd plecate, de tot. Ai motive să le exmatriculezi pe amândouă. Fă-o naibii sau o să...

— N-am motive s-o exmatriculez pe Imogen, spune Adam. Nu există nicio dovadă că ar fi făcut ceva.

— Ești nebun? mă răstesc la el. Ea a făcut *totul*. Ea a fost.

— A mințit, Adam, spune Bronnie. Despre ce mi-a zis.

Adam oftează.

— Cred că trebuie să-l chem pe taică-su. Nu e corect, voi sunteți toate aici, în discuția asta, iar Derek Curwood nu știe nimic.

— Nu poate să vină, spune Kendall. E pe moarte.

— Cum? întreabă Adam. Nu e pe moarte. L-am văzut zilele trecute. A adus-o pe Imogen la școală. Mi-a făcut semn cu mâna înainte să plece. Părea în regulă.

— Imogen mi-a zis că e într-un azil și e pe moarte, adaugă Bronnie.

— Alte minciuni! zic eu.

— O să-l chem pe domnul Curwood, insistă Adam, hotărât. Și trebuie să discut și în consiliu înainte să iau orice măsură.

— Până atunci, ai putea... vreau să zic, poți s-o trimiți pe Imogen acasă? întreabă Kendall. Poți s-o suspenzi? Sunt destul de sigură că fiica mea e într-un pericol grav — presupunând că n-o s-o exmatriculezi pe loc. Tu cum te-ai simți dacă ar fi găsit copilul *tău* ștreangul?

Imediat ce rostește cuvintele, Kendall își duce mâna la gură.

— Ah, Doamne, nu m-am gândit... îmi pare rău.

— E în regulă, răspunde Adam, deși a pălit puțin. Nu știu niciodată câtă lume a aflat... Unele dintre voi nu știu, pentru că nu povestesc foarte des. Am avut un copil care a murit de LAM — leucemie acută mieloidă. De aceea n-aș trece niciodată cu vederea peste problemele de-aici. Fiți sigure că iau totul foarte în serios. O să discutăm în ședința de

consiliu. Trebuie să solicit și o opinie juridică privind poziția școlii. Sunt lucruri pe care nu le știți despre Imogen. Probabil că n-ar trebui să vă spun, dar... mă rog, are antecedente de automutilare.

— Bandajul de pe încheietură, zice Elise uitându-se la mine.

— Nu-mi pasă, răspund eu.

Sunt deja în picioare și mă îndrept spre ușă. Se pare că deocamdată Ruby și Imogen rămân în școală și nu suport să-l mai privesc în față pe Adam Racki nicio secundă.

— Unde te duci? strigă Elise după mine.

Nicăieri. Vreau doar să evadez, înainte să mai scuip și alte cuvinte urâte. Ies din birou, trântesc ușa și mă sprijin de ea, închizând ochii.

Când îi deschid după câteva clipe, e acolo. Imogen. Stă de cealaltă parte a coridorului, privindu-mă cu o expresie ciudată pe chip și cu brațele atârnându-i nefiresc pe lângă corp. Scot un sunet și încerc să mă trag înapoi, dar n-am cum; în spatele meu se află ușa.

— E în regulă, Carolyn. N-o să-ți fac niciun rău. Sunt o fată ca oricare alta. Ca Jess.

***

Mi-a făcut plăcere să născocesc povestea cu „tatăl pe moarte" Ciudat e că mare parte e adevărată. Aproape toată, mai puțin partea cu tatăl pe moarte. Totuși ce contează detaliile? Adevărul emoțional e cu mult mai important decât faptele plicticoase. Pot să mă sugestionez să încep să plâng în cinci secunde gândindu-mă la pierderea cuiva drag? Da. N-am nevoie de un tată în stadiul terminal al bolii ca să-mi închipui cum ar fi. Știu totul despre cum e să pierzi pe cineva și, dacă păstrezi doar esențialul... asta-i ce vrea publicul: experiența

frustă, elementară. Suferința arhetipală. Dacă o obțin însoțită de descrierea unei încăperi zugrăvite în galben dintr-un azil care nu există, cui îi pasă? Nici măcar n-am spus nimănui că încăperea e zugrăvită în galben. Poate nici n-o să spun vreodată. Totuși e important să știi toate detaliile poveștii tale, chiar și pe cele pe care s-ar putea să n-ai niciodată nevoie să le spui. Trebuie să ai totul limpede în cap. Detaliile contează. Și faptele contează, sigur, dar unul e de departe mai important decât celelalte: nimeni nu înțelege agonia pierderii până nu o trăiește pe propria piele. Ca să-i ajut s-o trăiască mă aflu aici. Nu peste multă vreme o să-i fac și pe cei mai neimplicați dintre ei să înțeleagă.

Dublura

Sezonul 1, episodul 6
Dezvăluiri

B.A. Paris

SNAPCHAT: BEL, SADIE, JESS

Bel: Hei știe cineva de ce și-a șters Ruby contul?
Sadie: Și pe Instagram
Jess: Vinovăție
Bel: Credeți că a împins-o pe Imo pe scări?
Jess: Îhî!
Bel: Și tu, Sades?
Sadie: Nu știu. Nu vreau să cred că Rubes ar face așa ceva
Jess: Aș vrea să fi fost în biroul lui Adam mai devreme. Mama ta a zis ceva, Bel?
Bel: Nu, doar că n-ar trebui să judecăm
Jess: Sună corect
Bel: Du-te naibii. Dar mama ta? A fost și ea acolo
Jess: Varianta politicoasă — Rubes minte de îngheață apele.

Sadie: Și Imo? Aveți încredere în ea?
Jess: Pân' la genunchiul broaștei

BRONNIE

Îmi pocnește capul până ajung acasă, cu Bel. În mod normal pălăvrăgim pe drum, dar pare și ea la fel de preocupată. Deși abia aștept să discut totul cu Carl, mă bucur că nu s-a întors, pentru că am nevoie de o pauză. Întâlnirea din biroul lui Adam a fost cea mai tulburătoare din viața mea, nu doar pentru că ne-a povestit despre fiica lui. Bag capul pe ușa livingului unde Toby se uită la televizor și vorbim despre ce-a făcut azi. În mod normal, i-aș zice să se apuce de lecții, dar în seara asta îl las în pace.

— Un ceai? o întreb pe Bel în timp ce-mi scot pantofii.

— Nu, mersi, mamă, am treabă.

Mă uit surprinsă la ea, pentru că întotdeauna bem împreună o ceașcă de ceai când ajungem acasă. Dar deja s-a întors cu spatele. Amintindu-mi cât de tăcută a fost pe drum, îmi vine s-o întreb dacă e totul în regulă, apoi decid că nu vreau să știu răspunsul — cel puțin, nu încă. Nu cred că mai pot face față și la altceva; încă nu mi-am revenit după ce ne-a spus ieri la prânz Carolyn, despre motivul real pentru care au plecat Kendall și Ruby din State.

Umplu ceainicul și, cât aștept să fiarbă apa, simt cum mă înfurii tot mai tare. Nu-mi vine să cred cum ne-a mințit Kendall pe toate. Nu pot să pricep: dacă moartea lui Vee chiar a fost un accident, de ce nu ne-a povestit? Oricine ar fi înțeles că avea nevoie să plece după ce se petrecuse ceva atât de îngrozitor în casa ei. Închipuie-ți

cum e să stai într-o casă unde a murit cineva! Dacă aș fi fost Kendall sau Ruby, n-aș mai fi fost niciodată în stare să cobor la subsol, n-aș mai fi putut să mă uit la scările alea fără s-o văd pe biata Vee zăcând jos. Mă mir că n-au hotărât să vândă casa.

M-am simțit groaznic când Carolyn a insinuat că Ruby ar avea de-a face cu căzătura lui Vee, pentru că nu-mi pot scoate din minte ce mi-a spus Imogen, despre cum a împins-o Ruby pe scări. Nu le-aș fi spus niciodată lui Carolyn și Elise și, deși o parte din mine ar fi vrut, nu-mi doream să mai pun paie pe foc. Dar, când Adam le-a adus pe Imogen și pe Ruby în biroul lui, Imogen a ajuns să le spună chiar ea tuturor. Abia mă mai puteam uita la ea; nu-mi venea să cred că m-ar fi mințit în legătură cu ceva așa de grav ca boala lui taică-su. M-am simțit ca o idioată — slavă Domnului că n-au făcut celelalte mame mare caz. Carolyn a ratat o ocazie minunată, dar, din fericire, moartea lui Vee a fost mai importantă decât naivitatea mea. Sunt furioasă pe Imogen. Ce fel de om minte spunând că are tatăl grav bolnav? Bietul ei părinte cum s-ar simți dacă ar ști ce spune fiică-sa? Cât despre Kendall, nu înțeleg de ce a mințit Imogen. Poate ca să-mi câștige simpatia, să fiu mai înclinată să cred ce mi-a spus despre Ruby. Ei bine, nu-mi pasă ce-a zis Adam despre automutilare, n-o să capete niciun pic de simpatie din partea mea!

Sunt foarte recunoscătoare că Bel nu ne-a dat niciodată vreun motiv de îngrijorare. Nici nu pot să-mi imaginez cum e să fii în pielea lui Kendall și să știi că fata ta își hărțuiește colegii, sau a lui Carolyn, să știi că există cineva care îți urăște fiica. În locul lor, n-aș mai putea dormi. Și e clar că e ceva în neregulă cu Sadie, deși

probabil că îmi fac mai multe griji decât Elise. De fapt, mă îndoiesc că Elise a băgat măcar de seamă.

Fac ceaiul, punând un pliculeț direct în ceașcă și turnând deasupra apa fierbinte. De obicei, folosesc un ibric, dar situațiile de criză impun măsuri de criză. Îmi duc ceaiul la masă și mă așez, gândindu-mă la întâlnire. Nu mi-a plăcut că după ce Adam ne-a spus de fata lui a urmat doar o scurtă întrerupere a ostilităților — dar asta-i Carolyn, n-ai ce-i face. Când crede că a mirosit ceva, nu se mai uită pe unde calcă.

— Mamă?

Ridic privirea și o văd pe Bel stând în fața mea.

— Putem vorbi o clipă?

Arată de parcă ar duce pe umeri povara întregii lumi și mă simt imediat vinovată. Știam că o preocupă ceva. Ar fi trebuit s-o întreb ce e în loc să pun pe primul loc nevoile mele.

— Sigur, îi spun și îi trag un scaun lângă mine.

Se așază.

— E vorba de Sadie.

— Ciudat, chiar la ea mă gândeam.

— Sunt foarte îngrijorată pentru ea!

Izbucnește ca apa dintr-un stăvilar rupt și, când i se umplu ochii de lacrimi, îmi dau seama că problema lui Sadie nu e numai că se uită la prea multe seriale noaptea. *Dă, Doamne, să nu fie însărcinată*, îmi zic, punându-mi brațul în jurul lui Bel și trăgând-o mai aproape de mine.

— De ce nu-mi spui despre ce e vorba? o întreb cu blândețe. Orice-ar fi, sunt convinsă că putem rezolva.

— Cred că ia droguri, mamă.

Am nevoie de ceva timp până să pricep cuvintele și, când le pricep, îmi dau seama că e una dintre zilele

alea în care tot primesc pumni în figură. Bel nu se mai poate controla, încep să-i curgă lacrimile și o simt cum îi tremură din corpul.

— Droguri?

Abia reușesc să rostesc cuvântul.

— Bel, ești sigură?

— Cât se poate de sigură.

Întinde mâna, ia un sul de șervete de hârtie, rupe unul și-și suflă nasul.

— Ai observat, nu? Ai observat ce îngrozitor arată. Abia dacă mai mănâncă, iar când am întrebat-o ce a pățit, a zis că nu vrea să discute.

— Dar asta nu înseamnă neapărat că ia droguri. Ai zis și tu că are voie să stea târziu seara. Poate că i s-a dereglat ceasul biologic sau ceva de genul ăsta.

Bel scutură din cap, iar părul negru i se revarsă pe umeri.

— Azi, la prânz, a plecat fără mine — a zis că are nevoie să fie singură. Eram foarte îngrijorată, am așteptat-o la poartă. Stătea cu capul în jos și citea o hârtie, dar imediat ce m-a văzut a băgat repede în geantă, ca să nu văd ce era. Când nu se uita, am scos-o să văd.

Bagă mâna în buzunar și scoate o broșură lucioasă îndoită, genul pe care-l vezi prin centrele de sănătate.

— Uite, spune și despăturește hârtia.

Și mă uit. E o poză cu niște cutii de medicamente, o seringă și cuvintele *Primul pas este să accepți că ai o problemă.*

— E groaznic, Bel.

Pentru o clipă, mă simt complet depășită. Aș fi putut crede că Jess ia droguri, ori Ruby — dar Sadie? E chiar mai echilibrată decât Bel.

— Pur și simplu, nu-mi vine să cred. Adică de ce? Și cum?

— „Cum" e simplu, mamă. Drogurile sunt ușor de obținut la Academie, dacă ai bani, iar Sadie are. Mama ei îi tot strecoară bancnote de 20 de lire, uneori și de 50. Îi dă bani ca să se simtă mai puțin vinovată, zice Sadie. De-asta e și mai dificil.

— Spuneai că resimte presiunea. Ar putea fi din cauza asta?

— Da, dar nu la școală. În ultima vreme nu pare interesată să joace. Am căutat pe Google — dispoziția schimbătoare, atitudinea retrasă, incapacitatea de a mânca și de a dormi sunt semne clasice ale dependenței de droguri.

Se uită la mine chinuită, cu ochii ei căprui imenși încă strălucind din cauza lacrimilor.

— Ce facem, mamă?

— Va trebui să-i spun lui Elise, zic descurajată.

Bel încuviințează.

— N-o să-i spui domnului Racki, nu? Ar putea fi exmatriculată, ca elevele alea de anul trecut, și nu vreau să se întâmple așa ceva.

— Nu, nu-ți face griji. Sadie are nevoie de ajutor, nu să fie exmatriculată.

— Când o să vorbești cu mama ei?

— Cât de repede se poate.

Mă gândesc o clipă.

— Mai bine îi spun între patru ochi, nu la telefon. Îi dau un mesaj acum și o întreb dacă putem să ne vedem mâine-dimineață, înainte să se ducă la serviciu. Eu pot să mă duc mai târziu.

Bel se apleacă și mă pupă.

— Mersi, mamă. Mulțumesc că mă sprijini întotdeauna. Cred că asta-i problema lui Sadie. N-are pe nimeni care să-i fie alături cu adevărat.

Îi fac o ceașcă de ceai, vreau să mă asigur că se simte bine. Până pleacă să-și facă temele, e într-o stare de spirit mai bună. Mă uit ce face Toby, căruia nu-i vine să creadă ce noroc a dat peste el de are voie să se mai uite la televizor, și-mi scot telefonul din geantă.

Elise, pot să trec pe la tine mâine-dimineață, la orice oră îți convine? Adaug *E urgent*, în cazul în care o să-și închipuie că e vorba despre strângerea de fonduri.

Trebuie să aștept până aproape de ora 10 seara ca să-mi răspundă.

Dacă e vorba de strângerea de fonduri, o pun pe asistentă să facă un transfer mâine.

Nu, nu e vorba de strângerea de fonduri! răspund indignată. Nu vreau să-i spun că trebuie să discut cu ea despre Sadie. *E ceva mult mai grav.*

Ce-ai zice de luni dimineață?

Ce-ai zice de mâine-dimineață? ripostez eu.

Ocupată toată dimineața. Pot să ajung acasă la 12. Trebuie să plec la 12:30. E bine?

Vreau să-i spun că o să am grijă să vorbesc repede, dar probabil că ar răspunde *Bine*.

Așa că scriu: *Da. Mulțumesc, Elise.*

***

Nu-mi vine să mă duc la serviciu a doua zi dimineață, ceea ce e o premieră pentru mine. Îmi zic că mi-ar fi de ajutor dacă mi-aș pune rochia mea minunată de mătase, pentru că de obicei mă face să mă simt de milioane și

azi am nevoie să fiu puternică, dacă e să-i spun Elisei despre Sadie. Nu că ar avea vreo importanță cu ce sunt îmbrăcată, fiindcă imediat ce dau ochii cu supereleganta Elise o să mă simt de doi bani.

Trebuie să vorbesc cu Adam, dar mi-e groază că o să amintească de întâlnirea de ieri. Nu știu nici dacă ar trebui să spun ceva despre fiica lui; dacă nu zic nimic, ar putea părea că nu-mi pasă. În timp ce merg pe coridor, îl văd dispărând în biroul lui și zăresc ceva galben. Încetinesc pasul, încercând să mă împac cu faptul că poartă o eșarfă galbenă. Pare cumva în neregulă.

— Ah, Bronnie! spune el vesel când mă vede zăbovind nesigură în prag. Chiar omul pe care voiam să-l văd. Intră!

— Bună dimineața, Adam, îi răspund pe un ton formal.

— O să afișez lista după-masă, îmi zice zâmbind.

Văzându-mi expresia nedumerită, izbucnește în râs.

— Lista cu distribuția pentru musicalul de la sfârșitul trimestrului! Am hotărât să facem *Poveste din Cartierul de Vest*, dar să nu spui nimănui, spune el, bătându-se cu degetul pe nas.

— Nu spun.

Musicalul e ultima mea grijă.

— Adam, trebuie să plec mai devreme la prânz. Sper că e în regulă.

— Ia-ți cât timp liber vrei tu, Bronnie. Academia o să fie tot aici când te întorci.

Reușesc să zâmbesc palid.

— Sper că da. Mulțumesc, Adam.

— Nu, *eu* îți mulțumesc, Bronnie. N-aș putea să mă descurc fără tine.

Sesizând aluzia, roșesc până în vârful urechilor.

— Adam, aș...

Însă mă întrerupe.

— Voiam să zic că Academia n-ar putea să se descurce fără tine, spune senin. Și nici tu n-ai putea să te descurci fără Academie, nu-i așa, Bronnie?

Mă uit la el fără să spun nimic.

— Ce frumoasă e rochia, zice mai departe. E de mătase?

— Exact ca multele tale eșarfe, Adam, mă răstesc eu și brusc zâmbetul îi dispare.

***

Nu pot să continui așa, îmi zic în timp ce mă îndepărtez de biroul lui Adam. Nu merită riscul. Sunt în pericol să pierd totul; Carl nu m-ar ierta niciodată dacă ar afla și nu sunt sigură că aș putea conta pe Adam să rămână cu mine. Am fost proastă că m-am băgat; știam că nu-i bine, dar am fost prea slabă, iar Adam a fost prea convingător. Dar, pe bune, nu pot să dau vina decât pe mine. Când am ajuns la concluzia că nu îmi mai ajungea ce aveam înainte? Sună de intrare, iar eu o iau spre cancelarie, convinsă că n-o să fie nimeni acolo. Beau o ceașcă de cafea pe care nu mi-o doresc de fapt, întrebându-mă ce să fac până plec la Elise. Totdeauna se găsesc costume de reparat, iar eu reușesc să cos fără să mă gândesc prea mult la ce fac, așa că vărs în chiuvetă restul de cafea și ies. Elevii ar trebui să fie deja în clase — n-are nimeni liber la prima oră —, așa că atunci când văd pe cineva ieșind pe furiș devin imediat suspicioasă.

— Ei, fir-aș a naibii, mormăi, dându-mi seama că e Imogen. Unde dracu' crede că se duce?

Pornesc după ea, vrând s-o întreb dacă se duce în vizită la tatăl ei bolnav, doar ca s-o văd zvârcolindu-se. Adam spune că taică-su e optician, dar mă îndoiesc că se duce la el, cel puțin nu la ora asta. *Și atunci, ea unde stă?* mă întreb în timp ce grăbesc pasul în urma ei. *Cu taică-su sau cu bunicii? Are măcar bunici sau a fost și asta tot o minciună?*

Mă țin după ea în curtea interioară, încercând să-mi sincronizez pașii cu ai ei, ca să nu mă audă. Iese pe poarta din față și ajunge în stradă, apoi traversează în fugă, evitând la limită un autobuz. Claxonând furios, autobuzul trece în viteză și, când oprește într-o stație din apropiere, mă pregătesc să traversez și eu. Însă Imogen a dispărut. Mă uit năucită în jur, încheindu-mi jacheta, pentru că e răcoare. Cum face chestia asta, să fie acum într-un loc și în secunda următoare să nu mai fie? Era chiar în fața mea acum câteva clipe. Nu-i multă lume în jur, așa că ar trebui să fie ușor de zărit — totuși nu pot s-o văd. Și atunci, chiar când autobuzul e pe punctul de a pleca, îi văd părul blond legănându-i-se pe spate în timp ce traversează imperiala. Fără să mă gândesc, traversez în fugă și sar în autobuz, iar ușile aproape că mă strivesc când se închid.

— A fost cât pe ce! spune șoferul jovial.

— Scuze, îi răspund fără suflare, scotocind în geantă după card. Unde mergeți? Vreau doar să mă asigur că am luat autobuzul bun.

— Brixton.

Brixton? Oh, Doamne. Mă duc în spate, trecând peste picioare întinse și sacoșe de cumpărături. Carl ar fi îngrozit dacă ar ști că mă îndrept spre Brixton — e una dintre cele mai rău famate zone din Londra. Mă

înghesui lângă un bărbat de trei ori cât mine. Nu vreau să scap momentul când coboară Imogen, iar ăsta e singurul loc cu vedere bună spre scări. Nu-mi vine să cred că o urmăresc. În primul rând, presupun că e ilegal și, în al doilea, ce mă fac dacă mă vede? Îmi dau seama că niciuna dintre celelalte mame n-ar avea rețineri. Și încă ceva — singurul motiv pentru care nu mă deranjează foarte tare ce fac este că, atunci când o să le spun, o să fie și ele măcar o dată impresionate de mine. Dacă n-aș mai tânji așa după admirația lor, viața mea ar fi mai ușoară. Însă în tot ce fac, chiar dacă e doar ceva simplu, fie și o prăjitură, mă compar continuu cu celelalte mame. Ce-ar zice despre prăjitura asta pe care mă pregătesc s-o bag la cuptor? Ce-ar zice despre rochia pe care sunt cât pe ce s-o cumpăr? Ce-ar zice despre cartea pe care o încep acum? Ca să folosesc una dintre expresiile lui Bel, e de-a dreptul toxic.

Sunt atât de absorbită de scena din mintea mea, cea în care Carolyn îmi spune că am fost uluitoare pentru că am făcut ce am făcut, încât trece o vreme până să-mi dau seama că habar n-am unde sunt. Autobuzul oprește într-o stație și sunt tentată să cobor cât încă mai am o șansă să găsesc drumul spre Academie. Pe scări apar niște picioare în blugi și dau să mă ridic, răsuflând ușurată. Dar, spre disperarea mea, nu-i aparțin lui Imogen. Posesorul picioarelor și alți pasageri coboară, iar autobuzul pornește mai departe. Mă uit pe geam. Ce zonă e asta, cu magazine cu vitrinele bătute în cuie și grupuri de tineri strânși la colțul străzii? Acum n-aș mai îndrăzni să cobor decât dacă aș vedea un taxi care mă așteaptă să mă ducă direct la Academie. Însă prin zonă nu par să fie deloc taxiuri.

Autobuzul încetinește și se oprește. Mă întorc dinspre fereastră la timp ca s-o văd pe Imogen coborând. Sar în picioare.

— Scuzați-mă, scuzați-mă, spun agitată, făcându-mi loc să cobor.

Imogen a fost singurul pasager care a coborât și ușile s-au închis deja. Mă cuprinde panica.

— Ușile, vă rog! Trebuie să cobor!

Temându-se că o să vomit pe ei, pasagerii adunați lângă ușă se dau în spate și încep să strige la șofer.

— Deschideți ușile!

— E o femeie care trebuie să coboare!

— Deschide naibii ușile, frate!

Slavă Domnului, ușile se deschid și, înainte să-mi dau seama, sunt pe trotuar, nu foarte sigură cum am ajuns acolo, dar ușurată că nu trebuie să merg până în Brixton. Mă uit în jur, dacă ar veni un autobuz din cealaltă direcție aș traversa în fugă și aș sări în el, pentru că nu m-am mai simțit niciodată atât de nelalocul meu. În afară de Imogen, care merge la vreo 20 de metri înainte, imună la frig în tricoul ei mulat, în jur sunt numai bărbați. Și felul cum se uită la mine când merg în grabă în urma ei îmi face pielea de găină. *Nu fi proastă, Bronnie, sunt doar niște bărbați, nu sunt criminali.*

— Nu așa repede.

Un bărbat iese dintr-un portic și se oprește în fața mea, înalt, amenințător și duhnind a alcool. Instinctiv, îmi strâng geanta la piept.

— Unde te grăbești?

— Fiica mea e acolo, în față. Trebuie s-o prind din urmă.

Mă privește lung.

— Nu vrei să stai un pic cu mine înainte?

— Nu, nu tocmai.

— Ai auzit, Kyle?

Se întoarce spre cineva care stă în pragul ușii.

— N-a fost foarte politicos, nu?

— Scuză-mă.

Încerc să-l ocolesc, dar se mișcă în același timp cu mine, blocându-mi calea. Inima începe să-mi bată mai repede. Nu vreau să-l provoc, dar Imogen se îndepărtează tot mai mult. Ce să fac? *Carolyn. Gândește-te la Carolyn.*

— Dă-te naibii din calea mea!

Mijește ochii.

— Ce-ai zis?

— Am zis să te dai naibii din calea mea!

Duce mâna la buzunarul din spate și pășește mai aproape. Mirosul îmi întoarce stomacul pe dos.

— Nu-ți pierde vremea, Daz, îi zice tărăgănat amicul din prag. E bătrână și urâtă cu spume.

Furioasă, mă întorc spre el.

— Du-te naibii și tu!

Sunt aproape la fel de șocată ca ei. Habar n-am de unde mi-a venit. Parcă aș fi posedată de Carolyn. Din fericire, lui „Daz" i se pare amuzant și, când se îndoaie de mijloc râzând ca o hienă, trec pe lângă el, mânia făcându-mă să merg cu pași mari în loc să alerg. Și poate că din cauza mersului, care transmite un fel de mesaj de nu-te-pune-cu-mine, nu mă mai abordează nimeni cât o urmăresc pe Imogen.

Reușesc să reduc distanța dintre noi chiar înainte să facă brusc stânga pe o străduță lăturalnică îngustă. O urmez prudent; ambele părți ale străzii sunt mărginite de case înșiruite dărăpănate, iar Imogen traversează către una dintre cele mai apropiate. Mă retrag în grabă după

colț, cu inima bubuindu-mi în piept. N-am venit până aici și nu m-am lăsat speriată de moarte ca să ajung să mă vadă Imogen acum. Mă simt îngrozitor pentru că m-am îndoit de ea. Din ce-am întrezărit pe strada aia, e foarte posibil ca într-un loc de felul ăsta să stea bunicii ei. Poate că s-au mutat când s-au căsătorit și de-atunci stau aici. Căsuța ar fi fost mândria și bucuria lor până când vârsta și bolile au început să-i împiedice să mai facă față. Cercetez cu grijă strada, întrebându-mă deja cum pot să dau o mână de ajutor, de la o prăjitură pe care să i-o dau lui Imogen să le-o aducă și până la serviciile lui Carl pentru repararea fațadei, și o văd pe Imogen așteptând răbdătoare în prag.

Deschide un bărbat. Nu-i bunicul ei; pare prea tânăr. Trebuie să fie taică-su — nu, n-are cum, nu îmbrăcat așa, cu blugi zdrențăroși și un tricou fără mâneci jegos și cu tatuaje pe toată lungimea brațelor. Simțurile îmi intră imediat în alertă; ceva pare în neregulă. Nu pot să mă gândesc decât că Imogen a greșit casa sau a fost ademenită aici și e cât pe ce să intre în vreo capcană. Fac un pas, dar, înainte să apuc să fac ceva, se apleacă și-l sărută pe bărbat pe gură. Clipesc de câteva ori, întrebându-mă dacă am halucinații. Mă mai uit o dată și-l văd pe bărbat punându-i mâinile pe obraji și trăgând-o spre el, până dispare în casă. Pe stradă se lasă o tăcere stranie, întreruptă doar de bufnetul răsunător al ușii.

Pe lângă mine trece un bărbat, împingându-mă în umăr. Mă răsucesc, crezând că urmează să fiu atacată, dar el nici nu pare să bage de seamă că sunt acolo. Zăresc niște ochi sticloși și coaste ieșite pe sub tricoul cu care e îmbrăcat, în pofida frigului. Brațul lui gol e plin de semne de înțepături de ac. Mi se întoarce stomacul pe dos. Sunt

atât de departe de zona mea de confort, că nu-mi doresc decât să mă întorc la Academie. În timp ce mă îndrept spre strada principală, arunc o privire în urmă și-l văd pe bărbat dispărând în casa unde e și Imogen. Mi se face rău și frică în același timp — n-am cum să plec acum, sunt prea îngrijorată pentru ea. Trebuie s-o scot de-acolo.

Fără să stau prea mult pe gânduri, traversez strada, mă duc la ușă și bat cu putere. E deschisă aproape imediat de bărbatul care a tras-o pe Imogen în casă. De aproape arată și mai rău, cu semne de vărsat pe piele și ochii înfundați.

— Ce vrei? mă întreabă răstit.

— Imogen, spun, tremurând.

— Imogen?

— Da.

— N-am auzit niciodată, răspunde el și dă să închidă ușa. Nu găsești aici.

Întind mâna, ca să blochez ușa.

— Nu plec fără Imogen, îi spun cu mai multă siguranță decât simt în realitate.

— Tocmai ți-am zis că nu vând. Încearcă la celălalt azil.

— Știu că e aici.

— Cine?

— Imogen.

— Ești dusă rău, cucoană. Dacă nu vrei ce vând, dispari.

Îmi trântește ușa în nas și, furioasă, ridic mâna să bat din nou, pregătită să-i spun că el e dus, pentru că Imogen nu e un lucru, e o fată. Și atunci mi se aprinde un beculeț. Dându-mi seama care a fost de fapt subiectul discuției — din punctul lui de vedere —, mă întorc și o iau la goană pe alee, apoi pe străduță și înapoi pe strada principală, cu inima bătându-mi așa de tare, că abia mai pot să respir.

E exclus să mă întorc cu autobuzul — mă uit împrejur și văd un taxi pe cealaltă parte a drumului. O iau la fugă spre el, aproape că mă lovește un biciclist în goana mea, și deschid ușa din spate. Dau acolo peste un bărbat uriaș și scot un țipăt înainte să-mi dau seama că nu face decât să încerce să coboare din mașină. Mă trag într-o parte ca să-l las să treacă și apoi mă arunc pe bancheta din spate înainte să apuce să demareze mașina.

— Sunteți liber? întreb cu glas pierit.

— Așa se pare, răspunde șoferul morocănos. Încotro?

Sunt cât pe ce să-l rog să mă ducă înapoi la școală, când îmi dau seama că aș putea foarte bine să mă duc direct acasă la Elise. Îi găsesc adresa pe telefon și mă uit la ceas. E abia 10:50, așa că o să ajung prea devreme. N-are importanță, pot să găsesc vreo cafenea.

Durează ceva vreme până să-mi revină pulsul la normal, dar mă macină îngrijorarea. Poate că ar fi trebuit să mai încerc s-o văd pe Imogen. Însă după ce mi-am dat seama că bărbatul e dealer de droguri, nu voiam decât să plec de-acolo. Cum e posibil să fie iubitul ei? Probabil că are cel puțin 30 de ani. Și dacă a făcut-o dependentă de droguri? Dacă o folosește pe Imogen ca intrare în Academie? Ce-a zis Bel aseară? Că e ușor să faci rost de droguri la Academie. E posibil oare ca Imogen să fi fost cea care i-a oferit acces la droguri lui Sadie? Aducându-mi aminte cum le-am văzut adunate una într-alta acum câteva săptămâni, îmi dau seama că trebuie să vorbesc rapid cu Elise. Și cu Adam, pentru că trebuie să afle despre Imogen.

Traficul e aglomerat, încât ajung cu doar 20 de minute mai devreme la Elise. Mă plimb prin cartier, repetând ce și cum o să-i spun. Reședințele sunt uluitoare — palate uriașe, cu fațadă dublă, cu patru etaje, zugrăvite în

alb — și mă întreb cum se simte Elise având una dintre cele mai mici case de pe stradă. O văd venind, țăcănind cu tocurile pe asfalt, și îi ies în întâmpinare.

— Sper că n-ai așteptat mult, ți-am zis că nu ajung până la 12, se încruntă ea.

— Doar câteva minute, îi răspund, întrebându-mă de ce trebuie să fie mereu așa repezită.

Intru după ea în casă. Nu mă simt niciodată confortabil la Elise. Parcă e un showroom și mi-e teamă să nu sparg ceva sau să las vreo amprentă pe o suprafață lucioasă, că devin o epavă nevricoasă. Îmi displace mai ales bucătăria, spre care ne îndreptăm acum. Îmi face semn spre unul dintre scaunele de bar caraghios de înalte.

— Ceai? mă întreabă în timp ce mă cocoț.

— Te rog.

— Turmeric sau fenicul?

— De fapt, poți să-mi faci o cafea?

În timp ce se foiește prin bucătărie ocupându-se de cafea, imaginea ei e reflectată la nesfârșit de suprafețele cromate.

— Presupun că nu putem merge în salon, nu? o întreb.

Face ochii mari de surprindere, de parcă aș fi un comis-voiajor care vrea să intre pe ușa principală, și simt cum cedează ceva în mine.

— Scaunele astea de bar or fi ultima modă, dar sunt al naibii de incomode! Și poate că ție îți place să te vezi reflectată de 100 de ori, dar mie, nu!

Se încruntă.

— Scaunele chiar sunt incomode?

— Da! Parcă ai sta cocoțat pe o nenorocită de prăjină. Și, înainte să întrebi, bucătăria ta e așa de imaculată, parcă ești într-un spital!

— Ah!

Scoate o sticlă cu apă din frigider, își toarnă un pahar, apoi ia cafeaua mea din espressor.

— Păi, dacă așa ți se pare, haide.

Alunec de pe scaunul de bar și o urmez în salonul imens. Sunt patru canapele uriașe și îmi închipui cum arată serile lor în familie — Elise, Nick și Sadie stând la câțiva kilometri unul de altul, fiecare cu locul lui; asta, dacă petrec vreo seară în familie.

— Despre ce e vorba? întreabă Elise, așezându-se pe una dintre canapele.

— Sadie... spun, întrebându-mă dacă ar trebui să mă așez lângă ea sau pe cel mai apropiat fotoliu.

Dar e așa departe, că ar trebui să strig ca să mă audă.

— Sadie?

— Da, răspund, așezându-mă lângă ea.

Oftează exagerat.

— Nu e vorba de faptul că bea din când în când câte un pic de alcool, nu? întreabă ea plictisită.

Cât m-am plimbat în sus și în jos așteptând-o, am încercat să găsesc o cale să-i spun cu blândețe. Dar atitudinea ei îmi alungă orice intenție de-a o trata cu mănuși.

— Nu, se droghează! spun furioasă.

Se uită la mine năucită.

— Droguri?

— Da. Sigur ai observat ce îngrozitor arată.

Elise clatină din cap.

— N-am...

— N-ai cum să nu fi observat cearcănele alea uriașe de sub ochi, insist eu, înfigând un pic mai adânc cuțitul parentingului greșit. Bel spune că abia dacă mai mănâncă și mai doarme.

— Sadie n-are cum să se drogheze, spune ea, netezindu-și de câteva ori fusta, semn că și-a mai pierdut din siguranța de sine. E prea... rațională.

Se poticnește căutând cuvântul.

— Îmi pare rău, Elise, dar se văd toate semnele. Partea bună e că e conștientă că are o problemă și pare să vrea să o rezolve.

— Ce, ai vorbit cu ea?

— Nu, dar Bel a găsit asta în geanta ei.

Scot broșura și i-o întind. O ia încet și se uită la ea un minut, privind poza și titlul: *Primul pas este să accepți că ai o problemă*. I se scurge sângele din obraji. Întinde mâna după pahar și soarbe îndelung, ca să câștige puțin timp.

— A... a vrut să stea de vorbă cu mine aseară, a zis că trebuie să-mi arate ceva. Dar după aia n-a găsit ce-i trebuia și i-am spus că nu contează, oricum eram ocupată, și a început să plângă. Am întrebat-o ce s-a întâmplat, dar a urcat la ea.

— Nu te-ai dus după ea, s-o întrebi ce-o supără?

Îi revine sângele în obraji, iar pielea îi devine stacojie. Scutură puțin din cap, iar eu o privesc dezaprobator.

— Nu e Sadie, spune ea răgușit. Nu e Sadie.

— Nu, știu că nu ea distribuie drogurile. Cred că știu cine e distribuitorul, adaug sumbru.

— Nu.

Elise scutură din cap atât de violent, încât unul dintre cercei aproape că-i intră în ochi.

— Nu Sadie are o problemă — eu am!

Ridică privirea chinuită spre mine.

— Nu credeam că a observat, dar nu-i proastă. Pentru mine a luat broșura, Bronnie.

Mă holbez la ea.

— Ah, Elise, spun și mi se strânge inima.

Caută un șervețel și, cum nu găsește, scot eu unul din geantă.

— E curat, îi spun. Puțin mototolit, dar curat.

— Mulțumesc.

Se șterge la ochi, își suflă nasul și aproape că-și recapătă controlul.

— Știu că probabil mă judeci, Bronnie, dar n-aș face față jobului, n-aș putea munci atât de mult dacă n-aș avea un viciu. Pur și simplu nu poți rezista multă vreme.

— Chiar merită? Ești dependentă de alcool, Elise!

Tresare.

— Nu-s dependentă!

— Păi, nu știu mare lucru, îi răspund tăios. Dar vodcă la prânz mie îmi sună a dependență, mai ales că bănuiesc că nu e prima. Trebuie să ceri ajutor, Elise. Știu că-ți place jobul tău, dar îți iubești mai mult fiica.

Sunt sigură că doar mi-am închipuit o ușoară ezitare.

— Ai dreptate, sigur că da. Biata Sadie, trebuie să fie tare îngrijorată.

— Vorbești cu ea diseară?

Încuviințează.

— Vin s-o iau de la școală.

— O să pleci de la serviciu la timp?

— Nu mă mai întorc după-masă. Cred că trebuie să-mi rezolv propriile probleme înainte să mă bag într-ale altora.

— E un început bun. Știu că poate sună aiurea, dar mă bucur că tu ai problema asta, și nu Sadie. O să se bucure și Bel.

Fac o pauză.

— Te deranjează dacă-i spun? Doar pentru că Sadie s-ar putea să aibă nevoie de cineva cu care să stea de vorbă, iar ea și Bel sunt foarte apropiate.

— E în regulă câtă vreme nu spune mai departe. Te rog, mulțumește-i că are grijă de Sadie.

Mă îmbrățișează puțin stângaci, dar e o îmbrățișare adevărată.

— M-ai ajutat.

— Ei, asta-i o premieră, îi răspund.

— Nu te mai tot subestima, Bronnie. Știi că toate te invidiem.

Mă uit surprinsă la ea.

— Așa e. Ai făcut bine cel mai important lucru din lume: ai fost o mamă bună. Eu am fost totdeauna cumplită la capitolul ăsta.

— Dar o să fii mai puțin cumplită de-acum, îi spun și o fac să râdă. Mai bine plec, Elise. Am lipsit de la școală toată dimineața.

Îmi aduc brusc aminte că nu i-am zis despre Imogen — dar nu e momentul potrivit.

***

Sunt atât de cufundată în gânduri când mă întorc la Academie, că nu cobor la stația mea și trebuie să mă întorc pe jos. Aproape că am ajuns, când o văd pe Kendall în fața mea pe stradă.

— Kendall!

Se întoarce.

— A, bună, Bronnie, spune ea fără chef.

Mă bucur că nu mă poate privi în ochi.

— Bem o cafea?

— N-ar trebui să fii la serviciu?

— Nu.

Ne îndreptăm spre cea mai apropiată cafenea, care — din fericire — are o masă liberă lângă fereastră. Trebuie să ne strecurăm pe lângă cărucioare și să pășim peste câini ca să ajungem la ea.

— Ce mai faci? o întreb după ce ne comandăm cafelele.

— Bănuiesc că bine.

— De ce nu ne-ai spus adevărul? atac eu direct subiectul.

— Pentru că știam că o să vă gândiți la ce e mai rău.

— ... doar pentru că ai dat impresia că ascunzi ceva.

— Uite ce e, îmi pare rău. Aș vrea să fi făcut altfel. Dar acum am lucruri mai importante la care să mă gândesc. Imogen, pentru început.

Trag aer în piept.

— Apropo de Imogen, am văzut-o plecând azi-dimineață de la Academie, când ar fi trebuit să fie la ore, așa că am urmărit-o.

— Unde? La magazinul de frânghii? întreabă ea sarcastică.

— Nu, undeva spre Brixton.

Nu că n-aș fi băgat de seamă sarcasmul ei, dar mă grăbesc să spun povestea.

Kendall mă măsoară din priviri.

— Nu-i un fel de încălcare a legii... știi tu, să urmărești un elev?

— Probabil. Dar tot am făcut-o. N-o să ghicești niciodată, Kendall — s-a dus în zona aia mizerabilă, plină de drogați... aproape că am fost atacată, dar m-am gândit la Carolyn și i-am înjurat... a intrat într-o casă, a deschis un tip oribil și Imogen l-a sărutat!

Kendall ridică din umeri.

— Deci are un iubit. Dar sunt de acord, n-ar trebui să chiulească de la școală ca să se vadă cu el.

— Pierzi din vedere esențialul! În primul rând, e mult mai mare decât ea; probabil că are cel puțin 30 de ani. Și...

Arunc rapid o privire în jur și cobor vocea.

— Cred că vinde droguri.

— Vinde droguri?

Nu-i prima dată când îmi doresc să fi învățat-o cineva pe Kendall să vorbească în șoaptă.

— Da. Dar vorbește mai încet.

— De ce crezi că e dealer de droguri?

— Pentru că așa arată! Și după aia a venit un tip care arăta periculos, clar era drogat, și a intrat în casă. Groaznic! Știam că nu pot să plec fără să vorbesc cu Imogen, așa că am bătut la ușă. A deschis iubitul ei și a fost foarte ciudat — când am zis că vreau să vorbesc cu Imogen, a crezut că voiam să cumpăr droguri. A crezut că Imogen e un drog!

— Făcea mișto de tine, spune Kendall, amuzată.

— Nu, asta e, că nu făcea. Parcă nu mai auzise niciodată cuvântul „Imogen".

Kendall tace o clipă și îi las timp să vină cu o explicație.

— Elise ți-a zis ceva despre vizita ei în State? mă întreabă.

Mă uit atent la ea.

— Kendall, tu ai auzit măcar un cuvânt din ce ți-am spus? Cred că iubitul lui Imogen s-ar putea să se folosească de ea ca să bage droguri la Academie!

— Atunci trebuie să-l avertizezi pe Adam.

— Da. Voiam doar să văd ce crezi tu.

— Eu?

Îmi zâmbește forțat.

— Ah, eu nu mai știu nimic.

Deschid gura să-i spun că ar trebui să mă ia în serios și îmi dau seama cât de nefericită e.

— S-a întâmplat ceva? o întreb.

Își învârte ceașca de cafea.

— Mi-aș fi dorit să nu-l caute pe Greg.

— Pentru că acum a aflat toată lumea despre Vee?

— Nu. Pentru că nu știu ce a fost între ei.

— Insinuezi ce cred eu că insinuezi?

— Știi că Elise și Nick au o căsnicie deschisă, da?

— Dar chiar și așa!

Kendall se uită țintă în ceașcă.

— L-ai întrebat pe Greg?

— Zice că au băut ceva împreună.

— Și nu-l crezi?

— Nu știu ce să cred.

Nici noi nu știm, Kendall, îmi zic. *Nici noi.*

***

Nu mai stau mult cu Kendall, pentru că e mai preocupată de posibilitatea ca Elise să se fi culcat cu soțul ei decât de drogurile de la Academie. Nu pot s-o acuz; dacă ar fi fost vorba despre Carl, m-aș fi purtat la fel. Nu că el s-ar fi uitat vreodată la Elise — deși, dacă află vreodată ce-am făcut eu, s-ar putea să ajungă să se uite și el în altă parte. Singura mea consolare este că nu-i suficient de sofisticat pentru Elise, așa că nu-i niciun pericol.

Totuși pericolul există, dar în altă parte. Dintr-un impuls, îmi scot telefonul și o sun pe Carolyn.

— Bună, Bronnie, spune ea vesel.

— Nu te deranjez, nu?

— Nu, e în regulă. Care-i treaba?

— Mă întrebam dacă poliția a aflat cine v-a lovit ieri.

— Păi, au reușit să identifice mașina, dar era închiriată, așa că încă nu au și un nume. Însă au o fotografie făcută de o cameră imediat după aceea. Era o femeie.

— O femeie?

— Da. Imaginea e prea neclară ca să i se vadă fața, dar ce să vezi — are părul blond, lung.

Are un ton triumfător.

— Măcar au un punct de pornire, răspund eu.

— Bronnie, nu te-ai prins. Păr blond lung — pe cine știm noi cu păr blond lung?

— Ăă...

— Imogen!

— Cum... crezi că *Imogen* a încercat să vă scoată în decor?

— De ce nu? Am stabilit deja că e nebună.

— Dar de ce? Știe măcar să conducă?

— Are 17 ani, nu? Nu știu care-i mai rea, Ruby sau Imogen? Ambele sunt al naibii de periculoase, dacă mă întrebi pe mine.

— I-ai spus lui Adam?

— Nu încă, poliția abia a sunat-o pe Elise și o să aștept până au și numele persoanei care a închiriat mașina. Fără el, Adam Nenorocitul o să spună doar că trag concluzii pripite, că am ceva cu Imogen, bla, bla. Dar, într-un fel sau altul, o să mă ocup eu de jăvruța aia, Bronnie.

***

Până ajung la Academie, e trecut de ora 15. Mă duc direct la Adam, sperând că n-o să-mi scoată ochii că am lipsit aproape toată ziua.

Nu-i în birou, așa că mă duc să-l caut. În timp ce mă îndrept spre cancelarie, îmi cade privirea pe biletul prins pe panoul din holul central, care anunță *Și câștigătorul este...* POVESTE DIN CARTIERUL DE VEST!!!

Mă duc repede spre panou, cu inima bătând nebunește. Dacă Jess a obținut rolul principal, n-o să mai aibă importanță că n-a ales *My Fair Lady*. Carolyn tot o să fie îngrozitor de încrezută. Doamne, te rog, fă să nu fi luat Jess rolul Mariei! Mă uit la distribuție și rămân cu gura căscată. E Bel! Bel a obținut rolul Mariei! Mă cuprinde un val de fericire, urmat de unul de triumf pentru toată munca grea care și-a căpătat răsplata. Mor de nerăbdare să-l sun pe Carl, dar asta-i o veste pe care trebuie s-o dea Bel, nu eu.

Mă uit repede pe restul listei și văd că dublura lui Bel e Sadie, nu Jess sau Ruby. De fapt, nici Jess, nici Ruby nu au vreun rol important, pentru că în rolul Anitei a fost distribuită Imogen. Mă încrunt, întrebându-mă care au fost motivele lui Adam. Se bazează pe scuza că numărul lui Jess din spectacolul de revistă a fost întrerupt, iar Ruby n-a mai ajuns să cânte deloc? Detest ce-mi trece prin cap. Pare lipsă de loialitate față de Bel. Dar dacă a primit rolul Mariei doar pentru că Ruby și Jess ieșiseră din cărți? Știu că distribuirea rolurilor nu depinde de interpretarea de la spectacol, dar îmi închipui că unii așa o să vadă lucrurile. Sau — și mai rău — dacă Adam i-a dat rolul lui Bel ca să-mi mulțumească mie?

— Nu-i cazul să fii așa sumbră, Bronnie!

De pe coridor se aude glasul jovial al lui Adam. Ținând cont ce am să-i zic despre Imogen, poate e mai bine că e vesel.

— Cine te vede ar crede că nu ești mulțumită că Bel o s-o joace pe Maria.

— Bineînțeles că sunt mulțumită, e minunat!

Aștept să se apropie, apoi îi zic direct:

— Numai că nu mi-ar plăcea să fi primit rolul pentru că... mă rog, știi tu.

— Categoric nu e cazul, răspunde el cu fermitate. Știi la fel de bine ca mine că Bel va fi remarcabilă în rolul Mariei.

— Dar pentru că Jess și Ruby n-au apucat să dea o probă propriu-zisă, poate că ar trebui să mai dea una.

— Nu e cazul.

Își pune o mână grea pe umărul meu.

— Îți faci prea multe griji, Bronnie. Știu că Jess și Ruby o să fie dezamăgite, iar mama lui Jess o să aibă ceva de zis. Am dat rolurile unor eleve despre care știu că o să le acorde atenția cuvenită — și care ar trebui răsplătite pentru bună purtare.

Acum mă întreb dacă a exclus-o pe Ruby ca sancțiune pentru hărțuire, iar pe Jess, ca s-o pedepsească pe maică-sa pentru același lucru. Simt cum mă apucă durerea de cap și mi-aș dori să fi putut amâna discuția despre Imogen.

— De fapt, Bronnie, voiam să vorbim. Ai o clipă?

— Sigur, spun, iar inima începe să-mi bată mai repede.

Mă duc după el în birou, pregătindu-mă psihic. Așteaptă până mă așez de cealaltă parte a biroului.

— Din nefericire, n-am reușit să lămuresc povestea aia urâtă cu șireangul, spune, iar eu oftez ușurată. Știu că

te-am mai întrebat, dar ești sigură că n-ai văzut pe nimeni în garderobă în timpul spectacolului?

— Sunt sigură, răspund eu, dându-mi seama că viața mea ar fi mult mai ușoară dacă aș putea acuza pe cineva.

— Tu le cunoști mult mai bine decât mine. Crezi că e posibil să-l fi pus acolo chiar Ruby?

— Presupun că da, îi răspund fără tragere de inimă.

Își duce mâna la bărbie.

— Dar mesajul de pe bancă? Dacă-mi aduc bine aminte, ai zis că ai plecat de la școală pe la ora 17. Ai văzut pe cineva în curtea interioară?

— Nu.

— Și nu era nimic scris pe bancă?

— Nu.

— Deci e posibil ca Ruby să fi scris chiar ea pe bancă?

— De ce să facă asta?

— Știm că are niște probleme, din cauza comportamentului de anul trecut. Nu i-ar fi fost greu să ia un tub cu vopsea din dulapul din depozit și să scrie pe bancă. Așa cum tocmai ai confirmat, nu era nimeni în curtea interioară la ora 17, pentru că orele se termină la 16:30. Teoretic, Ruby ar fi putut să scrie cuvintele pe bancă — nu era nimeni prin apropiere s-o vadă — și apoi să țipe ca din gură de șarpe când ai apărut tu cu Bel.

— Era deja isterică atunci când am ajuns, îi răspund, întrebându-mă de ce încearcă atât s-o prezinte pe Ruby drept făptaș.

— Exact! spune triumfător.

— Nu înțeleg.

— Ruby a zis că mesajul era deja pe bancă la ora 17, când a ajuns ea.

— Așa e.

— Și încă mai plângea după jumătate de oră? Nu se leagă. De ce să stai acolo plângând jumătate de oră, în loc să te duci să spui cuiva? Eu eram în birou, putea să vină la mine.

Lui Adam i-ar trebui câțiva copii, mă gândesc eu descurajată. Ar înțelege cum e posibil ca o adolescentă să plângă fără pauză o jumătate de oră din cauza hărțuielii și să nu-i spună directorului ce s-a întâmplat, unui director despre care știe că o consideră o sursă de scandal. Apoi îmi amintesc că *a avut* un copil și mă detest că am uitat.

— Și Imogen?

— Imogen? se încruntă el.

— Da.

— Ce-i cu ea?

— Păi, cum a spus mama lui Jess, totul a început în ziua în care a venit Imogen.

Mă uit cu înțeles la el.

— Cât de multe știm despre ea?

— Câte știm despre oricare elev.

Coboară privirea spre o scrisoare de pe birou, cu un gest care spune *nu mai discut pe tema asta.*

— De fapt, nu știm. Trebuie să-ți spun ceva, Adam. Am văzut-o pe Imogen plecând de la școală azi, așa că am urmărit-o.

Adam ridică brusc capul.

— Cum adică ai urmărit-o? Unde?

— Pe drum spre ceea ce credeam că era casa bunică-sii. Mi-a zis că stă cu bunicii și sunt bolnavi, am crezut că are vreo urgență, dacă pleacă de la școală fără bilet de voie.

Mă aștept să-mi spună că el a învoit-o, dar nu o face.

— Numai că la ușă a răspuns un bărbat, prea tânăr ca să fie bunicul sau tatăl ei.

— Imogen are un iubit, spune el, ridicând din umeri. Sunt sigur că multe eleve au.

— Da, dar ăsta e cu cel puțin zece ani mai mare, poate chiar mai mult. Însă nu-i doar asta. Cred că e dealer de droguri.

— Crezi tu?

— Știu.

— Cum?

— Pentru că m-am dus la ușă și am zis că vreau cu Imogen, dar nu părea să știe despre cine-i vorba și a zis că dacă nu vreau să cumpăr ce vinde el, să mă duc naibii.

— Asta nu înseamnă că vinde droguri. Poate că era vorba de televizoare, telefoane... orice altceva.

— Nu, știu că e dealer de droguri.

Îl fixez cu privirea.

— De ce nu vrei să crezi? Imogen ar putea fi în pericol!

I se întunecă chipul și mă bucur că am reușit în sfârșit să-l fac să asculte.

— Aș putea să te sancționez pentru asta, Bronnie.

Rămân cu gura căscată.

— Pentru că mă preocupă soarta unei eleve? Dacă l-ai fi văzut pe bărbatul care o săruta în prag, cred că și tu ai fi fost îngrijorat!

Nu știu cine e mai surprins de tonul meu — el sau eu.

— Oricum, ce ai făcut tu poate fi considerat hărțuire.

— Nu și dacă m-am ținut după ea o singură dată.

Se uită la mine, provocându-mă să-i ripostez și, pentru o clipă, îi susțin privirea.

— Am zis că trebuie să-ți spun, asta-i tot.

— Și acum mi-ai spus.

Îmi adresează un zâmbet scurt, ca să mai tempereze duritatea cuvintelor.

— Lasă totul în seama mea, Bronnie, mă ocup eu. Nu uita să vezi cui aparțin obiectele pierdute, adaugă el, punându-mă la locul meu. Unele dintre eleve sunt în pauză, de ce nu te duci pe la ele cu coșul?

***

Plec din biroul lui Adam, tot chinuită de îngrijorare. A fost o prostie să-l scot din sărite, dacă vrea, poate să-mi facă viața grea.

Găsesc coșul cu obiecte pierdute și mă duc în curtea interioară. Câțiva băieți își recunosc bluzele de trening, unul ia o pereche de adidași jegoși de care mă bucur să scap.

— Colanții mei! spune Ruby încântată, luându-i din coș.

Se uită și Jess.

— Sutienul meu!

Îl flutură triumfătoare și mă întreb cum de nu și-a dat seama că nu-l are, ținând cont de dimensiunile sânilor.

— Imogen, nu-i nimic de-al tău pe-aici? o întreb, încercând să-mi păstrez calmul, pentru că mi-e greu s-o privesc, ținând cont de ce am aflat despre ea.

Mă fixează cu ochii ei albaștri, ca și cum m-ar cântări, făcându-mă să mă întreb dacă iubitul i-a spus despre femeia care a venit s-o caute pe „Imogen", iar ea a făcut legătura.

— Grăbește-te, îi spun, împingând coșul spre ea. N-am toată ziua la dispoziție.

Scotocește fără grabă printre lucruri și găsește până la urmă o gleznieră. Sunt pe punctul să mă mut la următorul grup, când ia repede o perie de păr care se afla acum

deasupra grămezii din coș și o ascunde sub gleznieră, de parcă ar vrea să n-o vadă nimeni. Nu mă mai mir de comportamentul ei straniu, sunt mai îngrijorată de iubitul care vinde droguri.

Sună de intrare, iar clopoțelul pune capăt eforturilor mele de a scăpa de obiectele pierdute. Las coșul în cancelarie, hotărând că ar fi mai eficient să mă duc cu el la poartă mai târziu și să-i prind pe elevi la plecare. Dorindu-mi cu disperare un pic de liniște, mă îndrept grăbită spre atelierul meu. Când sunt aproape, aud voci ridicate din vestiarul de alături.

— Tu chiar crezi că mi-aș risca propria audiție, idioata naibii? țipă Ruby. Bel, spune-le! Mama ta era în culise, m-ar fi văzut dacă puneam eu șireangul acolo, nu?

— Cui îi spui idioata naibii? răsună glasul lui Jess.

— Ei! spune Ruby cu vocea tremurând de furie. Ciudata naibii de-acolo! Haide, recunoaște, javra dracului! Tu faci toate astea, nu eu!

Se aude un zgomot de încăierare, urmat de țipătul de durere al lui Imogen. Năvălesc în vestiar și văd o încâlceală de brațe și picioare, dintre care unele îi aparțin lui Bel.

— Of, Doamne! strig. Fetelor! FETELOR!

Bel se întoarce și, spre ușurarea mea, văd că ea și Sadie nu se bat, ci încearcă s-o tragă pe Ruby, dezlănțuită, de lângă Imogen, care s-a ghemuit pe una dintre bănci, suspinând și gâfâind. Mă duc repede spre ele.

— Ce naiba se întâmplă? întreb, băgându-mă între ele. Ruby, ajunge! RUBY!

Mă privește palidă de furie.

— E o mincinoasă nenorocită! Încearcă să mintă că eu sunt de vină pentru șireang și că am împins-o pe scări!

— M-ai împins pe scări!

Ruby izbucnește în plâns.

— O urăsc! Mi-a tot trimis mesaje...

Plânge așa de tare, că nu mai poate vorbi.

— Ce mesaje? întreb eu, încercând s-o fac să se așeze.

— De ce n-o întrebi pe ea? izbucnește Ruby. E nebună!

— Râde ciob de oală spartă, mormăie Jess.

— Vezi! strigă Imogen triumfătoare. Până și prietenele tale cred că ești țicnită!

Ruby se uită împrejur, dar niciuna dintre prietenele ei nu o privește în ochi, nici chiar Bel.

— Javră nenorocită! Javră mincinoasă nenorocită!

Ruby se smucește de lângă mine și sare la Imogen.

— Și tu, ce-i cu minciunile pe care le-ai spus, despre taică-tu care-i pe moarte, când el e bine mersi! Și te automutilezi, nu? Păi — Ruby e ieșită din minți de furie —, NU CRED NICIUN CUVÂNT!

Înainte să apuc s-o prind, întinde mâna și smulge plasturele de pe brațul lui Imogen.

— Ruby!

Dar mă uit nu la o rană, ci la tatuajul care fusese ascuns de plasture — *Cerul deasupra mea, pământul sub mine, focul în mine.*

— Au! țipă Imogen, acoperindu-l repede, în timp ce celelalte se reped spre ea.

Jess îi dă mâna deoparte, dar, cu un strigăt furios, Imogen o împinge și fuge din vestiar.

— Vezi? spune Jess triumfătoare. Mama avea dreptate. A zis că faza aia cu Imogen care se automutilează era vrăjeală.

— Vezi cum vorbești, spun, cu gândul la tatuaj.

L-am mai văzut undeva.

— Dar de ce să pretindă că se automutilează? întreabă Bel nedumerită.

— Ca să atragă atenția. E *nebună*.

Jess își duce degetul la cap, făcând un semn care sugerează țicneala.

— Ai văzut cum plângea când Ruby abia dacă a atins-o?

— Totuși e un tatuaj foarte drăguț, spune Sadie. Mi-ar plăcea unul la fel.

Mă uit în jur.

— Unde-i Ruby?

— Nu știu, îmi răspunde Jess ridicând din umeri. Să mă duc s-o caut?

— Nu, mă duc eu. Și nu spuneți ce s-a întâmplat aici, vă rog. N-am vrea să ajungă la urechile lui Adam, nu-i așa? adaug cu asprime.

***

Le las șușotind și mă întreb ce o să se mai întâmple până diseară. Aș da orice pentru o ceașcă de ceai, dar prioritatea e s-o găsesc pe Ruby. Era foarte supărată. Nu-s de acord cu comportamentul ei — nimeni n-ar trebui să recurgă la violență fizică, indiferent de provocare —, dar nu pot să n-o compătimesc. Probabil că se simte foarte singură, părăsită de toată lumea.

Verific cele trei toalete — nici urmă de Ruby. Mă duc spre curte, cu gândul la tatuajul lui Imogen și încercând să-mi amintesc unde l-am mai văzut. Era cu câțiva ani în urmă. Poate la vreo petrecere sau la coafor. Coafezele au de multe ori tatuaje, nu? Oriunde o fi fost, m-a impresionat. Îmi plăcuse imaginea pe care o evocau cuvintele, un

spirit liber care cutreieră pământul, fără să răspundă față de nimic și nimeni, și mă gândisem că, dacă mă hotărăsc vreodată să-mi fac un tatuaj, acesta va fi. Nu că aș fi fost vreodată un spirit liber. Nici că o să fiu, ceea ce e destul de trist, pentru că uneori, doar uneori, mi-ar plăcea să le spun tuturor — lui Adam, mamelor, chiar și lui Carl și copiilor — să se ducă naibii.

Ajung în curtea interioară și o văd pe Ruby stând pe banca unde fusese scris *Aici zace Ruby Donovan.* Cuvintele nu se mai văd, au dispărut cu ajutorul unui dizolvant, al unui burete de sârmă și cu efortul fizic al lui Bob.

Chiar și de la distanță îi văd lacrimile șiroind pe obraji. Mi se rupe inima pentru ea și mă grăbesc s-o iau în brațe.

— E cineva pe acoperiș!

Glasul lui Imogen răsună în toată curtea și aș fi zis că e iar vreuna dintre minciunile ei, dacă nu i-aș fi auzit tonul panicat. Ridic privirea și văd o placă de ardezie căzând direct spre banca unde stă Ruby.

— Ruby!

Când mă aude, ridică privirea. Dar pentru că nu înțelege cât e de periculos, nu se mișcă. Piatra vine în viteză spre ea și, încordându-mi toți mușchii, mă arunc spre bancă.

Dublura

Sezonul 1, episodul 7
Toți actorii

Holly Brown

SMS-URI: KENDALL ȘI GREG

Kendall: I s-a întâmplat ceva lui Ruby.
Greg: Alte hărțuieli?
Kendall: Nu-i doar hărțuire. Când o să pricepi?
Greg: Cum să pricep? Nici nu vorbești cu mine.
Kendall: Nu-i vorba despre noi, e vorba despre Ruby. A avut loc un accident. Nu știu detalii, directorul a fost circumspect la telefon. Mă duc acum la școală.
Greg: A pățit ceva?
Kendall: A zis că nu-i grav, dar e supărată.
Greg: Să-mi spui dacă ai nevoie de mine.
Kendall: Asta a fost sarcasm?
Greg: Dumnezeule, Kendall, ce părere ai tu

despre mine?

Kendall: Îți scriu mai încolo, când aflu ce se petrece.

Greg: De ce-mi scrii acum, când n-ai informații sigure? Să mă stresezi? Să mă pedepsești?

Kendall: Pentru că tot tatăl ei ești.

Greg: Și încă sunt și soțul tău. Nu mă mai evita. Nu mă mai ignora.

Kendall: Tu ești cel care mă evită. Te-am întrebat ce ai făcut cu Elise și nu mi-ai răspuns.

Greg: Sunt convins că ți-am răspuns.

Kendall: Nu, ai întors totul împotriva mea. M-ai acuzat că am plecat cu Ruby. De parcă e vina mea că ți-ai tras-o cu prietena mea.

Greg: Nu mi-am tras-o cu prietena ta!

Kendall: Ți-ai tras-o cu prietena mea care mă dușmănește. În fine, îți scriu mai încolo despre Ruby.

KENDALL

Nu-i nici pe departe ora de vârf și taxiul se târăște ca o țestoasă. Ar fi trebuit să iau metroul. Totdeauna trebuie să iei metroul. Ce nu trebuie să faci e să-i scrii soțului fustangiu când te-apucă panica. Nu se termină niciodată bine.

De ce n-a putut Adam Racki să-mi spună la telefon ce i s-a întâmplat lui Ruby și în ce stare e? Practic mi-a închis telefonul, deci înțeleg că-i era frică.

Și chiar e cazul să-i fie. Inscripția de pe bancă a apărut în școala lui, n-a făcut nimic în legătură cu Imogen, iar acum Ruby a avut un „accident". Adam Racki n-o să

scape de data asta. Și nici cine o terorizează pe Ruby n-o să scape. Nu există accidente.

Începem să mergem cu o viteză decentă, pe una dintre benzile pentru taxiuri. Durează cam zece secunde, după care ne taie calea o bicicletă. Îmi vine să urlu. Mi-ar trebui o escortă de poliție. Trebuie să ajung la fetița mea. Poate că e rănită, cu siguranță e necăjită și are nevoie de mine. Nu vreau să fie nimeni altcineva cu ea acolo. Nu e sigur. Cine știe ce ar putea spune?

— Mergi cât de repede poți? îl întreb pe șofer. Mă grăbesc.

— Da, doamnă.

E un domn mai în vârstă și are o răbdare studiată, care transmite că toată lumea se grăbește tot timpul.

— Nu, vreau să spun că e o urgență. Fiica mea a pățit ceva.

— Câți ani are?

Pare mai implicat acum, deși nu îmi propusesem să deschid o conversație pe tema asta.

— Șaisprezece.

— Și ce-a pățit?

— Nu știu exact.

Îmi aruncă o privire ciudată în oglinda retrovizoare. *Cum să nu știi?* întreabă din sprâncene.

Îmi vine să-i spun, în stil britanic, să se ducă învârtindu-se. Înainte, mi se păreau fermecătoare argoul, accentele, ceaiul de la ora 5, grădinile îngrijite, clădirile din cărămidă de peste tot. Când am ajuns aici, ziceam chestii de genul „Problema LA-ului e că n-are istorie". Dar acum nu văd decât cenușiul și tot ce ating e umed. Fata mea e la școală, înconjurată de maniaci, iar eu sunt blocată în traficul ăsta blestemat.

— Sunt sigur că e bine, îmi spune șoferul, iar eu încuviințez, ca să tacă.

Dar o parte mine e de acord cu privirea care mă judeca. E copilul meu, nu e deloc bine și e vina mea. Ar fi trebuit s-o retrag deja de la școală, așa cum tot amenință Carolyn că face cu Jess. Ar fi trebuit s-o duc înapoi în State. Nu, n-ar fi trebuit s-o aduc deloc la Londra. N-are Greg dreptate în multe privințe, dar de data asta s-ar putea să fi avut. Totuși pe-atunci nu se putea vorbi cu mine. Eram plină de înțelepciunea post-cancer, convinsă că un nou început poate repara toate relele. Un mediu nou ar fi trebuit să însemne o Ruby cu totul nouă. Era un loc de încercare pentru noul meu eu.

După ce ne-am mutat, am simțit că am avut dreptate. S-a împrietenit cu alte fete, au format o gașcă de patru și părea foarte fericită. Și eu m-am împrietenit cu alte mame. Apoi, în doar câteva luni, Ruby și-a reluat vechile năravuri, luând-o în vizor pe Jess, iar acum e chiar ea luată în vizor.

Celelalte mame pot fi foarte convinse de propria superioritate, luând fărâme din ce-și închipuie că știu despre Vee și creând un scenariu despre Ruby. Bineînțeles că a trebuit să susțin în continuare că Vee a suferit un accident. Nu pot să am încredere să le spun adevărul. Trebuie să sper că Ruby o să-și dea seama că trebuie aplicată aceeași regulă și cu fetele lor.

Ruby a luat-o mult mai ușor cu Jess decât cu Vee. Ăsta a și fost, în parte, motivul pentru care am sărit în apărarea ei anul trecut, în fața domnului Racki. Pentru că, oricât de rău ar fi părut în ochii lui și ai celorlalte mame, mai ales ai lui Carolyn, eu știam că de fapt era o îmbunătățire. Ruby a încercat mai puțin s-o influențeze

și a dat dovadă de mult mai mult autocontrol decât cu Vee. A ales o victimă mult mai puternică de data asta. Jess poate să se descurce foarte bine de una singură.

Poate că despre asta e vorba: Jess contraatacă și nu se joacă, iar Ruby e cea care se află în pericol.

Taxiul trage în fața AOF și îi dau șoferului mult prea multe bancnote înainte să urc treptele câte două, ca să ajung mai repede în clădire. Mergând în grabă pe coridor spre birou, mă opresc brusc când văd cine e la recepție. Ce caută Bronnie la computer? E chiar așa de disperată să stea pe lângă Adam Racki? Îmi vine în minte momentul când am dat peste ei în culise, în timpul spectacolului de revistă, și-mi amintesc că mi-am zis că fie erau cât pe ce să se îmbrățișeze, fie tocmai se desprinseseră dintr-o îmbrățișare.

Bronnie arată îngrozitor. Are părul ciufulit (oare pentru că Adam tocmai și-a trecut mâinile prin el?), fața roșie și plină de pete (pentru că și-a apăsat barba pe obrazul ei?). Expresia ei poate fi cel mai bine descrisă drept un amestec de șoc și vinovăție. Când deschide gura să vorbească, nu-i iese niciun cuvânt de pe buze.

— Ce cauți aici? întreb, mai aspru decât am avut de gând.

Sau poate exact cât de aspru voiam, nici nu mai știu.

— Doar, știi tu...

Se uită în jur de parcă speră că o să intervină cineva (iubitul ei?).

— Introduceam niște date.

Deci așa se spune acum?

Domnul Racki apare din refugiul biroului său, iar Bronnie iese în grabă. Directorul e de obicei impecabil dichisit, dar acum are părul puțin deranjat, ca și eșarfa

de tweed, de altfel. Când îmi prinde mâna, îi simt palma rece și umedă și parcă neînsemnată. Am înțeles: n-are forța necesară pentru postul ăsta. Nu poate face față. Carolyn a știut de la bun început.

Anul trecut, fata ei era hărțuită, iar acum e a mea. Coincidență?

Nu există coincidențe, după cum nu există nici accidente, oricât de mult mi-aș dori.

— Doamnă Donovan, spune el și observ formalismul exprimării.

Azi nu spune *scumpo* sau *dragă*.

— O să vă duc la Ruby, dar voiam să vă spun întâi despre accident.

— Puteți fi concis, vă rog?

Mai bine să încep politicos. Dacă e cazul să fiu răutăcioasă mai încolo, așa să fie. Ucide-i întâi cu amabilitatea.

— Școala intenționa să facă niște reparații la acoperiș. Evident, vom urgenta și o să le începem imediat.

Ruby a căzut de pe acoperiș, asta încearcă să-mi spună?

— S-a desprins o placă de ardezie.

Am senzația că a ales cuvântul „desprins" cu oarecare grijă.

— Suntem toți recunoscători că era Bronnie acolo și a reușit s-o pună la adăpost pe Ruby. Fără Bronnie, ar fi putut fi mult mai rău. E genul de angajat curajos, care gândește repede, pe care avem foarte mult noroc să-l avem la Academie.

Da, *el* are foarte mult noroc s-o aibă, sigur.

Ținând cont de această informație, comportamentul lui Bronnie pare și mai ciudat. De ce a dat fuga afară fără să spună nimic despre ce i s-a întâmplat lui Ruby, când

chiar fusese de față? Nu s-a comportat ca o eroină; a părut că are ceva de ascuns, de parcă nu m-ar fi cunoscut sau și-ar dori să nu mă fi cunoscut.

Și acum Adam Racki o folosește ca să încerce să-și asigure spatele, pretinzând că Ruby n-a fost pusă în pericol la școală — nu, chiar dimpotrivă! A fost protejată de angajatul preferat al directorului.

În timpul ăsta, Ruby trebuie să fi fost îngrozită. Aproape că a fost zdrobită de o placă de ardezie. Ar fi putut să moară, asta îmi spune domnul Racki.

— Cum de ați permis să se întâmple așa ceva?

Dă să întindă mâna spre mine, apoi se răzgândește și o lasă să cadă pe lângă corp.

— Îmi pare sincer rău. Dar vă asigur, nimic de felul acesta...

— Trebuie să-mi văd fiica!

— Da, sigur.

Numai că nu se mișcă.

— Chiar îmi pare...

— Nu dau doi bani pe ce vi se pare. Trebuie să-mi văd fiica!

— Înțeleg ce simțiți. Mai mult decât vă dați seama. O să vorbim mai încolo. Ușa mea vă e întotdeauna deschisă, doamnă Donovan, și pentru Ruby, la fel.

Mă conduce pe coridor și bate la o ușă. Asistenta care o deschide poartă o uniformă absurd de apretată, stereotipul perfect; o văd pe Ruby la marginea unui pat, cu tălpile lipite de podea, spatele perfect drept, nemișcată. Din unghiul ăsta nu-mi dau seama dacă e straniu de calmă sau catatonică. E nefirească, nu-i deloc ea însăși.

— A venit mama ta, spune asistenta, iar Ruby revine la viață.

Se repede în brațele mele suspinând, iar asistenta pleacă. Mi se umplu și mie ochii de lacrimi. Nu sunt doar de compasiune, pentru că sentimentele ei mă străbat și pe mine. Fiecare spaimă a ei, fiecare durere au fost întotdeauna și ale mele, într-un circuit închis, într-o legătură indestructibilă.

Sunt ușurată că e în viață și în siguranță și că mă lasă s-o țin mai strâns decât m-a lăsat de nici nu mai știu când. Apoi își trage capul pe spate și-i văd fața. Icnesc fără să vreau la vederea bandajului de pe obrazul drept. Domnul Racki îmi spusese că n-a fost rănită „grav". Asta nu-i grav? E actriță!

— Când a căzut placa, s-a spart, explică el. Au fost niște așchii. Paramedicii au fost deja aici și m-am asigurat că știu ce fel de școală e asta. Au pus copcile cu foarte mare grijă.

— Copci?

Puse de paramedici, nu de un chirurg plastician? Mă cuprinde groaza. Tăietura are cel puțin 10 centimetri, ținând cont de lungimea bandajului, dar nu pot să-mi dau seama cât e de lată; e suficient de adâncă încât să aibă nevoie de sutură.

Fetița mea o să aibă o cicatrice pe față.

Cariera ei. Viața ei. Pentru o fracțiune de secundă, le văd pe ambele făcute praf.

Apoi observ că Ruby se uită la mine și-mi dau seama că trebuie să mă controlez. Trebuie să fiu puternică, pentru ea.

— Sunt foarte recunoscătoare că n-a căzut pe tine placa și că nu ți-a intrat în ochi nicio așchie. Toate rănile vor fi superficiale.

Râde cu o asprime neașteptată.

— Cine se uită dincolo de suprafață, mamă?

Se îndepărtează de mine și se așază pe patul asistentei. Stă adusă de spate, de parcă ar vrea să se ghemuiască în ea însăși. Vrea să dispară.

În sfârșit, o văd din cap până în picioare. Probabil că a sângerat destul de mult — partea de sus a costumului mulat de balet, albastru-deschis, e pătată cu roșu.

Of, Doamne, e exact ca în cutia muzicală! Cum de nu mi-am dat seama mai devreme? Albastru-deschis e culoarea lui Ruby, nu a lui Jess. Balerina aia nu îi era destinată lui Jess; a fost de la bun început pentru Ruby. Orice s-o fi întâmplat azi, a fost ceva declanșat cu săptămâni în urmă. Poate chiar luni.

Ce adolescent ar fi putut planifica așa? Niciunul dintre cei pe care-i știu eu, nici chiar Ruby.

Dar Imogen n-a părut niciodată adolescentă. Totdeauna pare fie mai mică, fie mai mare. Și are ceva aproape... de pe altă lume. Nu e chiar în locul unde se petrec lucrurile; are alibiuri (cum a fost când stătea în public, lângă mine) și totuși e întotdeauna pe-aproape, chiar lângă rama tabloului.

— Vă las singure, îl aud pe domnul Racki, parcă de foarte departe, însă știu că e doar la câțiva metri în spate.

Când pleacă, închide ușa.

Ruby începe iar să plângă, în tăcere, umezind bandajul cu lacrimi. Părul ei castaniu a scăpat din cocul de la ceafă și pare ciufulit. Suferă foarte tare și aș vrea să știu ce să spun, cum s-o scap de durere.

Mi se rupe sufletul. Știu că temerile legate de înfățișarea ei nu se datorează doar profesiei, ci se bazează și pe niște îndoieli profunde. Întotdeauna a fost extrem de preocupată de frumusețea ei, de percepția că-i lipsește.

Le împingea pe cele mai drăguțe fetițe de pe tobogan sau din locul de joacă. În clasa a treia a scris un basm despre o fetiță urâtă cu o mamă frumoasă, la finalul căruia fetița se îneca în mare. Profesoara a recomandat terapie, dar Ruby a insistat că n-avea nicio legătură cu ea și cu mine, iar eu am crezut-o. Chiar și atunci, era o actriță foarte bună.

S-a străduit din răsputeri anul ăsta să nu se simtă inferioară lui Jess și să se asigure că, dacă s-ar simți, n-o să reacționeze. O cunosc. O să facă o fixație asupra cicatricei, chiar dacă o să fie micuță. Ochii ei albaștri, asemănători cu ai mei, o să se oprească direct pe ea, o s-o caute, și-a localizat întotdeauna cu precizie toate imperfecțiunile.

— Sunt distrusă, spune ea înecându-se.

— Nu, nu ești.

Mă așez pe pat, vrând s-o iau iar în brațe, dar ceva din atitudinea ei îmi spune că nu e cazul să încerc.

— Nu te preface, mamă. Știi și tu. Ai fost dezgustată când te-ai uitat prima dată la mine.

De ce nu m-a avertizat măcar domnul Racki unde e rana așa-zis minoră? Atunci mi-aș fi putut controla expresia; mi-aș fi pregătit cuvintele. Ruby e foarte sensibilă, iar acum poartă povara imaginii cu prima mea reacție.

N-am fost îngrozită de ea; am fost îngrozită de ce ar putea însemna asta. Dar nu pot să-i spun, pentru încă nu știu ce înseamnă. Nu știm cât de rău o să fie.

— Eram furioasă pe școală că a permis să se întâmple așa ceva, asta-i tot. N-aș putea fi niciodată dezgustată de tine.

Nu-mi răspunde. Nu mă crede.

— Trebuie să fie greu să gândești limpede când ești încă în stare de șoc după accident.

— N-a fost un accident. A fost cineva pe acoperiș chiar înainte să cadă placa exact unde stăteam eu, pe bancă.

Mă gândisem că situația era dubioasă, că nu era doar un accident, dar, cumva, nu-mi imaginasem așa ceva. Dacă a împins cineva deliberat placa, știind că Ruby era chiar dedesubt...

Cineva a încercat s-o omoare.

— Cine era?

— Imogen nu și-a dat seama. S-a întâmplat prea repede.

— Imogen era acolo?

Adică era martor, nu suspect?

— A strigat că e cineva pe acoperiș și atunci doamna Richardson m-a împins din calea plăcii. Imogen mi-a salvat viața.

Mi-aș dori să nu pară așa de mohorâtă din cauza asta.

Dar putem să ne ocupăm mai încolo de povestea asta. O să doarmă cu mine în pat, o să ne uităm la filme, o să mâncăm ce-i place ei de la fast-food și o să-i fac unghiile. Deocamdată, am nevoie de detalii.

— A mai văzut și altcineva persoana de pe acoperiș?

— Doar Imogen. Directorul Racki a vrut să sune la poliție și Imogen a dat înapoi. A zis că a întrezărit doar ceva cu coada ochiului, n-a văzut o persoană.

Deci Imogen n-a vrut să vină poliția. Nu m-ar mira să aibă cazier. E o fată care se distrează spunând că tatăl ei perfect sănătos e pe moarte. Dar e și fata care i-a salvat viața lui Ruby. Nu totdeauna îți alegi eroii.

— Totuși nu contează. Puteam foarte bine să și mor.

Ruby arată spre obraz.

— Nu spune așa ceva! Viața ta înseamnă mult mai mult decât înfățișarea.

— Ce agent de casting o să se mai uite la mine acum?

— S-ar putea să nici nu rămână cicatrice. Dacă o să fie, mergem la cel mai bun chirurg plastician din LA. Se poate rezolva cu laser. O să găsim noi o soluție, îți promit.

Și uite cum o arunc direct înapoi în tărâmul lucrurilor superficiale.

— Ești talentată și muncitoare. Ești o persoană afectuoasă. Asta contează.

Îmi aruncă o privire piezișă, disprețuitoare.

— Îmi pare tare rău dacă ți-am dat senzația că...

Nu știu cum să spun mai departe. I-am dat oare impresia că nu are nicio valoare decât dacă este plăcută, drăguță, talentată și are succes? Știu că n-am zis niciodată așa ceva, dar poate că asta a văzut la mine, pentru că și eu credeam că asta e singura mea valoare.

— Te iubesc, Ruby, mai mult decât orice. Singurul lucru care contează este să fii lângă mine.

— Ți-am văzut fața.

— Mi-am dat seama că o să fii supărată, asta-i tot.

— Nu mai minți! se răstește ea. Deja eram urâtă, acum o să fiu un monstru.

— Nici că se poate să fii mai departe de adevăr. Chiar și dacă o să fie o cicatrice mică, o să afli că în viață așa ceva îți dă caracter. Vremurile grele sunt cele care ne modelează. Învățăm din cicatricile noastre.

— Nu vreau să fiu o actriță de caracter! Vreau rolul principal. Oricum nu eram distribuită, iar acum n-o să se mai întâmple deloc. Dacă tot cred toți că sunt un monstru, de ce să nu și arăt ca un monstru?

— Nimeni nu crede așa ceva.

— M-au întrebat despre Vee.

— Cine?

— Jess, Sadie, Bel. Habar n-au ce s-a întâmplat cu Vee sau cel puțin zic că nu știu, dar o să afle destul de curând. Deja se uită la mine ca la o... ca la o...

Glasul i se pierde din nou printre lacrimi, iar eu o strâng de umeri, însă se trage din mâinile mele:

— Mă urăsc și au dreptate să mă urască.

— Nu, nu te urăsc.

— Și atunci, unde sunt?

Se uită demonstrativ în jur.

— N-a venit nimeni să vadă ce fac.

— Poate că nu știu ce s-a întâmplat. Domnul Racki îți asigură intimitatea.

Până și eu îmi dau seama cât de jalnic sună, așa că mai încerc o dată.

— Poate își închipuie că te-au dus la spital.

— Nu le pasă dacă trăiesc sau mor. Sau, dacă au vreo preferință, ar fi să mor.

— Nu vrea nimeni să mori, îi spun, dar după incidentul cu placa e o afirmație ridicolă.

Era cineva pe acoperiș. Cineva a încercat s-o omoare pe fiica mea.

Ce ar trebui să fac? Sunt sigură că nicio carte de parenting n-a abordat scenariul ăsta. Să sun la poliție? Domnul Racki n-a crezut că are rost, pentru că, de fapt, nimeni n-a văzut nimic. Cu excepția lui Imogen, iar ea a retractat deja. Pe de altă parte, directorul are un motiv să nu vrea să se implice poliția. Atunci ar afla toți părinții — chiar și cei cărora nu le spun nimic copiii —, dar și media. Iar el are multe de apărat. Mă gândesc la ce mi-a spus la spectacol. Când a descris-o pe Ruby ca fiind „complicată", eu am auzit „periculoasă" Poate că nu crede că o fată ca Ruby merită riscul.

Aș putea suna eu la poliție, dar Ruby nu e chiar genul de victimă care să inspire compasiune. Și, în cazul puțin probabil în care poliția din Londra ar lua legătura cu omologii din LA, am da de bucluc.

Deci suntem pe cont propriu.

— Pur și simplu, nu mai pot, spune Ruby. Minciunile, disimularea.

— Și care-i alternativa?

Rostesc cuvintele pe un ton puțin furios. Suntem în aceeași oală, ăsta-i pactul nostru. Nu putem renunța. Nu putem ceda. Nu ne poate supune nimeni prin intimidare.

— Ce crezi că ar face dacă ar ști adevărul?

Am senzația că simt cum i se scurge energia din crop.

— Poate că nu-mi pasă. Poate că nu vreau decât să mă eliberez.

***

Eram în bucătărie, făceam ceai — când ești la Londra faci ce fac britanicii — și atunci am auzit. Mi-am dat seama imediat ce era și totuși am reușit să fiu și surprinsă în același timp.

Ironia? Tocmai terminasem de scris un mesaj pentru Greg, în care-i spuneam că Ruby o să fie bine. Da, avea o tăietură pe față, dar o s-o duc la un chirurg plastician din Londra și o să mă asigur că se vindecă bine. Nu era cazul să știe cât de deprimată fusese Ruby, toată discuția despre cum o urăște toată lumea, cât de lipsit de vlagă îi simțisem trupul. Nu, trebuia să știe ce voiam eu să cred: că totul o să fie bine cumva. O să fac să fie, prin puterea voinței. Am învins cancerul, o să înving și asta. Nu te dai niciodată bătut.

Atunci s-a auzit bufnitura.

Am luat-o la fugă prin apartament, bucuroasă de data asta că e așa de mic, pentru că însemna că ajung repede la ea. Era pe podeaua camerei ei și hohotea, cu ștreangul încă în jurul gâtului. Din fericire, fusese unul de la recuzită, așa că n-avusese cum să-i susțină greutatea și o lăsase să cadă pe jos.

Știam că avusese de gând s-o facă — că nu era un strigăt de ajutor, ci dorința sinceră de a muri —, pentru că a fugit spre bucătărie și a încercat să smulgă un cuțit din suport. Dacă n-aș fi urmărit-o, dacă n-aș fi doborât-o, ar fi putut să... nici măcar nu pot să pronunț.

N-o să uit niciodată momentul acela, chinul de a trebui să mă las cu toată greutatea peste fiica mea care plângea și se zvârcolea în timp ce mă implora să-i dau drumul, mă implora s-o las să termine cu toate, să facă ceea ce promitea biletul ei de sinucigaș:

A venit vremea să le dau oamenilor ceea ce-și doresc.

Nu era tot ce spunea. Vorbea despre cum a împins-o pe Vee pe scări și despre cum voia să mă scape de toate poverile. Spunea că nu mai putea trăi cu atâtea secrete. *Ați câștigat*, scria. Probabil că li se adresa torționarilor ei. Era dispusă să renunțe. Dar eu n-o să-i las să câștige.

Acum, Ruby e într-un spital de psihiatrie, într-o secție izolată. Cel puțin peste noapte știu că e în siguranță și că se odihnește. Au sedat-o puternic, era foarte supărată că a supraviețuit. Să mă judece cine vrea, dar nu puteam să stau lângă patul ei toată noaptea. Aveam ceva de făcut. Trebuie să aflu cui i se adresa fiica mea, tulburată până la limita sinuciderii, când a scris cuvintele *Ați câștigat*. Pentru că în viitorul nu prea îndepărtat va ieși din spital și, când va veni acasă, va trebui să mă asigur că este cu

adevărat în siguranță, pe termen lung. Asta înseamnă că nu pot să aștept, trebuie să acționez.

Ceva îmi spune să caut prin camera lui Ruby, sunt lucruri pe care nu mi le-a spus și care ar putea fi indicii. Deschid fiecare sertar, mă uit sub pat, dau deoparte toate hainele împrăștiate pe jos în șifonier și iată-le — trei bucăți de carton. Trei bilete anonime.

Nu știu în ce ordine au venit, deși pot să bănuiesc că ar fi asta:

Știu ce ai făcut
Știu ce ești
TE CUNOSC

Le așez pe jos, încercând să văd dacă indiciile poartă la rândul lor indicii. Oricine le-a trimis a tăiat literele din reviste și le-a lipit pe carton. E o treabă de amator, ca un desen animat, dar de o cruzime deosebită, ceva ce ar face o adolescentă și a reușit, nu? Ruby a ajuns să-și dorească să moară. Dacă ar fi folosit un ștreang adevărat, acum ar fi moartă.

Nu știu cum sau când au fost trimise, dacă vreunul o aștepta pe undeva după ce a căzut placa și dacă asta a împins-o pe Ruby pe marginea prăpastiei. Oare a intrat cineva în apartament, lăsându-le în camera lui Ruby? Atunci, nu s-ar fi simțit niciodată în siguranță; nu s-ar fi simțit niciodată liberă, cum s-a exprimat chiar ea. S-ar fi simțit vânată.

Dar, dacă au fost aduse acasă, s-ar putea să nu-i fi fost adresate lui Ruby. Să-mi fi fost oare adresate mie și, ascunzându-le, Ruby să fi încercat să se asigure că eu eram cea eliberată?

Dacă vreau răspunsuri, trebuie să le caut, să încep cu persoana care are cele mai puține motive să mintă. Este

cea care categoric n-avea cum să facă toate astea. Nu-mi vine să cred, dar se pare că e Imogen.

Pot să-i mulțumesc că a salvat-o pe Ruby și să aflu dacă nu cumva știe pe cine a văzut pe acoperiș, dar, din vreun motiv oarecare, îi e prea teamă să le spună polițiștilor. Nu-mi pasă care e motivul, iar ea trebuie să afle asta. N-am nevoie decât de adevăr și sunt dispusă să plătesc pentru el.

Nu pot să nu mă gândesc că, dacă situația ar fi fost alta, Ruby ar fi putut fi Imogen. Ruby ar fi putut fi cea care să nu aibă mamă. Ar fi putut fi cea fără îndrumare și cu prea puține de pierdut, pradă unor bărbați mai în vârstă și periculoși. Poate că o pot ajuta cumva pe Imogen sau măcar să-i spun că îmi dau seama că are un suflet bun sub exteriorul ciudat. Mă rog, măcar că are *un* suflet.

La AOF, repetițiile pentru spectacolul de la sfârșitul trimestrului încep imediat și nu sunt suspendate decât în cazul celor mai serioase urgențe. O placă de ardezie care aproape a zdrobit-o pe Ruby nu îndeplinește criteriile. Imogen e în *Poveste din Cartierul de Vest*, ceea ce înseamnă că e probabil la școală.

Sunt în taxi, uitând din nou lecția despre metrou, și sper din toată inima să nu fi plecat toate. În ultima vreme n-am prea avut noroc, dar de data asta o nimeresc. Fetele ies din clădire câte două, câte trei sau câte patru și nu le văd pe Jess, Bel și Sadie, dar o văd pe Imogen, singură. Și-a scos uniforma și e îmbrăcată într-o rochie scurtă și strâmtă. Are părul strâns la spate și o tonă de machiaj, inclusiv un ruj roșu-aprins. Probabil că asta-i place iubitului ei periculos. Îmi pare rău pentru ea. E doar o adolescentă care s-a rătăcit, atâta tot.

Îi fac semn să vină la mine, în umbra de lângă scările largi de piatră. Se uită în jur agitată și apoi spune:

— Hai să stăm de vorbă aici.

Așa că urc treptele spre ea. Nu trebuie decât să vorbesc încet.

— Voiam să-ți mulțumesc pentru ce ai făcut ieri pentru Ruby. Dacă n-ai fi strigat tu, Ruby ar fi putut avea mult de suferit.

Tot suferă, bineînțeles, în spitalul de psihiatrie, dar n-o să-i spun asta lui Imogen, cel puțin până nu mă asigur că pot avea încredere în ea.

— Mda, bine.

Imogen își scutură o scamă de pe rochie, de parcă asta-i măsura în care-i pasă ei de Ruby. Pentru ea, Ruby e doar o firimitură. Hotărăsc să nu iau în seamă gestul și implicațiile lui.

— Îți mulțumesc din inimă. Înțeleg scena asta pe care o joci și nu-i nevoie.

Surâde batjocoritor.

— Serios? Mă înțelegi?

— E ca atunci când mă momeai în seara spectacolului. E o parte din strategia ta de a ține oamenii departe, ca să nu știe cum ești tu în realitate. Toate lucrurile care-ți fac rău.

— Asta ai scos-o din vreuna din cărțile tale de self help?

De unde știe ce citesc? A fost în apartamentul meu? Nu, mai degrabă trebuie să fie ceva ce o fi pomenit Ruby sau ceva de care râd fetele când vorbesc despre mine. Nu-i cool să-ți pese de nimic.

Vorbesc mai departe, cu încăpățânare.

— Când ai ajutat-o pe Ruby, mi-ai arătat ce fel de om ești în realitate.

Zâmbetul i se șterge de pe chip, de parcă, în loc de un compliment, i-aș fi dat o lovitură dureroasă.

— De ce nu te dai naibii din drumul meu?

— Nu știu ce am spus ca să te supere, dar nu asta am vrut.

Am nevoie de ea. S-ar putea să fie singura care-mi poate spune cine era pe acoperiș, cine se află în realitate în spatele celor care i s-au întâmplat lui Ruby. Când se întoarce acasă de la spital, vreau să îi pot spune că toată nebunia din jurul ei va înceta, că o să fie în sfârșit totul în regulă. Imogen ar putea fi cheia.

— Speram că putem să ne ajutăm una pe alta.

— Și cam cum am putea face asta?

Își împinge șoldul în afară. Mă gândesc că e pe jumătate sfidare, pe jumătate o atitudine de genul fă-mi-o-ofertă. Ceea ce e perfect.

— Poate că ți-ar prinde bine niște bani în plus.

Încerc să fiu delicată.

— În timp ce mie mi-ar prinde bine niște informații. Dacă ai zărit cine era pe acoperiș, pentru mine e foarte important. Nu sugerez să te duci la poliție și să spui, dacă nu ți-e la îndemână, dar, dacă poți să-mi spui mie, aș aprecia *foarte* tare.

Devine insuportabil de jenant. Sigur că așa e. N-am încercat niciodată nici măcar să-i strecor șefului de sală bani ca să obțin o masă bună într-un restaurant și acum încerc să transform o adolescentă într-un informator. Mă simt ca un proxenet.

Însă ea pare să se gândească la ofertă. Apoi mă privește direct în ochi și spune, rar și apăsat:

— Habar n-ai ce mi-ar prinde mie bine, *doamnă Donovan*.

Asta-mi pune capac: accentul asupra numelui, insinuarea unei insulte despre statutul și căsnicia mea, aluzia că nu sunt ceea ce par. Când dă să plece, o prind de braț și o întorc spre mine. Totdeauna am fost mai puternică decât o arăt și, cât strâng mușchii lui Imogen, mă bucur de strălucirea ei de frică.

— Ce se petrece aici?

Ridic privirea și îl văd în capul scărilor pe Adam Racki. Mă întreb de când stă și privește, hotărând când să-și facă intrarea. Cine e actor actor rămâne.

Îi dau drumul lui Imogen, care-și freacă vizibil brațul. Teatral.

Racki coboară treptele și o întreabă pe Imogen cu glas scăzut, aproape conspirativ:

— Ești bine?

De parcă aș fi amenințat-o! Ea e cea care tocmai mă înjura.

Dar. e adevărat, am bruscat-o. S-ar putea chiar să-i fi lăsat semne. Mă înspăimântă valul de furie care m-a cuprins în secunda când controlam situația și eram scăpată de sub control, câtă plăcere mi-a făcut că am fost văzută. Dacă rămân urme? Ce-ar putea face Racki?

Ruby aproape că a murit azi. De două ori. Nu sunt în apele mele. Adam Racki ar înțelege cu siguranță. A fost întotdeauna un tip rezonabil.

— Sunt bine, spune Imogen. Vreau doar să mă duc acasă.

Vorbește cu vocea ei de fetiță. Sigur că domnul Racki nu se lasă păcălit, nu? Dacă ne-a ascultat discuția, atunci știe cum îmi vorbea Imogen. Poate că a făcut ce trebuia mai devreme, când a fost vorba de Ruby, dar tot e un

copil distrus. Eu sunt un adult responsabil. Nu poate să-i ia partea în fața mea.

Pe de altă parte..., poate, dacă vrea să scape de Ruby și de mine, dacă am devenit o povară.

O bate pe Imogen pe spate.

— În regulă, scumpo. Du-te acasă, fă o baie cu spumă. Răsfață-te, bine?

Imogen coboară scările fără să arunce nicio privire în spate. Domnul Racki se întoarce către mine.

— Doamnă Donovan, îmi spune cu răceală. Aș fi zis că sunteți acasă și aveți grijă de fiica dumneavoastră. Chiar vrea să stea singură, ținând cont ce zi a avut?

Mi-am jucat cu succes o mulțime de cărți cu el până acum. Aș putea s-o joc pe cea cu sinuciderea.

— Ruby e în spital.

— Dar credeam că...?

Îi piere glasul și rămâne nedumerit. Presupune că mă refer la placa de ardezie.

— Spitalul de psihiatrie. A încercat să se sinucidă. În clipa asta e închisă într-un salon, sedată.

Arată de parcă ar fi fost plesnit peste față. Dar își revine repede și chipul i se umple de compasiune. Nu, nu doar compasiune. Empatie. A, sigur, a avut și el o fată.

Aștept să-mi spună că înțelege, știe prin ce trec, speră ca Ruby să aibă parte de ajutorul de care are nevoie, că e de partea noastră... Ceva demn de un director de școală. În loc de asta, mă strânge în brațe cu o tandrețe intensă, încât încep să plâng. E prima dată când reușesc să mă eliberez de stresul ultimei zile, al ultimelor săptămâni și nu e deloc ceva sexual, dar există o legătură. Este o conștientizare la nivel celular a faptului că el e bărbat și

eu sunt femeie, și am nevoie de așa ceva. A trecut prea mult timp.

— „Cum aș putea să te strâng destul de tare?", îmi șoptește el la ureche. *O casă de păpuși*[13].

Pentru o clipă, cred că îmi dă un indiciu. Îmi imaginez brațul lipsă al balerinei care seamănă cu o păpușă și apoi îmi dau seama că de fapt cita numele piesei.

Cumva, asta mă trezește suficient ca să nu-mi mai curgă lacrimile, dar nu mă desprind.

***

După o vizită la spital, unde o sărut pe Ruby pe frunte (nu că s-ar mișca măcar, așa e de plină de sedative), mă urc din nou în taxi, urmându-mi al șaselea simț. Încă nu m-a dus pe căi greșite. Și iată-le, celelalte trei mame, Elise probabil deja la al treilea gin tonic. E generoasă să plătească băutura pentru toată lumea, când ce-și dorește ea de fapt e să țină și celelalte pasul.

Localul preferat al lui Elise este — ce altceva? — barul unui hotel. Îi plac suprafețele lucioase care reflectă imaginea, numai onix și argint, îi place să se privească, îi place să controleze locul unde se întâlnesc toți. Dacă l-ar seduce pe soțul prietenei ei, nu e de neînchipuit să-i facă rău și fiicei acelei femei.

— Bună, Kendall, spune sec, de parcă m-ar fi așteptat până acum, de parcă n-aș fi fost exclusă intenționat de pe lista cu invitați. Mă bucur să te văd.

[13] Henrik Ibsen, *O casă de păpuși* (1879), actul III.

— Kendall! spune și Bronnie, puțin nedumerită de apariția mea neașteptată, ridicându-se să mă îmbrățișeze. Ce face Ruby?

Probabil că vrea să știe ce face Ruby după incidentul cu placa. N-au de unde să știe despre tentativa de sinucidere, pentru că n-am spus nimănui, iar informațiile despre pacienți sunt confidențiale.

O parte din mine ar vrea s-o îmbrățișeze pe Bronnie din toată inima, s-o învăluie în recunoștință pentru că și-a riscat viața ca s-o ferească pe Ruby, căci Bronnie ar fi putut fi ea zdrobită, dacă ar fi ezitat fie și numai un pic. Dar mă și întreb: cum de s-a nimerit chiar acolo, pregătită și dispusă să facă pe eroina? Aproape ca și cum ar fi fost un aranjament, parcă ar fi încercat să se dea bine pe lângă Adam Racki.

Mă hotărăsc să nu răspund la întrebarea despre Ruby și, în loc de asta, spun cu răceală:

— Mulțumesc că ai avut grijă de ea azi.

— Aș vrea să fi putut face mai mult.

Are ochii limpezi.

— Adică mi-aș dori să nu se fi ales cu tăietura aia pe față.

— Îi urăm toate să-și revină curând, spune Carolyn, de parcă ar vrea să termine cât mai repede cu toată povestea asta plicticoasă. Tocmai vorbeam despre Imogen, că fata asta nu-i în toate mințile.

M-am săturat să o tot scoată pe Imogen țap ispășitor. Ce țintă comodă a fost, o cale de a se preface nevinovate și de a pretinde că n-a fost niciuna dintre ele și nici vreuna dintre fetele lor. Scot mesajele pe cartoane din geanta mare de la picioarele mele și le arunc pe masă.

— La naiba, Kendall! bolborosește Elise. Mi-ai vărsat băutura.

— Ia-ți alta.

Mă uit urât de jur împrejur.

— Credeți că Imogen e și în spatele ăstora?

Se uită toate la mesaje, Carolyn cât se poate de interesată. Ridică privirea spre mine, cu ochii strălucitori.

— De unde le ai?

— Le-am găsit ascunse în dulapul lui Ruby.

— Ruby nu ți-a spus despre ele? întreabă Bronnie.

— N-avem aceeași relație ca tine și Bel. Nu sunt genul de mamă care ești tu.

— Nu la asta mă refeream. Voiam doar să zic că trebuie să-ți fi fost greu să dai peste ele. Ce ți-a răspuns când ai întrebat-o?

— Nimic, pentru că e închisă într-un spital de boli mintale.

Le privesc pe rând, urmărindu-le reacția.

— A încercat să se sinucidă astăzi, crezând că asta vreți voi — și fetele voastre.

Bronnie este vizibil șocată și zguduită. Carolyn e surprinsă, dar rezervată, în timp ce Elise e impasibilă, dând pe gât restul de gin tonic.

— E bine? reușește să întrebe Bronnie.

— Sigur că nu e bine, îi răspund.

Cât de toantă poate să fie?

— Voiam să zic... fizic e bine? Cum a...?

— A încercat să se spânzure. Din fericire, n-a reușit.

Acum lui Elise îi strălucesc ochii, deși mai degrabă de amuzament decât de curiozitate. Cumva, în pofida a orice, nu mi-am imaginat că poate fi atât de nemiloasă.

— Stai, lasă-mă să ghicesc. A folosit un șireng de la recuzită? Și — ce să vezi — n-a reușit?

Simt că-mi vine să sar la ea peste masă.

— N-a știut că n-o să reușească. Chiar a vrut să moară din cauza voastră și a fetelor voastre. Vreau să știu cine a împins-o aici, cu cutia muzicală, cu șireangul și cu mesajele astea.

— Stai, cutia muzicală? Aia era pentru Jess, spune Carolyn.

— Costumul de balet albastru-deschis, răspund eu. E culoarea lui Ruby. Jess nu poartă niciodată așa ceva. Când m-am dus s-o iau azi pe Ruby de la școală, era pătat de sânge. Din cauza tăieturii de pe față. Totul a fost îndreptat împotriva lui Ruby. Totul a fost pus la cale ca să-i facă rău sau s-o facă să pară că ea a făcut rău altcuiva. Totul e legat de Ruby.

— Ai vorbit ca o adevărată mamă de narcisic, spune Elise. Te-ai gândit vreodată la posibilitatea foarte reală ca Ruby să-și fi făcut singură toate astea? A îmbrâncit-o pe Imogen. A atârnat șireangul ca să atragă simpatie. Apoi s-a prefăcut că se sinucide cu același șireang, ca și cum ar fi fost împinsă s-o facă. A lăsat mesajele ca să le găsești tu. Care-i numitorul comun? Orice ar vrea să facă Ruby, acolo a ajuns.

— Mesajele erau ascunse! N-a vrut să le găsesc.

Mă uit la Bronnie și la Carolyn. Chiar au de gând să tacă în fața acuzațiilor dezgustătoare și imorale ale Elisei? Fata mea e în spital! A vrut să moară. Când își revine, probabil că tot asta o să vrea. Nu știu ce pot face în acea privință, așa că încerc să aflu adevărul, să caut dreptatea.

— Hai să fim cinstite, spune Elise. Ruby e obsedată să atragă atenția. O să facă orice în scopul ăsta. Ca și alții pe care-i cunoaștem.

Mă țintuiește cu privirea, e clar ce vrea să spună. Crede că aschia nu sare departe de trunchi.

— Hai să ne calmăm, spune Carolyn. Kendall, ești furioasă. Dar înțeleg. Adică nu înțeleg, pentru că Jess n-a avut niciodată tendințe de-astea, însă pot să-mi imaginez cât de tulburător trebuie să fie. Și, Elise, nu pricep ce spui. Ruby a fost oarecum imprevizibilă de când a venit la AOF.

— Pur și simplu nu putem exclude nimic, asta-i tot, spune Bronnie aparent împăciuitoare, dar sunt șocată de trădare.

— Nu putem exclude? Tu chiar crezi, sincer, că Ruby și-ar fi făcut toate astea singură?

Aproape că țip. Oamenii de la alte mese întorc privirea spre noi. Nu-mi pasă absolut deloc.

— Cred că a fost un strigăt de ajutor, spune Bronnie. Îi e greu să discute despre sentimentele ei, le exprimă prin comportament. Chiar tu mi-ai zis.

În ea am avut cea mai mare încredere, i-am făcut confesiuni și acum îmi folosește cuvintele împotriva mea? Mi se împăienjenește vederea de furie.

— Oricum, ce mama naibii știi tu? Ești așa de preocupată de Adam Racki, că n-ai înțelege adevărul nici dacă ți-ar sări în ochi. Cine a mai auzit să introducă garderobiera date în computer? Ai face orice, numai să fii pe lângă el.

— Date în computer?

Elise ciulește urechile, de parcă asta ar fi partea cea mai interesantă din tot ce-am spus. N-o s-o înțeleg niciodată pe femeia asta. Nu că mi-aș dori.

Am încercat din greu să nu-mi închipui ce-ar fi putut să vadă Greg la ea. În cel mai bun caz, a ales opusul meu. Am încercat și să nu-mi închipui ce s-a întâmplat — dacă

s-au întâlnit întâi la barul unui hotel ca ăsta sau dacă Elise a ajuns în patul meu.

Trebuie să rămân concentrată. Aici nu-i vorba de Greg sau trădarea lui, ci despre trădarea lui Bronnie.

— Erai acolo când a căzut placa de pe acoperiș. Cum poți s-o salvezi pe Ruby și tot să te mai îndoiești de ea?

Bronnie nu se uită la mine și nu sunt sigură dacă de rușine sau de furie. Tocmai i-am dezvăluit mica ei... ce-o fi cu Adam Racki.

— Cred că ți-ar prinde bine ceva de băut, Kendall, spune Carolyn. Îți aduc un scaun.

Cât e plecată Carolyn, Elise și Bronnie mă ignoră complet. Personajul meu sub formă de înger răzbunător dispare ca prin farmec și nu știu sigur cu ce să-l înlocuiesc. Kendall cea care spera mereu că o să placă, deși se pare că niciuna dintre ele nu m-a plăcut vreodată? Kendall cea renăscută după cancer? Kendall cea care voia să creadă toată lumea că are o căsnicie solidă și putea să se plimbe prin toată lumea? Kendall cea care n-a reușit să fie o mamă bună pentru biata ei fetiță cu probleme?

Am o mulțime de motive să mă simt vinovată, dar le-am ținut în frâu bătând orașul, anchetând, nerealizând nimic. Și acum mă copleșesc în forță.

Carolyn se întoarce cu scaunul. Mă cocoț pe el și mă gândesc că nu i-am dat lui Greg ultimele vești. Nu știe că Ruby e în spital.

N-a fost o omisiune. Nu i-am spus de teamă că o să se urce în primul avion și acum nu pot să-i fac față. Nu după ce a făcut cu Elise; nu când o să mă acuze pentru situația în care a ajuns Ruby și s-ar putea să aibă dreptate. Încă

mai aud cuvintele din scrisoarea ei de adio. Nu era nicio urmă de acuzație în ele și asta doare cel mai tare.

— Deci ce trebuie să facem acum e să recapitulăm dovezile cât mai calm și mai rațional cu putință, spune Carolyn.

Bronnie încuviințează, în timp ce Elise și cu mine ne uităm la ea de parcă a luat-o razna. Într-un moment ca ăsta, să pari rațional s-ar putea să fie cea mai nebunească chestie.

— Niciuna dintre noi nu vrea să existe vreun psihopat în libertate, adaugă Carolyn. Niciuna dintre noi nu vrea să fie luată în vizor sau să fie luate în vizor fetele noastre. Așa că trebuie să ne punem mințile la contribuție și să ne lămurim.

S-ar putea să aibă dreptate. În orice caz, îmi dă ocazia să le supraveghez pe toate. Nu știu dacă în momentul ăsta îmi țin prietenii aproape sau dușmanii și mai aproape. Însă Ruby e în siguranță peste noapte și n-am de mers în altă parte. Am prea multă adrenalină în mine ca să mă duc acasă și să mă culc. Nu că aș vrea să dorm; n-aș suporta să visez.

Carolyn recapitulează toate evenimentele de la cutia muzicală și conchide:

— Kendall are dreptate când spune că toate fie duc la Ruby, fie au fost îndreptate împotriva ei, cu excepția zilei în care Elise și cu mine am fost lovite de mașină.

— Ceea ce ar fi putut fi ceva întâmplător, zice Elise.

— Doar pentru că nu se potrivește în tipar nu înseamnă că e întâmplător, ripostează Carolyn. Cea mai bună teorie a mea e asta: e Imogen, cu un complice. Ne dăm toate seama că Imogen e dezechilibrată cu totul altfel decât Ruby. Fără supărare, Kendall.

N-am cuvinte.

Carolyn lovește cu palma în masă.

— M-am prins! Iubitul periculos al lui Imogen e complicele ei.

— Și mobilul? întreabă Elise.

— Ruby a fost cu iubitul lui Imogen, așa că Imogen e furioasă pe Ruby, pentru că fetele sunt uneori foarte proaste, crezând că de vină e cealaltă fată, nu băiatul. Pentru că el a vrut să scape de belele, a fost de acord s-o ajute pe Imogen s-o hărțuiască pe Ruby.

— Ruby n-ar avea de-a face cu vreun dealer de droguri în devenire, spun eu.

Are un interes și o experiență limitate cu băieții; nu de asta-i arde acum. Chiar dacă s-ar fi răzgândit, n-avea cum să fie cu bărbatul pe care l-a descris Bronnie.

— Asta-i o fantezie curată.

Carolyn e de neclintit, iar Elise pare că s-ar putea lăsa convinsă de teoria asta. Ce părere proastă au despre Ruby! Însă mie mi se pare că acum Carolyn se agață de un fir de păr, de parcă ar încerca să arunce bănuiala în altă parte și să se protejeze pe ea și pe Jess, când tocmai femeile din familia Mordue au cele mai serioase motive dintre toate. Poate că ele îi trimiteau lui Ruby mesajele, sperând că o să se retragă; când au văzut că nu funcționează, au slăbit placa de ardezie ca să se desprindă.

Totuși Bronnie e cea al cărei soț repară acoperișuri. Poate că într-adevăr nu era nimeni pe acoperiș. Bronnie a slăbit placa în așa fel încât să cadă și apoi i-a venit mintea la cap în ultimul moment.

Chiar o suspectez pe Bronnie că a încercat s-o ucidă pe Ruby?

Sunt ametită. Nu știu dacă am mâncat ceva de la micul dejun și cu fiecare clipă pierd contactul cu realitatea.

— Suntem toate de partea ta, Kendall, spune Bronnie cu blândețe. Toate vrem să aflăm cine a făcut toate astea.

— Ce ziceți de asta? Imogen voia locul lui Ruby în grup, propune Carolyn, și Dubiosul s-a hotărât s-o ajute să-l obțină.

— Nu puteau să fie toate prietene? întreabă Bronnie. N-ar fi fost mai simplu?

Carolyn clatină din cap, sugerând că Bronnie este o naivă incurabilă.

— Nu-i loc pentru toată lumea. Academia n-o să fie niciodată o mare comunitate hippie, indiferent câte adunări de declarare a iubirii o să organizeze Adam.

— Dar Imogen îi luase deja locul în grup înainte de ștreang. De ce să continue? întreb eu.

— Ca să se asigure că Ruby n-o să se strecoare înapoi.

E o nebunie să crezi că e profesor de drept. Carolyn pare să n-aibă nicio problemă să condamne oameni fără dovezi solide. Sau poate că n-are nicio problemă să îndepărteze de ea și de Jess orice suspiciune.

Sau doar de Jess. Poate crede că fata ei e implicată în toate astea și lansează o mușamalizare preventivă. Avocații apărării nu-și întreabă niciodată clienții dacă sunt vinovați; nu vor să știe. Același lucru s-ar putea spune și despre mame.

— Presupunând că Imogen e în spatele întregii povești, de ce să se lege de Ruby? întreb.

— Imogen a atacat-o pe Ruby pentru că aceasta o atacase înainte pe Jess — adică, în mintea lui Imogen, Ruby o merita, răspunde Carolyn.

— Nu uita, cutia muzicală fusese deja pusă în dulapul lui Jess în ziua când a venit Imogen, spune Bronnie. Imogen nu era la școală anul trecut, așa că de unde să fi știut

toate astea și să fi avut și timp să facă o cutie muzicală cu o balerină care să semene cu Jess și cu cântecul lui Jess de la audiție?

— Să zicem că asta a fost mâna altcuiva, poate a lui Ruby, dar după aceea ea și-a dat seama de greșeală și tot restul a fost mâna lui Imogen și a Dubiosului, inclusiv partea cu mașina.

— În sufletul meu, nu cred că e Imogen, zice Bronnie. E o fată de 17 ani, disperată să-și facă prieteni. Așa că împrăștie niște minciuni ca să atragă atenție și simpatie...

— A zis că tatăl ei e pe moarte! izbucnește Carolyn.

E limpede că n-o să lase să treacă niciun argument în apărarea lui Imogen.

Spre lauda ei, Bronnie nu renunță.

— A spus niște minciuni, dar nu era în culise când a fost pus ștreangul. Stătea în public, cu Kendall. Apoi, când a căzut placa de ardezie, nu era pe acoperiș; ea a fost cea care a strigat ca s-o salveze pe Ruby.

— Probabil că slăbise înainte placa de pe acoperiș, spune Carolyn. A aranjat-o să cadă și avea de gând să strige astfel încât să pară un gest eroic și să pretindă că era un om pe acoperiș ca să îndrepte bănuielile în altă parte, dar nu s-a gândit că o să fie cineva suficient de aproape ca s-o salveze pe Ruby.

— Stai, tu chiar crezi că Imogen e o ucigașă cu sânge-rece? întreabă Elise.

Carolyn încuviințează cu hotărâre.

— Da. Mă rog, e la nivel de tentativă și depinde de noi s-o oprim. Trebuie s-o apărăm pe Ruby.

Acum e de-a dreptul absurdă. Probabil că acoperă pe cineva. Fie se protejează pe ea și pe Jess, fie pe Elise și pe Sadie. La urma urmelor, Jess îi spunea lui Sadie în culise

că trebuie să recunoască sincer, iar Elise mă urăște suficient de mult cât să încerce să-mi seducă soțul. Aceste două perechi mamă–fiică sunt suspectele principale — nu că Bronnie ar fi scăpat de bănuieli, dar Elise și Carolyn au părut mult mai apropiate în ultima vreme.

— Hai să punem cărțile pe masă, spun. Niciuna dintre voi nu vrea de fapt s-o protejeze pe Ruby. Nu vă pasă ce se întâmplă cu ea sau cu mine.

— Nu poți să crezi așa ceva, protestează Bronnie.

— De ce să nu cred?

— Of, biata Kendall, spune Elise cu glasul încărcat de sarcasm. Ea și scumpa ei fiică pot face cu rândul pe victima.

— Nu ți-ai bătut niciodată capul să ajungi să ne cunoști pe niciuna dintre noi, îi spun. Așa că ai putea să taci naibii din gură.

Bineînțeles, Elise face exact invers.

— Ai venit astă-seară aici în forță, folosind faptul că Ruby e în spital ca să preiei controlul, cerând răspunsuri. Dar tu nu ne-ai dat niciun răspuns, nu-i așa?

Nu spun nimic.

— Mă refer la Vee, bineînțeles. Aiureala aia pe care ne-ai servit-o, cum a căzut pe scări și Ruby a fost acuzată, i-a fost așa de greu, a devenit o paria, bla, bla, la naiba bla.

Îi sclipesc ochii. Ce i-am făcut? De ce mă urăște așa de tare?

— Până și soțul tău crede că Ruby e o psihopată care împinge fete pe scări. Cum crezi că a ajuns aici?

— Du-te naibii!

— Foarte inteligent.

Elise rânjește, de parcă ar controla situația.

— E important să lăsăm deoparte tâmpeniile, Kendall, spune Carolyn. Trebuie să fim sincere ca să ne asigurăm că fetele noastre sunt în siguranță.

— Toate fetele voastre sunt în siguranță. Doar Ruby nu e. Se pare că, într-un fel sau altul, fata mea o să moară.

Gata, am spus-o. Cea mai mare spaimă a mea. Mă uit fix la masă, încercând să nu plâng. N-o să aibă parte de lacrimile mele.

Bronnie întinde mâna și mă atinge pe braț.

— Îmi pare foarte rău pentru tot ce s-a întâmplat. Dar trebuie să fiu de acord cu celelalte. Trebuie să ne spui adevărul. Cum altfel putem fi de ajutor?

Ruby voia să-și spună povestea. A zis-o chiar ea, în biletul de adio și mai devreme, în cabinetul asistentei medicale. Vrea să fie liberă. Nu fac decât să-i împlinesc dorințele.

Fără întârziere. E momentul să înceapă spectacolul.

— Aveți dreptate, n-am fost pe deplin sinceră și i-am spus și lui Ruby să păstreze secrete. N-am vrut să aveți idei preconcepute și eram sigură că trecuserăm deja peste ce era mai rău. Dar e evident...

Strategic, îmi las cuvintele să se piardă, sperând să obțin compasiune. Dar până și cu Bronnie se pare că va trebui să muncesc.

— În primul rând, trebuie să înțelegeți niște lucruri în legătură cu Vee, spun mai departe. N-am crezut că e posibil s-o cheme chiar așa, dar mai târziu, după ce i-am cunoscut părinții, am aflat că așa era. Erau și ei oameni de teatru și voiseră, nu știu de ce, un nume cu *V*, și atunci au zis: „Dar cum sună Vee?" Erau oameni pe care era greu să-i iei în serios, așa cum era și fata lor.

Citesc în ochii lui Elise un *Treci mai departe.*

— Vee și Ruby nu s-au plăcut inițial, dar apoi s-au împrietenit. Nu era cea mai calmă prietenie, pentru că, fiind boboci la o școală privată de elită de arte ale spectacolului, erau în competiție. Erau cele mai bune, uneori câștiga Vee și alteori câștiga Ruby. Vreau să spun că exista o anumită rivalitate.

Acum citesc mesajul în ochii lui Carolyn: *Treci mai departe*.

Dintr-odată, e prea mult — durerea, rușinea, nesiguranța legată de ce urmează să se întâmple, groaza pură de mâine — și izbucnesc în lacrimi. Bronnie se agită, iar Carolyn și Elise se îmblânzesc un pic, dar n-au de gând să devină sentimentale. Încă mai așteaptă să audă povestea înainte să decidă ce să creadă despre mine și Ruby.

— Îmi pare rău că am mințit, spun printre lacrimi, dar am vrut ca Ruby să aibă parte de un nou început la AOF. De-asta am fost dispuse să ne mutăm atât de departe de casă.

— De-asta și pentru că nicio școală din zonă nu voia s-o primească, nu se poate abține Elise.

— Da, a fost respinsă de alte școli, dar nu era corect. O respingeau pe baza unor zvonuri, nu a unor fapte. Doar că nu mă puteam duce în fața tuturor comisiilor de admitere să le explic, așa că a fost respinsă, ceea ce a distrus-o. Gândiți-vă cum s-ar fi simțit fetele voastre.

— Și ce anume s-a întâmplat? întreabă Carolyn.

— Vee era la noi acasă, așa cum se întâmpla de multe ori, și a căzut pe scări.

— Serios, Kendall? Asta-i versiunea ta și o menții? întreabă Elise dezgustată.

— Asta am spus poliției, spun eu, și-mi dau sincer lacrimile când îmi aduc aminte.

A fost îngrozitor pentru Ruby și pentru mine.

— Am spus că eram amândouă în bucătăria de la parter și am auzit-o pe Vee căzând. Aveam un covor sus și l-am mutat ca să pară că Vee a alunecat.

Bronnie se uită îngrozită la mine; celelalte două sunt impasibile.

— Știu cum sună, dar trebuie să vă gândiți cum ar fi arătat lucrurile. Vee și Ruby avuseseră niște suișuri și coborâșuri și n-ar fi crezut nimeni că spunem adevărul.

— Și care era? întreabă Elise.

— Că Vee și Ruby s-au certat în capul scărilor, iar Vee era cea care ataca. Era furioasă și a pus mâna pe Ruby. Ruby s-a smucit, cum ar fi făcut oricine, și cumva Vee a căzut. A fost autoapărare — Ruby era speriată, a crezut că Vee ar putea s-o împingă pe scări —, dar ne-a fost teamă că poliția n-o să ne creadă. Am crezut că e mai bine să spunem că a fost pur și simplu un accident, că nu eram pe-aproape de Vee.

— Ați crezut că e cel mai bine să mințiți poliția?

Carolyn și mutra ei încrezută. De parcă ea n-ar fi făcut la fel sau mai rău de-atât.

— Da, răspund, cât pot de umilă. Retrospectiv, tot nu știu dacă a fost decizia corectă. Poate că ar fi fost mai bine dacă o ancheta poliția și o disculpa, pentru că toți de la școală au fost foarte dornici să-și lase imaginația să zburde. La urma urmelor, era o școală dramatică. Așa că au născocit tot felul de povești despre ce fel de om era Ruby și îi tot spuneau criminală. Dacă ar fi auzit poliția și ar fi acuzat-o pe nedrept pe Ruby? Dacă ar fi ajuns în închisoare pentru o crimă pe care n-o comisese? Gândiți-vă ce ați fi făcut voi dacă era una dintre fetele voastre.

— Înțeleg care-i dilema ta, spune Bronnie, cu o expresie plină de compasiune.

— Deci asta-i tot? întreabă Elise. Ăsta-i tot adevărul?

— Ăsta-i adevărul, răspund.

— Înțeleg cum s-ar fi putut întâmpla toate și îmi dau seama și cum ar fi putut crede ceilalți elevi că Ruby a împins-o, spune Carolyn.

Nici chiar în cea mai plină de compasiune stare Carolyn nu poate rezista să nu fie sarcastică. Mi-aș dori să fi văzut-o toate mamele pe Ruby în nopțile alea de după moartea lui Vee, când plângea îngrozită. Habar n-au cum e să-și țină copiii în brațe și să-i aline noapte de noapte, zi de zi, în timp ce zvonurile tot circulau. N-au fost niciodată nevoite să fugă dintr-o țară doar ca să nimerească într-un alt cuib de vipere.

E foarte ușor să judeci când fata ta e cea care obține rolurile, nu cea care și le dorește; când fata ta n-a fost nevoită să-și vadă bunicul pe care-l iubea murind în timp ce mama ei se lupta cu cancerul; când copiii lor n-au trecut prin ce a trecut Ruby și n-au văzut ce a văzut ea. Și, sigur, ele nu știu tot ce a făcut Ruby, dar nici eu nu știu totul despre ele și fetele lor și nu mă deranjează. N-o să le scotocesc gunoiul și nici n-o să mi-o trag cu soții lor ca să aflu. Există limite dincolo de care n-o să trec niciodată. Ar putea și ele să spună același lucru? Una dintre ele s-ar putea să fi încercat să omoare un copil. Copilul meu.

Trebuie s-o salvez pe Ruby. Cu orice preț. Asta-i ce ne spunem întotdeauna Ruby și cu mine, dar nu sunt doar cuvinte. Noi chiar le-am trăit. Ruby știe că o să fiu întotdeauna alături de ea, indiferent ce se întâmplă. Am dovedit-o. Și ea a dovedit-o.

Asta-i povestea pe care a vrut ea s-o spun. Astea sunt minciunile care sper s-o țină în viață. Atunci, de ce mă mai simt așa de vinovată?

Presupun că așa sunt mamele.

Folosesc un șervețel de masă și-mi întind rimelul. E extenuant să plângi în fața javrelor ăstora.

— A apărut la Londra cineva din povestea asta? întreabă Elise, întotdeauna prima care revine la subiectul discuției.

Însă acum nu mă deranjează. Măcar caută alți suspecți, în loc s-o acuze iar pe Ruby. Înseamnă că a crezut ce am spus. Pentru prima dată în seara aia, îmi vine să zâmbesc. Dar nu fac decât să clatin din cap.

— Părinții lui Vee sunt tot în LA și, din câte știu, au fost convinși de rezultatele anchetei care a stabilit că a fost un accident. Vee nu era foarte iubită la școală. Ruby era singura ei prietenă. Nu-mi vine în cap nimeni care să vrea s-o răzbune.

— Se pare că ne-am întors de unde am pornit, spune Elise. Doar dacă nu considerăm că Imogen e de vină. Asta credem?

Carolyn ridică mâna. Bronnie și Elise par nesigure. Deci practic n-am obținut nimic.

— Nu știu ce să fac, zic. Când iese Ruby din spital, o aduc înapoi la școală, la locul crimei? Fetele voastre o să se poarte frumos cu ea sau o s-o evite? O să-i zâmbească în față și o s-o sfâșie pe Snapchat? Oricum o să rămână pe dinafară, pentru că mâine toată lumea își face pozele pentru programul spectacolului, iar ea o să fie tot închisă într-un spital de psihiatrie...

— Asta e, mă întrerupe Bronnie. Știu unde am văzut tatuajul lui Imogen!

DUBLURA

Sezonul 1, episodul 8
Tabloul perfect
Clare Mackintosh

ELISE

— Fir-ar să fie, Bronnie, ce naiba ai aici?

Kendall o ajută pe Bronnie să tragă cufărul mare de sub fereastra bucătăriei, unde e așezat pe post de masă între două fotolii ponosite, cu brațele tocite. Tragem scaune de la masa de pin negeluit și ne așezăm în jurul cufărului, iar eu îmi amintesc perioada în care eram la școală: cum venea un pachet de la părinții de peste Ocean și venerația cu care era despachetat fiecare obiect. Ciocolată, haine, băuturi... dulciuri exotice erau trecute din mână în mână după ce se stingeau luminile, pentru a alina dorul de casă. După revelația lui Bronnie ne-am anulat toate programul zilnic, pentru că ea refuzase categoric să rezolvăm în seara precedentă.

— Carl doarme pentru că trebuie să se trezească devreme mâine-dimineață.

Doamne ferește să nu-și facă soțul lui Bronnie somnul de frumusețe... Iată-ne pe toate, la un afurisit de ceai, scotocind printre nimicuri, în speranța că o să aflăm unde a mai văzut Bronnie tatuajul lui Imogen.

Carolyn deschide cufărul.

— Vrei să spui ce *nu* are aici, zice ea, fluierând încetișor.

Cufărul e mare și uzat, cu resturi zdrențuite de curele de piele care se strângeau cândva în jurul lui. Colțurile sunt îndoite și fiecare bucățică e plină de abțibilduri, de la destinații de vacanță până la declarații împotriva fracturării hidraulice, personaje Disney și etichete de mandarine. Mi-o și imaginez pe Bel sau pe vreunul dintre băieți luând un fruct din bol și dezlipind neatent abțibildul, apoi lipindu-l pe cufăr. Mă întreb dacă Bronnie nu observă sau pur și simplu nu-i pasă. Bucătăria e mare — inițial erau două camere, după grinda de deasupra noastră — și plină de culoare. Unul dintre bufete geme de porțelanuri, multe dintre ele făcute și pictate de copii, toți pereții sunt acoperiți cu cărți poștale, fotografii și tot soiul de certificate înrămate, de la diplome de facultate la mențiuni pentru concursuri de înot.

— E cufărul meu cu amintiri, spune Bronnie.

Tonul ei are ceva defensiv. *E un talmeș-balmeș*, îmi zic. La un moment dat, cufărul a avut compartimente — se văd urmele planșelor care îl împărțeau în trei —, însă acum tot ce e înăuntru se împrăștie dezordonat. Un teanc de hârtii e răsfirat printre bucățele de plastic — jucării din pachete Happy Meal și ochelari 3D de la cinema. Tăieturi din ziare mototolite printre fotografii, broșuri National Trust și excursii cu trenul cu aburi. Benzi elastice mâncate de timp care se ițesc dintre pachete învelite în folie de aluminiu și teancuri

peste teancuri de etichete de cadouri de la zile de naștere și Crăciunuri. Parcă ar fi o ladă pentru reciclare.

— Și crezi că aici ai văzut tatuajul? o întreb, descurajată de amploarea misiunii care ne așteaptă.

Cufărul ăsta — lada asta ca un container de gunoi — nu e ce mi-am închipuit când a spus Bronnie că știe unde a văzut tatuajul lui Imogen Curwood. Nu asta aveam în minte când, contaminate de entuziasmul lui Bronnie, am venit în grabă la ea acasă, punându-i întrebări pe drum.

— Nu *știu*! a spus ea în cele din urmă, exasperată de cât o tot întrebaserăm dacă tatuajul era identic sau doar asemănător; într-o fotografie sau o descriere; pe pielea unei persoane reale, a unui personaj sau…

— Știu doar că e undeva în cufărul din bucătărie.

Când ne-a oferit ceai, am zis că n-are rost — sigur n-aveam să stăm aici suficient cât să-l și bem —, dar când mă uit la mormanul de lucruri din fața noastră, mă bucur de ceainicul de Earl Grey, care se ițește din husa lui tricotată, și de farfuria cu biscuiți făcuți în casă pe care i-a scos Bronnie dintr-o cutie veche de tablă în care au fost cândva bomboane de Crăciun.

— Era într-o fotografie, cred, spune Bronnie.

Nu pare foarte convinsă. Încă ne mai uităm la grămada de amintiri, neștiind de unde să începem. Cel puțin, trei dintre noi. Kendall e cu mintea în altă parte, cu ochii bântuiți de tot ce s-a întâmplat. Am o senzație nefamiliară. *Îmi pare rău pentru ea*, îmi dau seama, în pofida minciunilor pe care ni le-a spus.

Ce altceva ne-a mai ascuns? Mă întreb ce secrete au celelalte — acum nu m-ar mai mira nimic. Încăperea asta e plină de adevăruri ascunse. Carolyn știe că se petrece ceva cu registrele școlare, iar Kendall știe că Bronnie are acces la

sistemul informatic, dar numai eu știu de ce aceste două lucruri ar putea fi importante.

Oare Bronnie a creat dosare pentru elevii care nu există? Are vreo legătură cu faptul că Imogen Curwood nu a fost înscrisă la școală?

— Categoric era o piesă de teatru, spune Bronnie și apoi ezită. Sau o emisiune de televiziune. Ori era de la un film... dar sigur era o actriță.

O actriță — ai zice că știi totul despre așa ceva, nu? Mironosița Bronnie Richardson... ar putea fi o șarlatancă? Și, dacă da, care ar fi scopul? Doar dacă nu primește o mărire de salariu în cazul în care sunt mai mulți elevi... dar n-ar avea nicio noimă. Mă întreb dacă Racki știe sau nu cumva lucrează împreună.

— Haide, zice Carolyn, suflecându-și mânecile.

— Există vreun sistem de organizare? întreb eu plină de speranță.

Carolyn pufnește. Eu oftez.

— Atunci, hai să ne apucăm.

Îi dăm drumul, fiecare alegând obiecte și punând pe masa de bucătărie orice ne-ar putea fi de ajutor. Programe de teatru, numere vechi din *The Stage*, tăieturi din ziare, bilete de cinema prinse cu capse de recenzii din reviste. Orice altceva, punem pe podea. Bucătăria arată ca o plajă după furtună, cu resturi aduse de valuri și rămase pe țărm. Iau din cufăr o furculiță mică din lemn.

— De ce? o întreb pe Bronnie.

Zâmbește timid.

— Whitstable, mai 2005. Bel avea patru ani. Era prima dată când vedea marea. Am băut limonadă și am mâncat pește cu cartofi prăjiți pe plajă, iar copiii au căzut în valuri și s-au udat până la piele.

Mă uit la celelalte, așteptându-mă să le văd dându-și ochii peste cap, dar m-am înșelat.

— Nimic nu-i mai bun decât peștele cu cartofi prăjiți pe plajă.

— Ce amintire frumoasă!

Ochii lui Kendall sclipesc și e evident că se gândește la Ruby și la vacanțele lor în familie.

— O să fie bine, spune Bronnie încet.

Kendall încuviințează.

Zâmbetul batjocoritor mi se șterge de pe buze. Îmi imaginez cum ar fi să mănânc pește și cartofi prăjiți pe plajă, cu Nick și Sadie, în loc să ne retragem fiecare în camera lui, cu o farfurie de mâncare lăsată de Yuliya în frigider. Poate o să le propun, când se întoarce Nick de la Glasgow. Aproape că pot să-mi imaginez nedumerirea de pe chipul lui. *De ce să facem așa ceva, Elise?*

Îmi închipui că bem limonadă la un picnic, în loc de gin tonic la doză. Îmi imaginez încântarea produsă de plajă, în locul celei produse de pilule. Mă năpădește rușinea când mă gândesc că Sadie s-a simțit vinovată, ascunzând secretul murdar pe care eu credeam că l-am disimulat.

— De cât timp știi? am întrebat-o.

Bronnie plecase, Sadie se întorsese de la școală și eu știam că nu mai pot amâna nicio clipă. Tremuram în timp ce așteptam să-i aud cheia în yală și am avut nevoie de toate resursele mele ca să nu iau ceva care să-mi contrabalanseze adrenalina.

— Cred că... dintotdeauna.

Sadie avea lacrimi în ochi și părea dintr-odată mai mică decât ar trebui la vârsta ei. Nu — m-am oprit. Pare dintr-odată *să aibă vârsta ei adevărată*. O adolescentă. Nu adultul în care am transformat-o Nick și cu mine, cu atitudinea noastră lejeră față de ora de culcare, de televizor și de

alcool. Sadie *trebuise* să fie adultă, îmi dau seama. Una dintre noi trebuia să fie adultă.

— O să mă opresc, i-am spus lui Sadie.

Și știu că pot. O să abordez problema ca pe o provocare: cu planificări, obiective și planuri de atingere a lor. Operațiunea Dezintoxicarea Elisei începe acum. N-am făcut încă nimic cu broșura pe care mi-a dat-o Bronnie — *primul pas este să recunoști că ai o problemă* —, dar o să fac.

Revin în prezent și iau o chitanță. I-o arăt lui Bronnie, care se gândește o clipă.

— Iulie 2015, spune în cele din urmă. Festivitatea de absolvire a lui Jon. I-am închiriat roba și toca, dar, când ne-am dus să le ridicăm, încurcaseră comenzile și i-au dat un costum de corist. Ne-am dat seama când am ajuns la facultate și s-a dus să se schimbe.

Râdem toate și, dintr-odată, în loc să fiu frustrată de cât durează — de cât timp stau departe de birou și de cât de nepotrivită e cafeina când nu e însoțită de Xanax —, simt cum mă cuprinde un val de căldură. Nu știu prea multe despre prietenii — nu cât Sadie. Spun ce nu trebuie, încerc să fiu de ajutor, dar ajung să jignesc. Așa că nu-mi bat capul. Îmi spun că n-am nevoie de prieteni. Îi am pe Nick, pe Sadie și pe colegii care știu exact de unde vin — și nu se simt jigniți când le vorbesc fără menajamente despre munca lor. Dar asta… e ceva drăguț. Mușc dintr-un biscuit uns cu gemul făcut în casă al lui Bronnie.

Mi-e greu să împac imaginea femeii ăsteia care gătește, bricolează și ține un cufăr plin cu amintiri de familie cu a celei care s-ar putea să fi inventat dosare pentru elevi-fantomă. Îmi trece brusc prin minte că poate a obligat-o Adam Racki. Însă mi-l imaginez îmbrăcat cu maletele și eșarfele de fante și-mi vine să râd. Adam Racki nu-i în stare nici să-și lege șireturile singur.

Răsfoiesc un teanc de picturi cu degetele și le pun pe podea.

— Știi că poți să le scanezi pe majoritatea, nu?

Îmi scot telefonul.

— Uite, e o aplicație.

Răsfoiesc pe telefon operele de la creșă ale lui Sadie.

— Le organizează în ordinea datei sau poți să folosești diverse teme — natură, familie, lucru manual și așa mai departe. Nu-i nevoie să păstrezi originalele.

— Nu cred...

— E ușor, pe cuvânt. Îți trimit un link.

Simt din nou valul acela de căldură, în pofida tuturor celor petrecute. Așa fac prietenii, nu? Se ajută unii pe alții. Bronnie e probabil puțin intimidată de ideea de viață digitală, dar, odată ce prinde gustul, n-o să mai privească înapoi.

Prieteni. Poți fi prieten cu cineva despre care știi că minte? Iată-ne pe toate stând în bucătăria confortabilă a lui Bronnie de parcă am fi cele mai bune prietene, toate având secrete de ascuns. Toate prefăcându-ne, jucând un rol. Cât o să dureze până cedează cineva?

— Eu arunc lucruri de două ori pe an, spune Kendall ridicând un tricou semnat și împăturindu-l de parcă ar lucra la GAP.

Am aruncat o privire în garderoba ei din Pacific Palisades, când s-a dus Greg la baie. Toate hainele sunt așezate pe culori, iar șifonierul arată ca o paletă în degrade. Iar jos, stativele cu pantofi alunecă fără zgomot ca să-și prezinte conținutul.

— Țineam după mine o grămadă de energie negativă, spune ea. Aruncatul lucrurilor mă ajută să privesc înainte, nu în urmă.

Mă gândesc la cărțile de self help ale lui Kendall din biblioteca din California; fără îndoială că există acolo o zonă dedicată pentru *casă curată, minte curată*... Gândul la casa lui Kendall mă face să roșesc și mai scotocesc prin cufăr ca să îmi ascund fața. Am încălcat regulile când m-am culcat cu Greg. *Fără poze, fără detalii personale, fără continuări. Fără soți ai prietenelor.*

— Dar tu, Carolyn? întreabă Kendall. Tu strângi lucruri?

De câte ori mă uit la Kendall, am o senzație de vinovăție. Eram într-o misiune secretă, îmi spun din nou. Pun pariu că James Bond nu e chinuit de remușcări. Cu toate acestea, amintirea atingerii pielii lui Greg stăruie neplăcut în mine, ca o indigestie sau o așchie.

— Biroul meu dă pe dinafară, spune Carolyn. Dar nu-i neapărat vorba de strâns lucruri, ci de faptul că nu arunc nimic.

Cât am scotocit prin cufăr (chiar l-am organizat un pic), Carolyn a citit grămada imensă de programe de teatru de pe masa de bucătărie. Nici măcar nu sunt convinsă că s-a uitat după fotografia cu tatuajul.

— Mă tot gândesc că ar trebui să fac odată o curățenie mare și să arunc de toate, dar totdeauna apare ceva mai important de făcut. Ah! Cred că am văzut spectacolul ăsta cu *Annie*!

Răsfoiește programul, apoi izbucnește în râs.

— Sigur l-am văzut. Îmi aduc aminte că m-am gândit că orfanii nu prea păreau hămesiți.

Arată poza unui copil gras care se sprijină de un mop, cu o expresie tristă pe fața dolofană. Râdem toate.

— Crăciunul din 2010, spune Bronnie. Eu nu lucram pe-atunci, iar Carl își punea în fiecare seară toate monedele într-un borcan mare de murături, așa că am avut bani de

bilete. Nu le-am zis copiilor până am plecat spre teatru — merita să le vezi fețele!

— Ai o familie minunată, zice Kendall.

Îi strălucesc ochii și vocea îi tremură. O strânge de braț pe Bronnie. Mă gândesc la cât de relaxat cumpărăm noi bilete la *Traviata*, *Hamlet*, *Moartea unui comis-voiajor* și la nenumăratele dăți când a trebuit să renunț la câte un spectacol pentru că aveam de lucru și n-a mai folosit nimeni biletele. Mă gândesc la Bronnie, care lucrează cu jumătate de normă la școală și cu normă întreagă ca mamă pentru Bel și frații ei.

— Chiar așa e, spun încet, iar Bronnie ridică privirea surprinsă.

Dintre toate mamele, Bronnie și cu mine avem cele mai puține lucruri în comun și de-asta nici n-am încercat s-o cunosc. Dar acum mă întreb dacă nu cumva Bronnie nu e la fel de hotărâtă ca mine. Singura diferență e că, întâmplător, se îndreaptă în altă direcție. O cercetez o clipă, cât mă hotărăsc. Chiar vreau să fac asta, riscând să stric totul, tocmai când ne înțelegem toate atât de bine?

— Jobul tău de la Academie te-a mai ajutat probabil cu banii.

O simt pe Carolyn cu ochii pe mine, curioasă de schimbarea de ton, și văd cum pe chipul lui Bronnie trece o undă de neliniște.

— D-da.

Bronnie întinde mâna după ceva — orice — din cufăr.

— Cred că asta e de la...

Dar n-o las să scape așa ușor.

— Deși nu-mi închipui că o garderobieră cu jumătate de normă e prea bine plătită. Doar dacă, desigur, nu mai faci și... altceva?

Risc, sugerând că aș ști mai multe.

— Făcând dosare pentru elevi, de exemplu...

Ar trebui să simt un val de adrenalină din jocul ăsta, dar lipsește ceva. Mi se pare că e un rol, dar nu pun suflet. Îmi lipsește avantajul dat de pastile sau ce?

E chipul lui Bronnie.

Instinctele mele au fost corecte, dar ea nu e nici defensivă, nici supărată. E rănită. Și nu mai arată ca un joc — suntem un lup care sfâșie o căprioară. Pare necinstit. Pare hărțuire.

Renunț la tonul fals inocent.

— Ai făcut dosare false, nu-i așa?

Bronnie se prăbușește cu mâinile la față, suspinând zgomotos. Kendall se duce imediat lângă ea, mângâind-o pe spate.

— Ce vrei să spui? Ce dosare?

— Ah!

Carolyn se prinde repede.

— Sunt mai mulți elevi în acte decât sunt efectiv în școală, spune ea concis. Presupun că Bronnie a făcut dosarele.

— Cum? De ce?

Kendall n-o mai mângâie pe spate. O așteptăm pe Bronnie să-și controleze suspinele.

— Școala... primește... fonduri..., începe ea.

Se oprește și respiră adânc și întretăiat înainte să continue, ceva mai liniștită.

— ... pe baza numărului de elevi din acte.

— Și ai băgat în buzunar banii în plus? întreabă Carolyn.

— Nu, n-aș face niciodată așa ceva!

Se uită înnebunită prin cameră.

— N-am luat niciun bănuț. Totul a mers la școală. Știți în ce stare îngrozitoare e clădirea, iar noi nu câștigăm suficient ca să acoperim cheltuielile. Adam a zis că nu facem rău

nimănui — erau fonduri de la Consiliul pentru Arte, folosiți pentru artă... a zis că școala s-ar închide fără banii ăștia.

— Și tu cu ce te alegeai?

Bronnie își mușcă buza de jos.

— Ai dreptate: o garderobieră cu jumătate de normă nu e prea bine plătită. Am primit ceva în plus la salariu.

Sunt pe punctul să mai pun o întrebare, când Bronnie ridică privirea, sfidătoare.

— Aveam nevoie de bani. Nu suntem ca voi. Am stat acasă cu copiii când erau mici, Carl nu câștigă foarte mult și avem o ipotecă uriașă. Am făcut ce trebuia!

Bronnie tace și parcă ar fi dezumflat cineva un balon. Oare Carolyn și Kendall au aceeași senzație, că toate astea ar fi contat acum un an — înainte de Imogen, de mesaje, de amenințări și de Ruby zăcând într-un spital —, dar acum nu mai contează?

E frauda mai bună decât înghițitul pilulelor sau e mai rea? Mai bună decât să bei o sticlă de vin în fiecare seară? Mai bună decât să lași menajera să se ocupe de prima menstruație a fiicei tale? Nici eu nu prea am șanse în concursul pentru mama anului.

— Bingo.

Ne întoarcem să ne uităm la Carolyn și orice ar fi urmat să se întâmple e alungat de un singur cuvânt, spus încet, dar pe ton triumfător. *Bingo*.

— Ce-i aia?

— Ai găsit ceva?

— Ce-ai văzut?

Vorbim toate trei în același timp, iar Carolyn ne privește victorioasă, cu un program de spectacol în mână. Broșura e închisă, dar Carolyn își ține degetul pe post de semn, iar teatrul pe care-l joacă e ca o ispită, aproape batjocoritor. Îmi

dau seama că-i face plăcere. Îi place să știe ceva ce noi nu știm — actorul care mai are o ultimă scenă de jucat — și, pentru o clipă, mă gândesc că vrea să țină doar pentru ea ce a aflat. Dar nu-i așa — sigur că nu-i așa. Până la urmă, suntem toate în aceeași barcă. Treptat, coboară programul până îi ajunge în poală. Își trece degetele peste pagini, dar tot nu-l deschide.

— Ei bine?

Până și Kendall începe să-și piardă răbdarea cu teatrul lui Carolyn.

— *Albă ca zăpada*, oftează Bronnie. Crăciunul din 2013. Băieții n-au vrut să vină, așa că am mers doar cu Bel și...

— Ăsta-i tatuajul? întreb punând capăt brusc incursiunii nostalgice a lui Bronnie.

Carolyn ridică privirea. Zâmbește și deschide programul atât de încet, că mă abțin cu greu să nu i-l smulg din mână. Ne adunăm în jurul ei ca niște copii cărora urmează să li se citească o poveste. Broșura e de proastă calitate; piesa e tot o reprezentație de mâna a doua, undeva între spectacol de amatori și teatru experimental. Pagina unde a pus Carolyn semnul e cea cu distribuția, iar pozele cu fețele actorilor ocupă mai mult loc decât lista pieselor în care au jucat.

O vedem toate în același moment. Părul lung, răsucit peste umăr. O expresie reținută, cu o urmă de zâmbet. Bărbia sprijinită de mână, cu cotul așezat pe ceva care nu se vede în poză. Și acolo, pe încheietura vizibilă... *cerul deasupra mea, pământul dedesubt, focul în mine*.

Albă ca zăpada — explicația de deasupra numelui actriței. *Lisa Daisley*.

— Cine-i Lisa Daisley? întreabă Bronnie.

Numele mi se pare familiar — mă sâcâie ca un copil care te trage de mână. *Lisa Daisley*... Nu-l pot plasa nicăieri.

— E același tatuaj, șoptește Kendall.

— E aceeași fată, adaugă Carolyn, netezind o îndoitură de pe pagină și ridicând poza la lumină.

Părul arată altfel, dar Carolyn are dreptate: fata din poză e clar Imogen Curwood.

— Poate că folosește un pseudonim pentru activitățile profesionale, spune Bronnie.

Carolyn ridică dintr-o sprânceană, iar Bronnie se uită de la Kendall la mine, căutând sprijin.

— Multe actrițe fac așa.

— Sigur că da, dar asta nu-i tocmai Broadway! îi răspunde Carolyn, fluturând programul de proastă calitate.

Zăresc durerea din ochii lui Bronnie. Mă gândesc la ea și la Bel plănuindu-și seara în oraș, alegându-și ținutele, stând la coadă la bilete, cumpărând înghețată la pauză, ca pe o delicatesă pe care nu și-o permit. Studiind același program pe care Carolyn îl disprețuiește acum, apoi punându-l cu grijă în cuțărul din bucătărie. Adunând amintiri.

— Bronnie are dreptate, spun. Lisa Daisley ar putea fi un pseudonim.

Însă chiar în clipa când pronunț cuvintele — și Carolyn mijește ochii la mine și-mi aruncă o privirea gen *De când ești tu în tabăra Bronnie?* —, trebuie să le retractez.

Pentru că îmi amintesc brusc unde am mai văzut numele.

— *Ar putea* fi un pseudonim... dar nu e. Lisa Daisley e numele de pe cutia cu medicamente pe care am găsit-o în trusa de toaletă a lui Imogen.

— Și acum ne spui?! izbucnește Carolyn. N-ai fi putut să ne anunți dinainte?

Tipic pentru Carolyn — dă vina pe mine.

— V-am zis că am găsit pastilele...

Roșesc când pomenesc de pastile, întrebându-mă cine mai știe, cui i-a mai spus Bronnie. Dar când îi prind privirea clatină aproape imperceptibil din cap. *Nimeni. N-am mai spus nimănui.*

— N-ai zis că scria „Lisa Daisley" pe etichetă...

— N-am crezut că e important! Am crezut că erau ale bunicii sau că le-a șutit ori le-a cumpărat de pe internet. Oricum — ridic tonul înainte să apuce Carolyn să deschidă iar gura — nu eu sunt cea judecată aici!

Urmează un moment de tăcere, în timp ce eu și Carolyn ne duelăm din priviri. Până la urmă, Kendall detensionează situația, deși fără să vrea.

— Aici scrie că Lisa Daisley are 17 ani, arată ea spre biografia actriței. Ceea ce înseamnă că acum are...

Numără pe degete.

— Acum are 21 de ani.

Revoltată, ridică tonul.

— Nu pot să cred că ne-a *mințit*!

Bronnie roșește, pentru că și propriile ei afaceri necurate tocmai au fost demascate. Iar Carolyn se strâmbă:

— Râde ciob de oală spartă.

Pe chipul lui Kendall nu se citește nicio expresie.

— Cine aruncă primul piatra? îi sugerez, dar nu prinde sarcasmul.

Surprinzător, o face Bronnie:

— Kendall, cred că vor să spună că și tu ai fost mai mult decât zgârcită cu adevărul.

Cine ar fi crezut — Bronnie Richardson și cu mine să avem ceva în comun?

N-am știut că o persoană se poate înroși așa de tare. Dinspre gulerul cămășii lui Kendall se revarsă un val

stacojiu-închis, care urcă până pe frunte. Deschide gura, o închide la loc, apoi repetă mișcarea. Un pește pe uscat.

— Bine, ne-am pierdut suficient timpul.

Carolyn lovește cu programul de coapsă, lăsând-o pe Kendall să scape și punându-ne pe toate în mișcare.

— Imogen Curwood — Lisa Daisley sau cum naiba o cheamă — ne-a luat de proaste cea mai mare parte a trimestrului, iar acum e momentul să întoarcem roata, spune ea cu un zâmbet întinzându-i-se încet pe față. Și știu exact cum.

— Cum?

Carolyn n-o ia în seamă pe Bronnie, ci își scoate telefonul și lovește cu furie în ecran, înjurând de fiecare dată când scrie ceva greșit. Apare imaginea familiară a unui motor de căutare, dar când mă apropii să văd mai bine, Carolyn îndepărtează telefonul. Îmi face cu ochiul.

— Toate la vremea lor.

Iar începe: disperată să fie în centrul atenției...

Bronnie pune din nou ceainicul pe foc, iar Kendall umple carafa cu lapte. În timp ce Carolyn scrie pe telefon, stăm toate la masa de pin, bem ceai și mâncăm fursecuri. Minimalizăm minciunile pe care le-am spus, ca niște politicieni care îngroapă veștile proaste. Vorbim despre școală, iar eu sunt de acord că, da, poate că BONDical *ar putea* sponsoriza un spectacol pentru strângerea de fonduri destinate reparării acoperișului. Deviem de la subiectele legate de școală și trecem la haine și de ce e imposibil să găsești pantofi care să fie *și* comozi, *și* eleganți.

— Șșșșt! se aude pe neașteptate Carolyn.

Ridicăm toate trei privirile, luate prin surprindere.

Își duce telefonul la ureche, cu un deget de la cealaltă mână ridicat în semn de avertisment și cu un zâmbet răutăcios pe față. Se lasă tăcerea.

— A, buu-nää!

Vocea lui Carolyn e schimbată. Cu o octavă mai jos, profundă și răgușită, de parcă ar fuma două pachete de țigări pe zi.

— Am plăcerea să vorbesc cu agentul Lisei Daisley?

Kendall și cu mine ne uităm una la alta. Bronnie își duce mâna la gură, de parcă ar risca să-i scape ceva.

— Este absolut *fantastic*, sunt așa de *încântată* că v-am prins! toarce Carolyn. Am cel mai *minunat* rol pentru care știu că Lisa ar fi *perfectă*, dar e foarte-foarte din scurt. Musical, buget mare, West End, de durată, regizează Leo Douglas...

Ascultă o clipă.

— Excepțional! Azi la...

Carolyn se uită la ceas.

— Amiază?

Îmi țin răsuflarea.

— Serios? Nu-i nevoie să vorbiți cu Lisa?

Chipul lui Carolyn e complet lipsit de expresie — mi-ar prinde bine în ședințele de consiliu.

— E de-a dreptul *fantastic*. Știți unde e Mews Studios? A, a mai făcut repetiții acolo? *Minunat!* Ne vedem cu ea atunci.

Carolyn pune telefonul jos, își lasă capul în piept și întinde ambele brațe, ca o primadonă care anticipează buchetele pe care le va primi când va fi chemată la rampă.

— Bum.

Ridică privirea.

— Doar n-ai...

Bronnie e căzută în admirație. Lui Carolyn îi sclipesc ochii.

— Să fiu a naibii dacă nu.

— Unde e Mews Studios? întreabă Kendall.

I-a dispărut roșeața din obraji și acum e nerăbdătoare să fie implicată. Cred că, dacă n-ar fi fost Ruby în spital, n-am fi trecut atât de ușor peste ce a făcut. În definitiv, ne-au mințit mai mult de un an. Însă acum problema cu Imogen Curwood e mai importantă decât dramele oricui. Din fericire pentru Kendall și pentru Bronnie. Presupun că și pentru mine. Mă întreb distrată care or fi secretele lui Carolyn.

— E un spațiu pentru repetiții în Camden — e al unei prietene. N-o să fie nicio problemă să-l folosim vreo oră.

Se ridică.

— Ei bine, ce mai așteptați? Avem treabă.

***

Mews Studios se află într-o clădire care ar putea fi luată cu ușurință drept sediul unor contabili, nu al unor actori, dacă n-ar fi afișele care împodobesc ușa de la intrare. *Dacă nu sari niciodată, cum o să știi dacă poți zbura?* scrie pe unul dintre ele. Carolyn introduce niște numere pe o tastatură și deschide ușa.

Spre deosebire de Academia Orla Flynn, unde băieții și fetele baletează pe coridoare și pe scări cu o frecvență enervantă, holul care ne întâmpină este dezolant și rece. Patru uși lucioase sunt numerotate *Studio 1, 2, 3* și *4*, iar eu arunc o privire în primul și văd o cameră pătrată, nemobilată. Pe o latură se află o bară; peretele de vizavi e acoperit în întregime de oglinzi.

— Subînchiriază unor profesori, spune Carolyn, conducându-ne spre capătul coridorului. Balet, step, dansuri moderne...

Văd pe un panou câțiva fluturași cu reclame pentru cursuri și poante de vânzare, precum și un anunț pentru

concursul de hip-hop din regiunea de sud-vest, care le reamintește elevilor că TREBUIE SĂ SE ÎNSCRIE PÂNĂ VINERI!!! Peretele îngust din fundul holului este ocupat de o ușă dublă, flancată de două intrări nu foarte late, pe care scrie *Scenă stânga* și *Scenă dreapta*.

Liniște dincolo de acest punct! avertizează sever un mesaj imprimat cu caractere îngroșate și subliniate cu roșu, care stă lipit pe fiecare dintre ușile laterale.

Carolyn deschide ușile duble și apasă mai multe comutatoare de pe un panou din stânga ei. Luminile se aprind una câte una. Suntem într-o sală de teatru. E mică — are cam 150 de locuri —, dar e o sală de teatru. În spatele scaunelor, exact în mijloc, este panoul de lumini. Carolyn se duce drept spre el și-și trece o mână peste butoane. Pentru o clipă e cufundată în gânduri, apoi își îndreaptă atenția asupra noastră.

— Avem o oră. Kendall, caută niște hârtie și creioane și încropește niște afișe. *Audiții* sau ceva de genul ăsta.

Carolyn numără pe degete sarcinile, iar Kendall încuviințează nerăbdătoare, dornică să se reintegreze în grup.

— O să avem nevoie de o foaie cu programul pentru audiții — inventează niște nume, ca să creadă că stăm aici toată ziua — și ceva care să-i îndrume pe candidați spre scena dreaptă. Sau stângă, nu contează. Și un afiș mare pe ușile astea duble, pe care să scrie *Accesul interzis*.

Kendall pleacă în grabă, iar Carolyn se uită la mine. Ridic doar un pic bărbia. *Haide*, mă gândesc. *Încearcă numai să-mi dai și mie ordine așa. Să vedem cum merge*... De parcă mi-ar fi citit gândurile, îi trece o umbră de zâmbet peste buze și își relaxează un pic umerii.

— Cred că ne trebuie o repetiție cu costume. Ce-ai zice s-o joci pe Imogen Curwood?

Face un gest în direcția scenei.

— Aș fi încântată.

— Și eu? întreabă Bronnie, ca un copil lăsat pe dinafară. Eu ce vrei să fac? S-o ajut pe Kendall cu afișele? Lucram o grămadă de chestii cu copiii, aș putea...

— Am nevoie de tine pentru ceva mult mai important, răspunde Carolyn întrerupând-o, și jur că Bronnie se înalță pe loc cu cel puțin doi centimetri.

Carolyn zâmbește viclean.

— Lisa Daisley e actriță, iar actrițele merită să aibă public.

— Vrei să aduc niște oameni?

Încrederea în sine a lui Bronnie se clatină. Îmi trece brusc prin fața ochilor imaginea ei pe Camden High Street, cu panouri de om-sandvici și o săgeată de polistiren uriașă. *Pe aici, către spectacolul de teatru gratuit...* Îmi înăbuș râsul și mă duc spre scenă, pentru „repetiția cu costume"

— Nu *oameni*, spune Carolyn enigmatică. O *persoană*.

Își pune un braț în jurul umerilor lui Bronnie și o conduce afară din sală, dându-i indicații cu glas scăzut, care se stinge cu totul când ușile duble se închid în urma lor. Îmi dau ochii peste cap, deși nu e nimeni să mă vadă. Carolyn e în elementul ei: face planuri, dă ordine slugilor (evident, nu mă includ printre ele), lasă să-i scape informațiile cu picătura, ține pe toată lumea ca pe ghimpi.

În partea din față a sălii nu sunt trepte, iar scena îmi ajunge deasupra taliei. Mă sprijin în brațe — yoga a făcut minuni pentru mușchii mei —, sar pe scenă și mă duc în centrul ei. Partea din spate și intrările laterale sunt ascunse de draperii negre.

Am fost odată un copac într-o reprezentație cu *Vrăjitorul din Oz*, în care singura mea sarcină era să mă întorc spre stânga și să-i blochez drumul lui Dorothy cu ramurile pe care le țineam în mâinile întinse. Numai că, atunci când s-au apropiat Dorothy și Toto — un terrier scoțian rău, care era al intendentei franțuzoaice —, l-am zărit pe tata în public, uitându-se la ceas. *Ar fi cazul să meargă bine*, îmi spusese ceva mai devreme. *Am refuzat o cină la Grucho ca să vin.* Am încremenit.

Dorothy a tușit. Mi-a tras un ghiont. A aruncat o privire disperată spre dreapta, unde stătea sufleurul, cu scenariul în mână. Dar eu tot n-am mișcat. Până la urmă, a trebuit să mă răsucească Dorothy și să-mi ridice brațul.

— Copacul e viu! a strigat.

— Ești sigură? De-aici pare cam înlemnit! s-a auzit din public.

Am fugit de pe scenă în râsetele celor 200 de oameni amuzați de gluma tatei. Tresar când se deschid ușile duble și intră Carolyn, mulțumită de sine.

— Capcana e pregătită! spune ea dramatic. Acum hai să vedem cum o să i se pară Lisei.

— O să ne vadă de cum intră.

Traversez scena și apoi mă întorc imediat, ca și cum aș intra din lateral. Mă uit la rândurile de scaune cu șezutul ridicat ca la cinema; pupitrul de lumini, Carolyn...

— O să găsească vreo scuză, o să fugă ori...

Mă opresc când Carolyn apasă un întrerupător și ne cufundăm în beznă.

E un fel de întuneric pe care-l poți *simți*; genul de întuneric care-ți atinge pielea și te învăluie așa de strâns, încât nu îndrăznești să faci nici măcar un pas. Încerc să-mi aduc

aminte cât de departe sunt de marginea scenei și în ce direcție mă uitam. Mi se accelerează pulsul.

— Carolyn?

Tăcere. Unde e? Simt niște degete atingându-mi șira spinării și mă răsucesc, cu mâinile ridicate în față, fără să prind nimic cu ele.

Și apoi lumină. Fierbinte, albă, strălucitoare. Atât de intensă, că trebuie să-mi duc mâna la ochi.

— Mă vezi?

Privesc în direcția de unde vine glasul lui Carolyn, către mijlocul sălii, unde știu că se află pupitrul de lumini. Nu se vede nimic. Nimic în afară de un reflector alb strălucitor, îndreptat spre mijlocul scenei.

— Nu văd absolut nimic, îi răspund, cu un glas subțire și strident.

— Atunci suntem gata.

***

La 11:45 se aud zgomote de cealaltă parte a ușilor duble. Se deschid brusc, iar Bronnie intră în sală pe jumătate panicată, pe jumătate ușurată. În urma ei, continuând o remarcă furioasă, vine Adam Racki.

— Pentru ultima dată, Bronnie, vrei, te rog, să-mi spui ce se întâmplă? Am oră de coregrafie la 13:15.

Se uită în jur nedumerit, apoi privește de la Carolyn la mine și la Kendall, ale cărei afișe au fost lipite cu grijă pe uși.

— Doamnelor, spune Adam, bunele maniere învingându-i frustrarea. Asta chiar e o surpriză! „Nicicând măsura cumplit-a firii n-a fost depășită în chipu-acesta!"[14]

[14] William Shakespeare, *Macbeth*, traducere, introducere și note de Dan Amedeu Lăzărescu, Editura Pandora M, 2016, actul 2, scena 3.

Râde de parcă ar fi făcut o glumă, uitându-se în jur în speranța că o să-i explice cineva, dar Carolyn se mulțumește să zâmbească.

— Ne așezăm? întreabă ea.

Poate că încrederea ei în sine îl împiedică pe Adam să pună întrebări sau poate că au scăpat cumva în atmosferă balonașele de anticipare care fâsâie și se sparg în mine. Oricare ar fi motivul, Adam nu se opune. Le urmează pe Kendall și pe Bronnie până la rândul din fața pupitrului de lumini, la Carolyn. Se aud foșnete cât ne așezăm și aproape că aștept să răsune un avertisment să ne închidem telefoanele mobile și să nu folosim dispozitive de înregistrare sau aparate foto cu bliț.

— Liniște, șoptește Carolyn.

Dinspre hol se aude un sunet înfundat. Se închide o ușă. Pași. Ea să fie? Imogen? Carolyn stinge luminile din sală și aprinde reflectorul, creând un cerc perfect în mijlocul scenei. Se mai aud niște pași, o fluturare a draperiilor negre, apoi intră în scenă Imogen Curwood. Lângă mine, Adam scoate un sunet — începutul unei exclamații pe care i-o întrerup trăgându-i un cot în coaste.

Nu trăda jocul prea devreme. Las-o să-și taie singură craca de sub picioare…

— În mijlocul scenei, te rog, scumpo! spune Carolyn.

Folosește vocea pe care a mimat-o când a vorbit la telefon cu agentul Lisei. Imogen traversează ascultătoare scena și se oprește în lumina reflectorului. Clipește și, deși știu că nu ne poate vedea, mă fac mică pe scaun.

— Care-i cântecul pentru audiție?

— *Castelul din nori*, spune Imogen — Lisa.

Aud cum cineva trage aer în piept lângă mine și, în pofida întunericului, pot să-mi închipui revolta de pe chipul

lui Carolyn. E piesa lui Jess. Urmează o pauză, apoi Carolyn vorbește din nou.

— Când vrei tu.

Vocea lui Imogen e limpede și puternică și, pentru o clipă, uit de ce suntem aici. Închid ochii și las notele să plutească în aer. *Știu un loc unde nu se rătăcește nimeni / Știu un loc unde nu plânge nimeni...* Mă gândesc la ziua în care a venit Imogen la AOF și cutia muzicală a apărut în dulapul lui Jess. Mă gândesc la ziua în care au început toate astea.

Asta să fie ultima zi?

Probabil că și Carolyn se gândește la același lucru, pentru că întrerupe brusc cântecul lui Imogen cu un „Mulțumesc, scumpo, asta-i tot", urmat imediat de „Numele complet și vârsta, te rog". Îmi țin răsuflarea.

Privirea lui Imogen e neclintită. Se uită direct în lumină — direct la noi. *N-are cum să ne vadă*, îmi spun, dar am pulsul atât de puternic, încât mă mir că nu-l aude toată lumea.

— Mă cheamă Lisa Daisley și am 21 de ani.

Apoi totul se întâmplă foarte repede. Se stinge reflectorul și se aprind luminile din sală. Toți sunt în picioare, Adam mormăie *Ce dracu' se întâmplă?*, iar Carolyn țipă la Imogen — Lisa — *Javră mincinoasă ce ești!* Bronnie imploră pe toată lumea *Hai să stăm jos și să discutăm, ce ziceți?* Și, în mijloc, Lisa Daisley, cu gura căscată.

Mă întreb dacă nu cumva Carolyn se așteaptă s-o urmărim în caz că fuge și hotărăsc că n-are decât să vrea — dar Lisa nu se mișcă. E vizibil șocată, dar, încet, închide gura și-și recapătă controlul. Oftează plictisit și își încrucișează brațele la piept, ca o adolescentă nemulțumită.

— Cred că e momentul să ne spui ce joc faci, zice Carolyn. *Imogen.*

Lisa se uită la Adam, așteptându-se fără îndoială s-o apere, cum a făcut tot trimestrul, dar el rămâne cufundat într-o tăcere perplexă, șocat și palid. Mă gândesc că l-a păcălit cum ne-a păcălit pe noi și aproape că mi-e milă de el. Îi întind programul din cufărul cu amintiri al lui Bronnie, deschis la pagina cu biografia Lisei.

— Nu e elevă, e actriță profesionistă.

Îl văd cum cercetează pagina, cu gura mișcându-se, dar fără să scoată niciun cuvânt. În cele din urmă, se uită la Lisa și iese încet de pe rândul de scaune, îndreptându-se spre scenă.

— Ai de dat niște explicații, domnișoară. De ce ai mințit în legătură cu vârsta și cu numele?

Începe să vorbească normal, dar volumul crește treptat, până ajunge să urle.

— „Ce preț are un nume?", spune Imogen — Lisa —, pe un ton încărcat de sarcasm. „Un trandafir, oricum i-ai spune-ți dă același scump parfum..."[15]

— Cum îndrăznești?

Nu e clar dacă Adam se referă la prezența Lisei în școala lui sau la îndrăzneala de a-i maimuțări predilecția pentru citate teatrale, dar nu l-am mai văzut niciodată așa de furios. A ajuns la scenă și se uită în ambele părți, probabil sperând să găsească treptele. Deci nu e pasionat de yoga.

— Ce dracu' cauți în școala mea?

În ochii Lisei se zărește o licărire de durere și își coboară umerii.

— Voiam să mai încerc o dată, șoptește.

[15] William Shakespeare, *Romeo și Julieta*, trad. Șt. O Iosif, ediție revizuită, introducere și note de Dan Amedeu Lăzărescu, Editura Pandora M, 2009, actul 2, scena 3.

— Vorbește mai tare, strigă Carolyn. La urma urmelor ești *actriță*.

Lungește cuvântul, răutăcioasă ca fiică-sa, în timp ce se îndreaptă spre Adam. Bronnie, Kendall și cu mine o urmăm, apoi rămânem uitându-ne în sus spre scenă, ca și cum Lisa ar fi o statuie așezată pe un piedestal.

Ochii Lisei se umplu de lacrimi.

— N-am fost la școala de actorie. Am vrut, dar nu ne puteam permite taxele — mama era singură și avea două joburi doar ca să avem un acoperiș deasupra capului. Așa că am plecat de la școală la 16 ani, am lucrat la McDonald's și m-am dus la absolut toate audițiile din *The Stage* până am primit un rol.

— Mi se rupe inima, mormăie Carolyn.

— Am găsit o agentă și aveam un card de membru în asociația actorilor, iar situația a început să mi se îmbunătățească. Se părea că șansa mea cea mare e la o aruncătură de băț — că o să obțin ceva de durată sau cu vizibilitate și o să pot avea grijă de mama.

Lisei îi strălucesc ochii și aud un smiorcăit înfundat dinspre Bronnie.

— Dar n-a fost așa.

Își lasă capul în jos.

— După *Albă ca zăpada* audițiile s-au rărit și agenta nu m-a mai sunat. A zis că lumea voia „talente noi" și eu nu mai eram „nouă".

Acum plânge de-a binelea, cu lacrimi mari care-i șiroiesc pe obraji și se scurg pe tricou.

— Așa că ai mințit în legătură cu vârsta și te-ai înscris la școala mea?

În glasul lui Adam se simte o notă de incredulitate. Lisa încuviințează.

— Totdeauna am arătat mai tânără — la 17 ani jucam roluri de copii de 12 ani. E bine-cunoscut calibrul agenților pe care-i aduci la spectacolele tale de sfârșit de an — aici, Adam se umflă în pene — și m-am gândit că, dacă aș reuși să ajung în fața lor, poate ar crede că *sunt* talentată și...

Își înghite cuvintele, încărcate de lacrimi.

— Și poate că o să am o a doua șansă la singurul lucru la care sunt bună. Cel pe care am visat toată viața să-l fac.

Mărturisirea ei se pierde în hohote de plâns.

— Ai pus cutia muzicală în dulapul lui Jess ca să creadă toată lumea că Ruby o hărțuiește, spune Carolyn.

Nu e o întrebare. Lisa încuviințează.

— Trebuia să fiu cea mai bună din școală. Aveam nevoie ca Ad... domnul Racki, se corectează imediat, să mă propună pentru audiții, să vorbească despre mine cu agenții.

Coboară privirea spre noi, implorând o înțelegere pe care n-o găsește. În orice caz, nu la mine. Poate să plângă până nu mai poate.

— Ruby e foarte bună la orice, spune Lisa. M-am gândit că, dacă își face griji pentru școală, dacă o să creadă că o urmărește cineva, aș putea să-i distrug încrederea în sine și...

Își pierde vocea.

— Tu. I-ai. Dat. Fiicei. Mele. Un. Șireang.

Kendall scuipă cuvintele ca pe niște gloanțe.

— I-ai trimis toate mesajele alea îngrozitoare!

— N-am avut niciodată de gând să-i fac rău

— Ai scris *Aici zace Ruby Donovan*! strigă Kendall, iar acuzația răsună în sală.

Acum, Lisa tremură. Arată jalnic singură pe scenă, cu fața mânjită de rimel. Și gata cu noul talent.

— Poți să-ți imaginezi cum s-a simțit fetița mea văzându-și numele pe bancă, de parcă ar fi fost un mormânt? Și acum zace în spital, după ce a încercat să se sinucidă!

Acum plânge și Kendall, iar Bronnie se apropie să o îmbrățișeze.

— Ce ți-a făcut ție Ruby? întreabă Bronnie.

— Era concurența, răspunde Lisa, frecându-se cu podul palmei la ochi.

Carolyn se burzuluiește.

— Și Jess nu era?

Aproape că izbucnesc în râs. Numai Carolyn poate fi în stare să se simtă neglijată pentru că fata ei nu e considerată demnă de amenințări cu moartea. Simt o nevoie bruscă și nefamiliară de a fi lângă Sadie, de a-mi scoate fata nedemnă-de-amenințări-cu-moartea din mediul ăsta toxic. Faptele Lisei mă dezgustă. Poate că și eu elimin concurența în afaceri, dar joc corect. Aici nu e un joc cinstit.

— Mamei tale i-ar fi rușine, domnișoară, spune Bronnie, declanșând încă o serie de lacrimi din partea Lisei. Șteangul a fost suficient de rău, dar placa de pe acoperiș? Putea s-o omoare pe Ruby!

Lisa încetează brusc cu plânsul. Îi aruncă o privire panicată lui Adam și mă întreb dacă asta e — momentul care o să-l facă să cheme poliția, să ceară dreptate, să facă *ceva*. Dar e cataleptic, cu ochii căscați de șoc și tremurând din toate încheieturile. Încerc să-mi imaginez cum ar fi să descopăr ceva atât de toxic la BONDical și hotărăsc că e posibil să rămân împietrită și incapabilă să funcționez. Zici că îți controlezi firma, că-i cunoști pe oamenii cu care lucrezi. Dar cât de bine ne cunoaștem, de fapt, colegii? Prietenii? Copiii?

— N-am împins eu placa de pe acoperiș, spune Lisa, dar nu sunt sigură că o cred.

Vorbește prea tare, prea hotărât.

— Mincinoaso! sare Kendall.

— Stai o clipă, spune Bronnie. Imogen a fost cea...

Se oprește și se corectează.

— Scuze, *Lisa* a fost cea care a strigat că a văzut pe cineva pe acoperiș. Lisa n-a încercat s-o omoare pe Ruby — a *salvat-o*.

Ne uităm una la alta. N-are nicio logică.

— Am văzut cum aluneca placa, spune Lisa. Era prinsă în ceva, dar vedeam că o să cadă, așa că am strigat că e cineva acolo. Am crezut că Ruby o să sperie... o să aibă senzația că o urmărește cineva...

— Cineva chiar o *urmărea*, intervine Kendall. Tu.

Nu mai țipă, însă are vocea plină de ranchiună, și cine ar putea s-o acuze?

— Este..., începe Adam, căutându-și cuvintele. *Monstruos*, reușește el să încheie.

Da. *Este* monstruos. Mă uit la Lisa Daisley, la silueta ei subțire, părul blond, ochii ei albaștri uluitori. Răul se manifestă în multe forme. *Iar fiara...*[16], îmi zic, aducându-mi aminte de lecturile de la clasă din *Furtuna*. Îi arunc o privire lui Adam. Obiceiul lui nenorocit cu citatele e contagios.

Directorul are pumnii strânși pe lângă corp și pe gât i se vede zvâcnind pulsul.

— Ar trebui să chem poliția.

Urmează o pauză. Lisa îl ține cu privirea. Acum are ochii uscați — privirea lor e ură pură —, iar eu nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva cascada de lacrimi n-a fost decât un rol, iar toate astea sunt doar un mare spectacol.

---

[16] William Shakespeare, *Furtuna*, trad. Leon D. Levițchi, în *Opere complete*, vol. 8, Ediție îngrijită și comentată de Leon D. Levițchi, Editura Univers, București, 1988, actul V, scena 1, p. 409.

— Și să lăsăm poliția să afle că ai fraudat Consiliul pentru Arte?

Bronnie scoate un mic țipăt.

— De unde știi?

— Ah, știu o mulțime de lucruri.

Lisa zâmbește cu îngâmfare, iar eu simt un val de furie dinspre Kendall, care stă lângă mine.

— Cum *îndrăznești* să stai acolo, zâmbind batjocoritor, de parcă ai fi făcut ceva inteligent? Fata mea putea să moară!

Kendall pune mâinile pe marginea scenei și sare dintr-o singură mișcare. Mă întreb dacă i-ar plăcea să discutăm despre cursul meu de Ashtanga. Pe chipul Lisei apare o expresie de alarmă când Kendall se ridică pe scenă, cu răgetul unei tigroaice care-și apără puiul.

O s-o omoare, îmi zic și sar pe scenă — nu pentru că mi-ar păsa de Lisa Daisley, ci pentru că descopăr că îmi pasă de Kendall. Și n-am niciun fir de încredere în Lisa. Lângă mine, se cațără cu greu și Carolyn, ca o femeie însărcinată care iese din piscină, urcă și Bronnie și Adam, ne mai lipsesc torțele și furcile.

Lisa o ia la fugă, bâjbâind înnebunită prin draperiile negre din spate până reușește să găsească despărțitura din mijloc.

— După ea! țipă Carolyn când Lisa dispare după draperii.

Suntem la doar câteva secunde în urma ei și simt cum îmi zvâcnește sângele în urechi când prind draperiile și le trag cu forță spre scenă, numai că...

— Unde dracu' e? întreabă Kendall, privind nedumerită în jur.

— Era chiar aici, răspunde Bronnie.

Partea din spate a scenei e înconjurată de pereți plini. În fund e sprijinită o bucată de placaj, vopsit, iar pe podea strânge praful un colac de frânghie. Dar în rest, scena e pustie.

Lisa Daisley a dispărut.

Elevi-fantomă, îmi spun înfiorându-mă. Apoi aud zgomotul unor pași grăbiți de undeva din măruntaiele teatrului și bufnitura ușii din față, răsunând pe coridor.

— Ce dr...

Și după aceea o văd. Prietena magicianului. Deschizătura din podea, care duce la spațiul strâmt de sub scenă, și, de acolo, spre libertate.

***

Banca din curtea AOF a fost curățată, dar tot se mai vede o urmă vagă a inscripției. *Aici zace Ruby Donovan.* Mă trec fiorii. Nu voiam decât să ne luăm fetele de la școală azi. Trebuia. A venit până și Kendall, înainte să se întoarcă la spital, la Ruby. Tot la câteva secunde, tăcerea e marcată de Bronnie, de Kendall sau de mine, care ne adresăm întrebări fără răspuns.

— Cum a *putut*?

— Ce-a apucat-o?

— Ar fi trebuit să ne dăm seama mai devreme?

Numai Carolyn tace. Stă la câțiva pași de noi, parte din grup, dar cumva desprinsă. Are o expresie întunecată și, din când în când, i se mișcă mușchii feței, de parcă ar purta o conversație în minte.

— Ce-o să le spunem fetelor? întreabă Bronnie.

— Adevărul, răspunde Kendall ferm. Dacă îi minți pe copii, cum să învețe în cine să aibă încredere? În plus, copiii noștri sunt isteți — o să-și dea seama și dacă nu le spunem noi.

De data asta, Kendall și cu mine suntem de acord. Bronnie pare agitată, dar dă încet din cap.

— Presupun că n-o pot cocoloși veșnic pe Bel.

Îi arunc o privire uimită lui Carolyn, dar e tot în lumea ei, fixând școala de parcă ar avea vedere cu raze X. Mi se pare ciudat că a fost atât de afectată de mărturisirea Lisei — la urma urmelor, ea a găsit poza și i-a pregătit podiumul de pe care să cadă. Mă întreb dacă nu cumva se gândește cum a acuzat-o pe Ruby că simulează amenințările pe care le primea; cum a hărțuit-o Ruby pe Jess anul trecut și cum Jess ar fi putut fi cea împinsă la sinucidere, și nu invers.

Se întoarce spre noi, dar spune cu totul altceva:

— Nu o cred.

Ne holbăm la ea.

— De ce să nu existe niciun dosar școlar al lui Imogen? Dosarele false aveau un scop, dar, dacă Lisa a depus solicitarea sub identitatea falsă a lui Imogen, de ce nu există un dosar?

Ne uităm toate la Bronnie.

— N-am nicio legătură, jur! Nici măcar n-am știut că nu există un dosar al lui Imogen — adică Lisa — până nu ne-ai spus tu, Elise!

De jurăminte-mi pare c-a depășit măsura...[17]

N-am timp să stărui asupra afirmației lui Bronnie, Carolyn ține un discurs.

— De unde a știut Lisa că Ruby e „concurența"?

Face cu mâinile semnul de ghilimele și nu așteaptă un răspuns, deși nu cred că vreuna dintre noi ar avea. *De unde* a știut Lisa?

— Și de ce Ruby? întreabă Carolyn. De ce nu Bel? Să recunoaștem, are mai multă prezență scenică la degetul mic decât restul școlii luat la un loc.

---

[17] William Shakespeare, *Hamlet*, traducere, introducere și note de Dan Amedeu Lăzărescu, Editura Pandora M, 2009, actul 3, scena 2.

Bronnie roșește mândră. Carolyn face câțiva pași, apoi se întoarce — o actriță în rol principal cu un public pe care-l ține în palmă.

— De unde a știut Lisa că Jess a cântat la audiție *Castelul din nori*?

Curtea e străbătută de o rafală puternică de vânt, care mișcă pe dalele de beton o cutie goală de Cola. Îmi trag gulerul hainei în timp ce încerc să găsesc un răspuns. E posibil să fie postate online piesele de audiție? Să fi venit Lisa la un spectacol de revistă anul trecut, când au cântat toate fetele? Carolyn încă se mai plimbă în sus și-n jos, formulând întrebări cu severitatea unui avocat.

— Cutia muzicală a fost pusă în dulapul lui Jess în ziua în care a venit Lisa la AOF.

Se întoarce, împungând cu degetul spre noi. Bronnie tresare.

— În *aceeași zi*. Cum e posibil? Cum e posibil să fi făcut orice din toate astea?

Carolyn așteaptă să pătrundem sensul cuvintelor. Dar n-a terminat și simt un nod în piept, pentru că știu exact ce urmează.

— Numai dacă, bineînțeles, n-a avut ajutor.

Cutia goală de Cola se izbește de zid cu un zăngănit. Vântul se rotește prin curte, zidurile înalte scoțând un geamăt bizar pe care nu l-am mai auzit până acum. Ridic privirea spre acoperiș. *A fost* oare un accident? Sau Lisa chiar a văzut pe cineva sus? Cineva care voia să-i facă rău lui Ruby? Cineva care o ajuta pe Lisa să obțină ce-și dorea...

— Din partea cui? întreabă Kendall.

Se uită înnebunită prin curte, de parcă ar putea să apară brusc un grup de potențiali suspecți. Încerc să combin piesele unui puzzle; am colțurile și marginile, dar lipsește

mijlocul, e amestecat și neclar. Mă uit la Carolyn. Privirea meditativă a dispărut, acum are o sclipire în ochi. Mă cuprinde o senzație neplăcută. *Tu ai fost de fiecare dată*, mă gândesc. *Prima la locul unde se întâmpla, prima care a descoperit indiciile...*

— Cineva care o cunoaște pe Ruby, spune Carolyn. Care o cunoaște pe Jess. Cineva care putea să-i dea informațiile Lisei. Cineva care nu voia să se murdărească pe mâini.

Bronnie icnește.

— Doar nu insinuezi că a fost una dintre fetele noastre.

Încă o piesă din puzzle se așază la locul ei.

— Nu, spun eu rar, cu ochii ațintiți asupra prietenei noastre comune. Nu cred.

Senzația neplăcută se întețește până ajunge să mă apese greu pe piept.

— Cred că insinuează că a fost una dintre noi.

***

Am dat un spectacol remarcabil, nu crezi? Demn de un rol principal, de un bis, de o ieșire solo la rampă. O producție de premiu Tony, cu mine în rolul starului și cu toți neînsemnații din cor la picioarele mele. Toate cred că sunt una dintre ele, cântând aceeași partitură, dansând aceiași pași, dar a fost doar un rol. Tot timpul mi-am urmat propriul scenariu. Propria agendă. Și aproape că a venit vremea pentru ultimul act...

DUBLURA

Sezonul 1, episodul 9
În căutarea lui Grace
Sophie Hannah

CAROLYN

Bronnie și Kendall se uită la mine, cu gura căscată și în stare de șoc. Schimb o privire cu Elise și știu că se gândește și ea la același lucru: *Oare chiar sunt atât de naive?*

— Una dintre noi? întreabă Bronnie în cele din urmă, iar glasul i se frânge la ultimul cuvânt. Nu, nu cred... *Nimeni* nu crede c-ar fi posibil așa ceva.

— Eu, da, îi răspund.

Elise mă susține.

— Nu există niciun motiv să nu poată fi una dintre noi.

— Ce vrei să spui? Eu nu conspir cu nimeni.

Kendall pare panicată. Se uită la Elise, apoi la mine, apoi din nou la Elise.

— Dar tu, Elise?

— Nu, dar dacă aș face-o nu ți-aș spune. Așa merg lucrurile.

— Și tu, Bronnie? o întreb. Vreo uneltire de declarat?

— Te rog, nu spune la poliție, șoptește ea, cu fața schimonosită.

— Cum?

Nu poate să fie chiar așa de simplu.

— Recunoști că tu ai fost? Ai complotat cu Lisa de la bun început?

N-are cum să fie tocmai Bronnie Richardson. Sau...?

Bronnie pare buimăcită.

— Nu, nu asta... nu. N-am scris eu mesajul ăla îngrozitor despre nimeni și n-am făcut nici chestia cu șireangul.

— Ești sigură? întreb. Tu te ocupi de costume. Pentru spectacole ca *Oklahoma!* și *Oliver!* în care apar șireanguri.

— Credeți că *eu* am pus șireangul...? Nu. Jur, Carolyn, n-am fost eu. Doar un monstru ar face așa ceva. Credeam că te referi...

— La ce? întreb eu răstit.

Elise se duce încet spre ea.

— Ai zis „Nu *asta*". Dar ai făcut altceva, nu-i așa? Și altceva decât dosarele pentru elevi care nu există, vreau să zic. Ce-ai făcut, Bronnie? Spune tot. Pari vinovată ca naiba. Ai știut că nu există nicio înregistrare despre Imogen în sistem? Ai știut că era de fapt Lisa Daisley?

— Nu!

Bronnie își șterge ochii și nasul.

— Carolyn, pe cuvânt, pe viața mea, n-am știut nimic despre toate astea și n-am pus nimic la cale cu Lisa, nici să facem ceva, nici să hărțuim pe nimeni.

— Sigur că nu, spune Kendall, țintuindu-mă cu o privire furioasă, de parcă aș fi comis o stângăcie îngrozitoare.

— N-am luat niciodată nici măcar o amendă de parcare, ripostează Bronnie. Sunt un om bun — doar o soție și o mamă care încearcă să se descurce cât mai bine și, da, uneori mai face și greșeli.

Fir-ar a naibii de treabă. Nu mă aștept din partea lui Bronnie să fie inspectorul Morse sau pe-aproape, dar chiar nu s-a uitat niciodată la televizor, n-a văzut niciun film? Nu știe că o persoană aparent inofensivă, din clasa mijlocie, poate să fie în secret un psihopat cu probleme psihice?

Bronnie tocmai a mărturisit că a luat parte la o fraudă gravă. E foarte posibil să fi făcut și lucruri mai rele, pe care nu e încă dispusă să le recunoască. Iar Kendall nu înțelege că o persoană cu charismă, care se dedă la manipulări, poate să pară *și mai* șocată și mai inocentă decât toți oamenii inocenți din jurul ei, care nu își dau silința chiar așa de tare?

Aproape că-mi vine să râd la ideea că Bronnie Richardson ar fi charismatică. Iar Elise pare la fel de bănuitoare ca și mine. Legătura care păruse să existe între noi patru în bucătăria lui Bronnie, nu cu mult timp în urmă, se destramă rapid.

— Dintre noi toate, tu ești cea căreia i-ar fi fost cel mai ușor să-și clocească planurile cu Lisa Daisley, îi zic lui Bronnie. Nu te acuz, prezint doar niște realități. Lucrezi la Academie — te ocupi de chestii administrative, dar și de garderobă, după cum ne-ai spus. Tu știai că Imogen cea contrafăcută vine la școală în trimestrul de toamnă? Eu habar n-aveam. Nici Elise și nici Kendall nu știau, din câte îmi dau eu seama. Dar tu trebuie să fi știut. Cine a obținut rolul principal în musical? Fata ta. Și de ce? Pentru că, *să vezi ce nimereală*, nici Ruby, nici Jess n-au mai ajuns să-și interpreteze cântecele în seara aia, din cauza episodului dramatic cu șireangul.

— Cine se afla în cea mai bună poziție să pună ștreangul în locul unde ar fi trebuit să fie costumul lui Ruby? se alătură și Elise interogatoriului. Ne-ai spus chiar tu: ai fost în încăperea aia cea mai mare parte a serii.

— Și tocmai tu ai fost cea care avea, întâmplător, o legătură în trecut cu Lisa Daisley, spun eu. S-ar putea să fi fost o cacealma dublă deșteaptă când ai spus pe neașteptate „Stai! Știu unde am mai văzut tatuajul ăla" și aparent ai contribuit la rezolvarea misterului.

— Ești o javră de primă clasă, Carolyn Mordue, spune Kendall agitată. Un animal de pradă nemilos și fără suflet!

— La naiba, Kendall, fata ta e în spital. Încerc să aflu cine e de vină. N-ai decât să crezi ce vrei despre mine totuși — sincer, nu dau doi bani.

— O *cacealma dublă*? izbucnește Bronnie, ștergându-și lacrimile cu dosul palmei. Vorbești serios? Pe ce lume trăiești?

— Aceeași ca și tine. Una în care adolescentele sunt hărțuite atât de mult, încât unele dintre ele fug de-acasă, iar altele încearcă să se sinucidă.

— Dar... dar vreau să... dacă s-ar fi gândit cineva la o dublă cacealma, nici măcar nu sunt eu principalul suspect! spune Bronnie.

Și chiar arată cu degetul. Nu spre mine, ceea ce aș fi înțeles, ci spre Kendall.

— Ce ziceți de ea?

— Kendall? întreb râzând. Adică tocmai cea a cărei fată a încercat să se sinucidă? Bănuiesc că planul ei a luat-o razna, dar...

— Da, s-ar putea, pentru că a mers prea departe.

— Bronnie, de ce anume mă acuzi pe mine? întreabă Kendall, părând nedumerită.

— Anul trecut, pe cine ura cel mai tare toată lumea de la AOF?

Bronnie are o privire sălbatică pe care n-am mai văzut-o până acum.

— Pe Ruby, nu? Se aflase cum se purta cu Jess. Carl și cu mine ne spuneam tot timpul: „Slavă Domnului că nu-i a noastră. Poți să-ți închipui cum e să ai așa o fată? Ai muri de rușine"

Acum îi curg lacrimile lui Kendall.

— Și după aia, anul ăsta — trimestru nou, un nou început —, ce se întâmplă? Apare escroaca Imogen — un adult care se preface că e adolescent, o impostoare care se dă elevă — și începe să i se întâmple cele mai *îngrozitoare* lucruri cu putință... lui Ruby. Și dintr-odată toată lumea simte că-i pare rău pentru ea. Dintr-odată e „biata Ruby" și, ah, uite, Imogen se poartă în mod evident ca o ciudată cu acte-n regulă și toate încep *exact* în ziua în care a început ea cursurile la AOF.

Bronnie se oprește să-și tragă sufletul, roșie la față.

— Deci teoria ta e că..., o îmboldește Elise.

— Kendall ar fi putut s-o angajeze pe Lisa Daisley și să-i plătească o căruță de bani ca să vină și să joace rolul Impostoarei Imogen, pe post de javră și mai mare decât Ruby. Atunci, toate fetele și-ar fi strâns relația, împotriva dușmanului comun și, brusc, Ruby n-ar mai fi părut așa de îngrozitoare, pentru că ar fi existat o psihopată înfricoșătoare adevărată în rolul de personaj negativ.

— E posibil, dar nu pare foarte probabil, spune Elise pe un ton sec. Deși s-ar putea să fie mai probabil decât cârdășia Bronnie–Lisa Daisley.

— De ce?

Eu tot pe Bronnie pariez. E panicată până dincolo de poate, abia poate sta locului. Cred că ea e.

— Dacă placa de pe acoperiș a fost împinsă de un complice misterios, n-avea cum să fie Bronnie. Și ea, și Lisa erau în curte când a căzut și aproape a ucis-o pe Ruby.

— Dar *tu*, Elise? întreabă Bronnie.

— Ce-i cu mine? ripostează Elise, cu un zâmbet vag.

— Ție îți pasă cel mai puțin de toate astea. Încă de la început ai avut un aer superior — de parcă tu ai fi deasupra tuturor, de parcă nu vă afectează cu nimic pe tine sau pe Sadie.

— Serios? Presupun că așa e. Totuși întreabă-te dacă aș avea „aerul" ăsta, cum îi spui tu, dacă eu aș fi vinovatul. N-aș încerca să mă integrez în peisaj, provocând cât mai multă isterie cu putință, așa cum faci tu permanent?

— Dar Carolyn? întreabă Kendall. Nu poate nega nimeni că probabil o urăște pe Ruby suficient de mult ca să-și dorească s-o împingă la sinucidere.

Se întoarce către mine.

— Tu și teoriile tale, ah, ce deștepte, despre dubla cacealma!

Îmi ajunge pe obraz o picătură de salivă și mă șterg cu mișcări exagerate.

— Cea mai deșteaptă cacealma dublă ar fi să pozezi în persoana dornică să investigheze și să afle adevărul, când de fapt tu ești în spatele tuturor faptelor.

— E o teorie bună, recunosc eu. Din nefericire pentru tine, eu am un alibi pentru ziua cu acoperișul. Solid. În ziua aia eram la Universitatea Bristol, la audierea tezei de doctorat *Modele legale bazate pe acțiunea agenților în reglementarea complexă a comerțului*. A fost pe cât de distractiv sună.

Îi întorc spatele, îmi iau geanta de jos și mă duc spre ușă.

— Așa n-ajungem nicăieri. Putem să trecem de la acuzații la apărări toată ziua și n-o să obținem nimic.

— Ce ai de gând? strigă Elise după mine.

— Să iau niște măsuri, în loc să stau doar să vorbesc și să mă cert la nesfârșit, îi spun. Să iau măsuri *singură*, adaug doar pentru mine imediat ce ies din încăpere și n-au cum să mă mai audă.

Există o persoană care poate să-mi spună cine e aliatul de la Academie al Impostoarei Imogen și care o să-mi și *spună*, chiar dacă va trebui să recurg la violență ca să obțin răspunsul: ea însăși.

Păzea, Lisa Daisley!

***

Un sfert de oră mai târziu, sunt într-un internet café întunecos aflat într-un subsol, cu o cafea în pahar de polistiren lângă mine, căutând absolut tot despre Lisa Daisley. Nu mi-am luat laptopul cu mine și am nevoie de un ecran mai mare decât al telefonului pentru ceva așa de important. Jess ar zice că e un semn de bătrânețe.

La celelalte trei computere se află bărbați tineri, toți cu un aspect nefericit. Oropsiți, deprimați, ponosiți. Niciunul dintre ei nu pare să fie conștient de prezența celorlalți sau a mea, ceea ce este ideal.

Site-ul agentului Lisei o menționează pe aceasta, dar nu prea oferă informații utile. E evident că n-a prea jucat, nu apar multe despre adevărata Lisa Daisley, alias impostoarea Imogen Curwood.

Nu pot găsi decât un singur rezultat util, pe un site care se cheamă mandy.com. Acesta îmi spune că acum trei ani Lisa a jucat rolul Feliciei Montealegre într-o piesă intitulată *Len și Ezra*, la Bromley Little Theater din Kent. Mai aflu și că, în 2016, a jucat într-un spectacol care se numea *Un bărbat, doi boși*, unde a avut rolul unui personaj pe nume Rachel Crabbe.

Îmi termin cafeaua, îmi mai cumpăr una de la bărbatul cu privirea pierdută și părul țepos din spatele tejghelei și mă așez înapoi la calculator. Pentru că nu sunt în stare să mă gândesc unde să caut mai departe, rămân pe mandy.com și încerc să aflu mai multe despre cele două spectacole în care a jucat Lisa Daisley.

Mi se pune un nod în gât când încep să citesc despre *Len și Ezra*, care se dovedește a fi o piesă despre doi bărbați care încearcă să compună împreună un musical. *Idioată mai ești, Mordue. Nu poți nici măcar să citești cuvântul* musical *fără să țâșnească și să se scurgă invidia în tine — dacă musicalul cu pricina e mai bun ca al tău, are mai mult succes sau ambele?*

Nici măcar nu e un musical autentic; e unul inventat, care e subiectul unei piese. N-are cum să fie mai bun sau să aibă mai mult succes ca al meu. Totuși nu mă pot abține să citesc prezentarea piesei, ca să văd dacă pot să-mi dau seama cât de bun ar fi musicalul inexistent din *Len și Ezra* dacă ar exista.

Ah, pe bune. E incredibil cu ce mizerii pot să vină oamenii. Pare *așa de prost* — ceea ce îmi încântă inima dornică să intre în competiție, dar îmi confirmă și convingerea că nu există dreptate. O piesă îngrozitoare, despre un musical îngrozitor și imaginar, și tot a ajuns să fie montată la un teatru autentic.

Citesc din nou rezumatul, ca să verific dacă nu mi-am imaginat doar cât de prost era: „A trecut multă vreme de când *Poveste din Cartierul de Vest* a cucerit lumea, iar compozitorul de teatru muzical Leonard Bernstein se teme că zilele lui de glorie au apus de mult. Invidios pe succesul lui Andrew Lloyd Webber cu musicalul *Cats*, se hotărăște că trebuie să colaboreze cu un poet modernist ca să dovedească faptul că nu e un «fost». Îl abordează pe Ezra Pound, al cărui poem «Meditatio» începe cu versul «Când mă gândesc la obiceiul curios al câinilor...» și îi sugerează să încerce, împreună, să repete formula de succes a lui Lloyd Webber și T.S. Elliot. În loc de *Cats*, musicalul lor, având la bază poezia lui Pound, se va numi *Dogs*. Apare o singură problemă. Afilierile politice dubioase ale lui Pound..."

Nu mai suport să citesc. Închid pagina și apăs pe linkul spre celălalt spectacol al Lisei Daisley, *Un bărbat, doi boși*. Derulând lista cu distribuția, dau peste un nume neobișnuit, care mi se pare familiar: Khye Munton. Unde...?

Înainte să termin de pus întrebarea, am deja răspunsul. Închid pagina, mă întorc la *Len și Ezra* și apăs pe *Distribuție*.

Aici era: Khye Munton a jucat și rolul lui Ezra Pound. A jucat în două spectacole cu Lisa Daisley. Mă întreb cât de bine o cunoaște. Oamenii de teatru n-ar trebui să bea împreună după spectacol, până la ore mici din noapte?

Mă întorc la Google și scriu numele lui Khye Munton. Apar destul de multe rezultate la căutare. A jucat câteva roluri importante, după cum arată. Nu-mi trebuie mult să aflu cine e agentul lui. Din fericire, nu-i același care

o reprezintă și pe Lisa Daisley; e altul, care n-are niciun motiv să fie bănuitor.

Îl cheamă Simon Lowings. Agenția pentru care lucrează se numește Independent Talent. Notez numărul în telefon, apoi închid computerul, îmi iau geanta și ies.

Aștept până trec două camioane mari, unul după altul. Apoi sun. Simon Lowings nu e la birou, dar reușește să-l găsească un coleg. Până să-și spună numele și să mă întrebe cu ce mă poate ajuta, m-am hotărât deja să fiu sinceră.

— Mă cheamă Carolyn Mordue, îi spun. Bănuiesc că sunteți agentul lui Khye Munton.

— Așa este, răspunde el, părând mulțumit de situație.

— Trebuie să vorbesc destul de urgent cu domnul Munton, despre o cunoștință comună: Lisa Daisley.

— Mă tem că nu pot...

— Știu că nu-mi puteți da numărul lui de telefon, dar speram că i-l puteți da lui pe al meu și l-ați putea ruga să mă sune. E foarte important.

— Păi...

— Vă rog. Dacă nu vrea să ia legătura cu mine, evident că nu e obligat. Vă rog doar să-i dați posibilitatea să mă ajute.

— Cine sunteți?

— Carolyn Mordue, îi răspund, rostind cuvintele rar, ca să poată să scrie.

— Nu, vreau să zic...

Lowings lasă propoziția neterminată.

— A, vreți să întrebați cine sunt eu în lumea showbizului? Dacă sunt cineva important? Nu.

Îmi înăbuș pornirea de a-i cere agentului lui Khye Munton să mă ajute să schimb situația și să mă reprezinte pe mine și musicalul meu neterminat.

— Nu sunt nimeni. De fapt, sunt profesor de drept la Cambridge.

— Ah!

Lowings își drege vocea.

— În regulă, o să-l sun pe Khye — trebuie să iasă de la o repetiție chiar acum. O să-i transmit numărul și solicitarea dumneavoastră.

— Vă mulțumesc foarte mult, îi răspund.

După zece minute îmi sună telefonul. Pe ecran apare *Număr necunoscut*. Începe să-mi bată puțin mai tare inima. Ar putea fi apelul la care sper? Ar putea să fie chiar așa de ușor?

Imitându-l pe Simon Lowings, răspund și-mi spun numele în loc de *alo*, ceva ce n-am mai făcut până acum.

— Sunt Khye Munton.

— A, bună. Mulțumesc mult că m-ai sunat.

— Nu-i bai. Vrei să vorbim despre Lisa?

— Da.

— E în regulă?

— Da, e... Nu sun pentru că i s-a întâmplat ceva.

— Nu-mi pasă.

— Poftim?

— N-o cunosc prea bine. Nici acum, nici în trecut.

— Dar ai jucat în două spectacole cu ea, nu? *Len și Ezra* și *Un bărbat, doi boși*?

— Așa-i.

— Deci o cunoști măcar un pic? insist eu.

Cum poate să aibă un actor o voce așa de lipsită de expresie? Poate că-și păstrează talentele pentru când e pe scenă.

— Nu prea. Am vorbit cu ea de câteva ori. De ce te interesează?

Ce se poate întâmpla dacă-i spun adevărul? Mă hotărăsc că nimic. Presupune că va fi o discuție plicticoasă de rutină despre o femeie care nu înseamnă nimic pentru el; aș vrea să-i zdruncin această convingere.

— Începând din septembrie, Lisa Daisley minte în legătură cu vârsta și identitatea ei. Sub un nume fals — Imogen Curwood —, s-a înscris la Academia Orla Flynn, o școală de arte ale spectacolului din Londra, și susține că are 17 ani. A făcut o grămadă de chestii sinistre — s-a aruncat pe scări și a susținut că a fost împinsă, a amenințat alte eleve cu știftul, chestii de-astea.

— Rahat, șoptește Khye Munton. Pe bune?

— Îhm.

— Nu mi-o imaginez făcând așa ceva pe Lisa pe care o știu eu.

Îmi dau ochii peste cap, bucuroasă că nu mă vede.

— De ce nu?

De ce nu poate nimeni în afară de mine să-și imagineze pe cineva cunoscut făcând lucruri îngrozitoare și de ce pot eu așa de ușor să-mi imaginez că *oricare* dintre cunoscuții mei ar putea face așa ceva?

— Era întotdeauna... sună dur, dar n-avea niciun haz. Nu prea stătea de vorbă cu restul la repetiții. Ședea într-un colț și se holba la telefon mai tot timpul. N-o văd având destulă imaginație încât să se gândească la o identitate falsă și toate mizeriile alea.

— Deci la ambele spectacole în care ați jucat împreună Lisa n-a socializat cu ceilalți?

— Nu prea. De multe ori, pleca repede la diverse alte joburi. La bar, chestii de-astea. Totdeauna o ducea mai prost ca noi. Și, chiar și când ieșea la băut cu noi, era ciudat.

— Cum adică?

— Odată a zis povestea aia stranie despre prietena ei care s-a sinucis — adică deja îmi părea rău pentru ea, dar Lisa o tot ținea pe-a ei și povestea ce furioasă a fost, și că nu s-a gândit prietena ei la cum o să se simtă ea, adică Lisa?

— Îți amintești ceva, orice care să mă ajute să aflu mai multe? Familie, trecut, oameni care s-o știe bine sau cel puțin mai bine decât tine?

— Îmi pare rău. Ți-am zis tot ce știu. A... mă rog, nu că o să-ți fie de ajutor, dar știu că a fost la aceeași școală cu internat ca Adrianna de Miquel. Mândră mai era. Voia să-i pună asta în biografia din programul de la *Len și Ezra*, și a făcut o criză cu șuierături când i-au zis că nu era loc.

N-am auzit niciodată de Adrianna de Miquel. După ce-i mulțumesc lui Khye Munton pentru ajutor, o caut pe telefon. E unul dintre starurile din *The Filter* — o dramă de televiziune despre care am auzit, dar la care nu m-am uitat niciodată. Și găsesc și numele școlii cu internat de fițe la care a fost: Villiers, din Kent.

Cine cunoaște mai bine adevăratul caracter al cuiva și al familiei cuiva, decât profesorii care-l văd zi de zi în anii de gimnaziu? Chiar dacă n-are 17 ani, nici mult peste 20 de ani nu are. Probabil că majoritatea profesorilor ei încă mai sunt la Villiers. Și e o școală cu internat, așa că, dacă plec acum, o să mai fie încă destul de mulți profesori acolo când ajung.

Poate că n-am aflat multe de la Khye Munton, dar măcar știu încotro mă îndrept. Deocamdată, e suficient.

***

Nu-mi vine să cred că asta-i școală. Adică știu că e, datorită indicatoarelor de pe porțile mari, dar cu siguranță

nu pare să fie școală. Dacă n-aș fi știut, aș fi fost convinsă că sunt pe terenul vreunui parc imens sau pe moșia vreunui aristocrat, cu câmpuri, un drum mărginit de copaci și dealuri domoale în depărtare — și totul e înconjurat de ziduri înalte și trainice.

Când ajung, începe să se întunece. Cobor din taxiul pe care l-am luat din gară, îi plătesc șoferului și intru pe porțile imense de fier. În depărtare se zăresc câteva clădiri, pierdute în mijlocul verdeții. Nu știu spre care să mă îndrept. Merg câteva minute, cred că pe drumul principal de acces al școlii, până ajung la un stâlp cu câteva indicatoare pe el, arătând în direcții diferite, către mai multe alei. Citesc câteva și tot habar n-am: *Darville, Elstow, Goundry*. Ce dracu' sunt astea? Din fericire, unul dintre indicatoare arată către *Recepția principală*.

O iau pe aleea indicată și, după aproape zece minute de mers, ajung la o clădire mare cu portic. Are o ușă de stejar masiv, care pare să aibă vreo 30 de tone și să nu poată fi deschisă decât de o armată. Nu reușesc s-o conving cu clanța.

Apăs pe soneria din dreapta și aștept.

După vreo jumătate de minut, deschide ușa o femeie de vârstă mijlocie, cu ochelari cu ramă de baga atârnați cu un lănțișor în jurul gâtului și o cască de păr argintiu.

— Pot să vă ajut cu ceva? mă întreabă cu un zâmbet precaut.

Poartă un costum bleu, cu un pulover cu guler larg. În jurul gâtului are două șiraguri de perle care par naturale. Pantofii, perfect asortați cu restul ținutei, sunt negri, cu fundițe albastre.

Îmi fug imediat gândurile la o problemă pe care încă n-o am și probabil că nici n-o s-o am vreodată: cum o să se

îmbrace Carolyn Mordue libretista? O să aibă nevoie de o garderobă diferită de Carolyn Mordue profesoara de drept, care nu s-a mai coafat la salon de ani buni, care poartă pantaloni negri, pantofi fără toc negri și scâlciați și prima bluză care cade din șifonier. Profesoara Carolyn nu dă doi bani pe felul cum arată, dar vreau să-mi încep noua carieră, presupunând că o să am o nouă carieră, arătând perfect pentru rol, ca femeia asta care stă în fața mea. Nu știu cine e sau ce face, dar totul, părul, ținuta și comportamentul, îmi spune că e cineva cu funcție importantă și că i-ar fi aproape imposibil să fie altceva sau să se afle în altă parte. Ce poartă Andrew Lloyd Webber în viața de zi cu zi? Poate că dacă aș...

Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, adună-te!

— Mă numesc Carolyn Mordue, spun zâmbind.

— Încântată de cunoștință. Sunt Audrey McBeath, director adjunct la Villiers. Cu cine trebuie să vă întâlniți?

— Mă tem că am venit fără să am niciun fel de programare, în speranța că o să pot sta de vorbă cu cineva — nu cineva anume, doar cineva care să mă poată ajuta — despre una dintre fostele dumneavoastră eleve.

— Ah! Adrianna de Miquel, fără îndoială.

— Nu. Nu ea.

— Serios? întreabă Audrey McBeath ridicând din sprâncene. Deci nu sunteți ziaristă?

— Nu. Profesor de drept, Universitatea Cambridge. Mult mai plicticos.

Titlul avusese efect la Simon Lowings. Nu pot să cred că directoarea adjunctă de la Villiers va fi imună la efectul „profesor la Cambridge"

— Și care dintre eleve vă interesează? Avem destul de multe care au devenit faimoase, deși niciuna la fel de remarcabilă ca Adrianna.

— Lisa Daisley. Vă spune ceva numele?

— Desigur, spune cu blândețe Audrey McBeath. Rareori le uităm pe fetele noastre, mai ales pe cele care vin aici cu burse complete, ca Lisa. Familia ei era săracă lipită, cum se spune, dar Lisa era — este — extrem de inteligentă. Mi-o amintesc.

— Cât a învățat aici?

— Toată școala.

Și ție nu ți-a plăcut.

Nu știu de ce sunt așa de sigură că am dreptate. Audrey McBeath n-a făcut și n-a spus nimic neprofesionist sau nepotrivit. Totuși mă încred în instinctele mele.

— Și asta ce înseamnă? De la 11 sau 12 ani până la 16? Sau 18?

— Nu, fetele noastre încep în anul 9. Și majoritatea, deși nu toate, rămân până la sfârșitul liceului. Lisa a rămas. A plecat după anul 13.

— Deci la 18 ani?

— Așa este. De ce te interesează Lisa?

— Îți spun cu plăcere, dar e o poveste destul de lungă. Am putea...?

Fac un semn spre holul de intrare ca o peșteră, cu dale de piatră, din spatele ei.

— Sigur că da. Intră.

Deschide mai larg ușa și se trage în spate.

— Ce nepoliticos din partea mea să vă țin la ușă! Mă tem că biroul meu e plin în momentul ăsta cu scările muncitorilor. Ah, nu întrebați, s-ar putea să mă apuce plânsul.

Face exact opusul și izbucnește în râs.

— Ar fi trebuit să termine acum două săptămâni. Pe aici... mergem mai bine în biroul lui Deryn.

Mă țin după ea pe două coridoare cu lambriuri de lemn. Pe pereți sunt agățate desene și picturi înrămate, majoritatea de o sută de ori mai originale și mai bine realizate decât nimicurile banale și non-arta cu pretenții pe care le văd în ferestrele de la Cambridge și ale galeriilor de artă din Londra.

— E clar că aveți elevi talentați.

— Hm? Ah, tablourile! Da, arta e unul dintre punctele noastre forte. De fapt, suntem la fel de buni și la științe, dar nu putem să le punem pe pereți. Ha!

Mă întreb dacă Lisa Daisley era talentată la arte și dacă se află pe pereți și vreuna dintre picturile ei. În timp ce merg alături de Audrey McBeath, îmi imaginez cum ar fi să ridic un colț și să văd un portret în ulei al Impostoarei Imogen și al lui Bronnie Richardson, ținându-se de braț. *Autoportret cu cea mai bună prietenă de comploturi diabolice.*

Clatin din cap în fața propriei nebunii, chiar când Audrey spune:

— Am ajuns!

Pe plăcuța aurie de pe ușă scrie *Deryn Simmons, Director*. Coridoarele fiind așa de frumoase, mă aștept la lucruri mari din partea încăperii în care sunt pe punctul de a intra.

Nu sunt dezamăgită. Are bovindouri mari cu menouri, care dau spre o peluză verde dreptunghiulară fără niciun cusur. Doi pereți sunt acoperiți din podea până în tavan de cărți așezate pe rafturi dintre care multe sunt încovoiate. În fața lor se află fotolii așezate în semicerc și, în cealaltă parte a camerei, un fișet cenușiu înalt, un birou cu blatul îmbrăcat în piele și un scaun cu spătar înalt, tot de piele. Dincolo de toate astea, câteva rânduri înghesuite de fotografii oficiale ale școlii, fiecare arătând de parcă ar include toată populația școlară, profesori și elevi, toți așezați pe

rânduri. Te ia puțin amețeala uitându-te la ele: multe fețe ca niște punctulețe.

— Lisa Daisley e în vreuna dintre astea? o întreb pe Audrey, arătând din cap către poze.

— Probabil că în câteva. A stat aici mulți ani. Vreți ceai sau cafea?

— Nu, mulțumesc.

Când se sprijină de marginea biroului, în loc să se așeze în spatele lui sau pe vreunul dintre fotoliile comode, hotărăsc că nu mi-am imaginat tonul foarte subtil de descurajare din glasul ei când m-a întrebat dacă vreau ceai sau cafea. Voia să spun nu. A fost perfect prietenoasă, dar vrea să plec cât mai repede.

De ce? Pentru că e ocupată sau pentru că mă interesează Lisa Daisley?

— Povestiți-mi despre Lisa.

— Ce anume vreți să știți? E foarte inteligentă și vine dintr-o familie care practic n-are bani. De ce vă interesează Lisa? A...

— Dacă a făcut ceva?

Întrebarea mea e întâmpinată cu un zâmbet destul de disperat.

— Mă întrebam doar cum aș putea să ajut, atâta tot.

Nu văd niciun motiv să mai amân.

— S-ar putea să dureze o vreme, o avertizez.

Se apropie și se așază pe un scaun lângă mine.

— Am puțin timp, răspunde.

— Au fost niște probleme la școala fetei mele, care au început când a venit o elevă nouă, Imogen.

Îi povestesc despre cutia muzicală, despre cutia cu medicamente cu alt nume pe ea, căzătura pe scări, inscripția de pe bancă, știreang, placa de ardezie de pe

acoperiș și toate remarcile ciudate pe care le-a făcut Imogen.

— Directorul școlii nu ne-a ajutat deloc, spun cu ranchiună. *Noi* — eu și celelalte trei mame — am descoperit că Imogen nu era cine pretindea că e. Noi am fost cele care am trimis-o de-acolo.

În caz că Audrey nu s-a prins încă, adaug:

— Era Lisa Daisley.

— Am înțeles, spune ea.

— Vă vine în minte vreun motiv pentru care să fi făcut așa ceva?

— Nu. Nu, deloc.

Aștept să spună mai multe. Ar face bine să nu fie asta tot ce are de spus.

Până la urmă, văzând că aștept, adaugă:

— Nu pot spune că o știam pe Lisa extraordinar de bine când era aici — și actorul cu care ați discutat are dreptate, într-un fel. Nu era o fată pe care să ajungi s-o cunoști. Părinții ei... Cum spunem întotdeauna eu și colegii mei: *îi cunoști pe părinți și poți să înțelegi copilul.*

— Cum adică?

— Mama Lisei era destul de repezită și critică. Iar tatăl era un inadaptat social. De fapt, amândoi. O familie bizară. Ei, asta e! spune și își lovește ușor mâna de coapsă.

E semnalul să plec, după ce și-a satisfăcut curiozitatea.

— Îmi mai puteți spune ceva care mi-ar putea fi de folos despre Lisa?

— De folos pentru ce? Nu prea înțeleg... Spuneți că a venit la școala fiicei dumneavoastră prefăcându-se că e altcineva, așa că... probabil a fost exmatriculată și n-o să mai facă probleme?

— Vă spune ceva numele Ruby Donovan? o întreb.

— Nu. Deloc. Cine e?

— Sunteți sigură?

— Da.

— Dar Bel — Annabel Richardson? Sau Bronnie Richardson?

— N-am auzit de niciuna dintre ele.

— Elise sau Sadie Bond?

— Nu. Îmi pare rău.

— Cineva a ajutat-o pe Lisa să le facă lucruri îngrozitoare celorlalte fete și m-am gândit că, dacă recunoașteți poate vreun nume și are vreo legătură cu Lisa... dar e clar că nu, așa că...

Mă opresc cu un oftat din rărunchi.

— Ca să fiu sinceră, nu știu de ce sunt aici. Doar că... s-au întâmplat toate chestiile astea derutante și vreau să încerc să descâlcesc ițele.

Mă ridic, mă duc la fereastră și mă uit la iarbă. Când mă asigur că Audrey nu-mi vede deloc fața, las în voce un tremurat, ca să-i dau impresia că s-ar putea să plâng.

— M-am gândit că dacă pot găsi pe cineva care să fi cunoscut-o pe Lisa, poate aș înțelege ce motivații are...

— Înțeleg foarte bine, spune Audrey, dar mă tem că...

— Ah, nu-i vina dumneavoastră. Doar că fata mea a fost hărțuită anul trecut, cea care a hărțuit-o a scăpat *basma curată*, iar acum se întâmplă și asta: Lisa se preface că e Imogen și face toate astea, iar eu n-am nicio idee *de ce*...

Îmi trag nasul și mă-nfior, se pare că-mi cam place actoria.

— Am o idee, spune Audrey McBeath, cu glasul ceva mai blând decât înainte. De ce nu mă așteptați aici, cât fac un ceai și găsesc niște șervețele? Deryn are de obicei pe birou, dar nu le văd.

Incredibil. E o conspiraționistă a ceaiului tare. *Ți-a distrus casa un război nuclear? Bea o ceașcă de ceai bun și tare! Rezolvă orice!*

Mormăi ceva despre cât de jenată sunt că m-am dat așa în spectacol și, în scurt timp, brațul lui Audrey mă cuprinde pe după umeri, iar ea îmi promite să-mi spună când se întoarce cu ceaiul tot ce-și poate aminti despre Lisa Daisley. În cele din urmă, după ce cu siguranță m-am calificat pentru câteva Oscaruri, mă lasă singură în biroul directoarei.

Te rog, fă să nu fie încuiat fișetul.

Observasem broaștele din colțul din dreapta sus al sertarelor încă din clipa când intrasem în încăpere. Niciuna n-are cheia în ea, așa că dacă sunt încuiate...

Nu sunt. Foarte neplăcut, nici nu conțin dosare pline de adrese și date confidențiale. În sertarul de sus sunt niște pantofi de sport Reebok și mingi de tenis. Al doilea e plin de sticluțe de parfum: Shalimar, Caleche, Amber de la Jo Malone și Lavender, unul de care n-am auzit niciodată — Subterfuge și miroase puternic a lămâi și fără să deschizi sticluța.

Unul după altul, toate sertarele mă dezamăgesc. Asta e. Nu mai am unde să caut — biroul n-are sertare. Se pare că până la urmă va trebui să mă bazez pe poveștile lui Audrey McBeath despre Lisa pe care a cunoscut-o ea și să sper că o să-mi spună ceva care să-mi ofere vreun indiciu.

Trebuie să știu. Care dintre ele a ajutat-o?

Îmi doresc să găsesc o cale să dovedesc că a fost Bronnie, în pofida alibiului ei solid pentru incidentul cu placa de pe acoperiș. Mă tem că s-ar putea să fi fost Elise și n-aș vrea să fie. Oricât de mult încerc, nu pot să-mi dau seama de ce să fi vrut Elise s-o atragă pe Lisa Daisley s-o

ucidă pe Ruby sau s-o sperie pe Jess sau să facă ceva din toate astea.

Dar Kendall? Dacă vrea, în taină, să-și omoare fiica? N-aș prea putea s-o acuz. La urma urmelor, fata ei e Ruby Donovan, superjavra. Poate Kendall a fost cea care s-a apropiat, peste o masă de bar, de Lisa și i-a șoptit: „Bine, uite cum o să facem. Întâi o s-o speriem de moarte pe Jess Mordue. Am cutia asta muzicală..."

Îmi trece prin cap ceva la care nu m-am mai gândit până acum: oricine a angajat-o pe Lisa Daisley să facă aceste servicii în beneficiul terorii și al discordiei și-a dorit din toată inima ca ea să se poarte ca o ciudată. Lisa n-a încercat să se integreze sau să se comporte ca un om normal. Din ziua în care a ajuns la AOF, s-a purtat ca o maniacă, trăgând cât de multe semnale de alarmă a putut.

Astfel încât toată lumea să creadă că incidentele cu substrat de amenințare sunt produse de ea.

Planul, probabil, era să fim toate sigure că Imogen era oaia neagră. De ce? Pentru ca atunci când Ruby ar fi fost ucisă de placa de ardezie căzută de pe acoperiș și ar fi fost clar că n-avea cum să fie de vină Imogen, toată lumea s-o bănuiască tot pe ea? „Trebuie să fi fost cumva tot ea", am fi spus toți. „Probabil că ea a pus la cale totul." Însă n-am fi putut să dovedim. Și, între timp, adevăratul făptaș, cel care a angajat-o pe Lisa Daisley, ar fi scăpat de orice acuzație.

Înjur în barbă. N-ajung nicăieri cu speculațiile astea. Mă uit la fotografiile cu elevi de pe pereți. Sub fiecare poză, în interiorul ramei, apar data și lista cu numele profesorilor și elevilor.

Când a urmat Lisa cursurile? Estimez cât de exact pot și găsesc o poză cu data care sper să fie bună. Cercetând de aproape fețele, nu durează mult până s-o găsesc pe

Impostoarea Imogen. Are părul mult mai scurt și este puțin mai împlinită, dar fără îndoială ea este. Deși sunt sigură, vreau să verific. Mă uit la lista cu numele elevilor din al doilea rând. Iat-o: Lisa Daisley, în mijlocul unui șir de nume.

Clipesc și fac un pas în spate. *Nu se poate...*

Nu numele Lisei m-a dezechilibrat. Ci cel de alături. Fata care stă în dreapta Lisei, probabil. Da: legenda de sub poză spune *de la stânga la dreapta.*

Mă uit la fata de lângă Impostoarea Imogen. Nu zâmbește. Poartă ochelari rotunzi cu rame de sârmă și are părul des, castaniu-roșcat, strâns într-o coadă lungă adusă peste umăr.

Numele ei, potrivit listei la care mă holbez, este Imogen Curwood.

***

— Ar fi trebuit să vă spun direct, zice Audrey în timp ce ne bem ceaiul. De fiecare dată când mă întrebați dacă recunosc vreun nume, mi-era teamă că o să întrebați și de Imogen Curwood. Numele ăsta e foarte important la Villiers. Și ați zis că numele elevei pe care o juca Lisa era Imogen, deși n-ați pomenit niciun nume de familie, apoi ați întrebat despre tot felul de oameni de care n-am auzit niciodată.

Ar fi trebuit să întreb și despre Imogen Curwood. De ce n-am întrebat?

— De ce e importantă Imogen Curwood pentru Villiers?

Nu Lisa Daisley.

— Nimănui de-aici nu-i face plăcere să discute despre subiectul ăsta, pentru că ne-a pătat reputația altminteri foarte bună, răspunde Audrey. Oficial, nu suntem vinovați,

dar nici n-am făcut destule ca să-i punem capăt. Dacă am fi fost mai hotărâți, mai puțin naivi...

— În legătură cu ce? Lisa Daisley i-a făcut vreun rău lui Imogen Curwood?

E ireal. Oare sunt pe punctul de a afla că Lisa a ucis-o pe Imogen și apoi i-a furat identitatea?

— Nu. Nu știu de ce a folosit numele lui Imogen. Mai ales că...

Se oprește.

— Ce-i? Pentru numele lui Dumnezeu, spuneți-mi odată.

— Imogen Curwood avea probleme. Din punct de vedere școlar, era strălucită. Însă avea un spirit de competiție patologic și, dacă i se părea că i-a greșit cineva, se pornea împotriva lui și... în fine, îl pedepsea. Nu pot să descriu altfel situația. Așa că atunci când o altă fată, Grace, a îndrăznit s-o depășească, a fost luată în vizor.

— Imogen a hărțuit-o?

— Oribil. Iar Grace era o fată sensibilă. A cerut ajutorul unui profesor și cred că a avut loc o discuție cu Imogen, dar n-a pus capăt hărțuielilor. A fost suficient de inteligentă să găsească alte metode, mai subtile, ca s-o terorizeze pe Grace.

Ca Ruby.

— În cele din urmă, Grace s-a sinucis, spune Audrey, aproape în șoaptă. A fost o tragedie îngrozitoare. O fată care avea toată viața înainte, încântătoare, amabilă, talentată...

Audrey tace și-și acoperă gura cu palma.

Dacă o să fiu vreodată diagnosticată cu o boală incurabilă, jur pe Dumnezeu că o să-mi petrec ultimele luni vânând adolescenți diabolici și împușcându-i.

Ruby o să fie în fruntea listei.

— Ce s-a întâmplat cu Imogen Curwood?

Ea o să fie următoarea pe listă dacă nu s-a ocupat deja cineva de ea.

— Familia ei s-a mutat în America, să-i ofere șansa unui nou început.

Din nou: seamănă cu Ruby. Să treci Atlanticul ca să scapi de un trecut îngrozitor și încărcat de vinovăție. Ruby a venit încoace, Imogen Curwood a plecat în sens invers...

— Numele ei n-a fost niciodată legat în mod public de moartea lui Grace Racki, dar toată lumea care are legătură cu Villiers știa și...

— Ce-ați zis?

Sar de pe scaun, iar ceașca îmi zboară în celălalt capăt al încăperii.

— Grace *Racki*? R-A-C-K-I?

Audrey încuviințează. Totul se învârte în jurul meu. Fac un efort să respir. De pe degetele de la mâna dreaptă mi se scurg picături de ceai.

— Cum îl chema pe tatăl lui Grace, vă amintiți? reușesc să rostesc cumva.

— Da, răspunde Audrey. Bietul om, a fost complet distrus. Toată familia a fost, desigur, dar el în mod special. Adam îl chema. Adam Racki.

***

Există peste tot în jurul nostru crime odioase și infracțiuni grave, pe care cândva nu le-aș fi crezut posibile. De exemplu: poți fi tatăl îndurerat al unei adolescente care s-a sinucis și tot ți se spune că sunt anumite lucruri pe care n-ar trebui să le pronunți despre sinucidere, pentru că sunt lipsite de sensibilitate și vor stârni lumea.

Nu poți să spui că, dacă o adolescentă este hărțuită fără încetare s-ar putea să se spânzure, cum a făcut draga mea Grace, pentru că s-ar putea să le dai idei și altor adolescente victime ale bullyingului. Alt pericol, în caz că subliniezi acest lucru, este că și alți agresori o să-și spună: „Aah, dacă îi fac zile fripte, o să se spânzure și eu câștig". Ca să evite riscul dublu de a încuraja sinuciderile și pe agresori, un tată care și-a pierdut fiica în acest mod înspăimântător nu poate spune „Agresorii provoacă sinucideri"

Chiar așa e: nu poți spune că agresorul este de vină pentru sinuciderea iubitei tale fiice. Chiar dacă știi că e adevărat, lumea o să stea la coadă să-ți spună că nu. Și n-o să-ți spună doar dușmanii sau străinii, ci și oamenii cei mai apropiați și mai dragi (cei care nu s-au spânzurat). Când spui că Imogen Curwood a hărțuit-o și a ucis-o pe Grace a ta, o să se încrunte și o să zică „Păi…", „Hm… nu sunt sigur" și „Ah, dar vezi tu, un alt copil aflat în situația fiicei tale ar fi zis «du-te naibii», după care și-ar fi văzut de treabă. Și, mă rog, n-ați trecut de curând tu și soția ta printr-un divorț urât? Și… nu că și-ar dori cineva să te gândești că tu *ești de vină, dar…"*

Dar, dar, dar… singurul tău copil tot mort e. Și nimic nu va schimba vreodată acest lucru.

Sigur că poți să ucizi diavolul care ți-a împins copilul să se sinucidă. N-o să ți-o readucă la viață pe scumpa ta copilă, dar te-ar ajuta să te simți al naibii de bine. Măcar s-ar face dreptate. Numai că a fugit peste Ocean și nu mai ai cum să ajungi la ea. Și chiar dacă ai urmări-o și ai ucide-o în Arizona în loc de Kent sau Londra, ai fi condamnat la moarte. Arizona e un stat unde se aplică pedeapsa cu moartea.

Atunci, ce te faci când nu poți face niciunul dintre lucrurile oarecum logice care te-ar ajuta să te simți mai puțin mort pe dinăuntru? Mi-ar plăcea să spun că realizezi vreo manevră

inteligentă care să îndrepte toate aceste nedreptăți, dar nu pot. Visezi că te duci în America și prinzi monstrul, dar știi că n-o să se întâmple niciodată. Așa că încerci să-ți accepți soarta: nesfârșita nefericire și durerea, sentimentul arzător al nedreptății, care nu dispare niciodată. Accepți totul și încerci să trăiești mai departe viața pustie, chinuitoare, care ți-a mai rămas, sperând că într-o bună zi durerea va începe să se îmblânzească, fie și numai un pic.

În același timp, ai de făcut o grămadă de lucruri: în principal să-ți ascunzi adevăratul eu, care dă pe dinafară de ranchiună. Dacă ai lăsa fiara în libertate, nu i-ar plăcea nimănui ce ai devenit, așa că trebuie s-o ascunzi în spatele unei fațade de teatru.

Și apoi, într-o bună zi, se schimbă totul. Dintr-odată, imposibilitatea de a face ce tânjești să-i faci lui Imogen Curwood, agresoarea-ucigașă, nu mai contează așa de mult, pentru că în viața ta intră o altă fată — tot o agresoare, tot diabolică; la fel de dezgustătoare ca Imogen. Ba chiar și mai bine: e din America! Imogen s-a dus acolo și, în schimb, Soarta a trimis-o pe fata asta în Anglia. La tine.

Noul monstru se numește Ruby Donovan…

***

Străbat în fugă drumul din curtea de la Villiers până la șoseaua principală. După ce ies pe porți scot telefonul din geantă. Am 23 de mesaje noi: unul de la Dan, unul de la Jess și toate celelalte de la Elise, Bronnie și Kendall.

Unde ești?

Ce se întâmplă?

E o nebunie!

Trebuie să ne întâlnim și să vorbim, toate.

Carolyn, nu poți să dispari pur și simplu.

Chiar nu pot?

Le trimit un mesaj lui Dan și lui Jess și le spun *Nu vă faceți griji, toate bune. Vin mai încolo, vă explic atunci*. Apoi caut numărul lui Adam Racki și îl sun pentru prima dată. Mi-a dat numărul anul trecut, când a dus un grup de elevi, din care făcea parte și Jess, la New York, pentru o săptămână de ateliere cu profesioniști de pe Broadway.

— Adam Racki.

E un nume pe care înainte îl auzeam și nu-mi spunea nimic, făcea parte din viața mea de zi cu zi. Acum sună foarte diferit. Nu mai știu ce înseamnă „Adam Racki". Când îl aud pe bărbatul căruia îi aparține spunându-l cu voce tare, după tot ce tocmai am aflat, simt că se clatină pământul sub mine.

E numele unui bărbat care a luat o cutie muzicală obișnuită și a lucrat zile în șir, sau poate chiar săptămâni, ca s-o transforme în batjocura grotescă pusă mai târziu în dulapul lui Jess? E numele unui director de școală care ar fi trebuit să-și apere elevii, făcând tot ce poate ca să le asigure siguranța și binele, în timp ce, în secret...

Ce?

Încerc să-mi pun în ordine povestea în cap — cea mai probabilă variantă. Fata lui Racki, Grace, a murit după ce a fost hărțuită la Villiers de Imogen Curwood. Imogen n-a fost niciodată pedepsită. În schimb, a început o nouă viață în America.

Apoi, după ani, Ruby Donovan vine *din* America, unde n-a reușit să intre la nicio școală de arte pentru că și ea e un copil dificil și s-a aflat. Dar... de unde știa Adam Racki? Oare Kendall și Ruby ne-au mințit pe toate, dar lui i-au spus

adevărul despre moartea lui Vee și despre bănuielile privind rolul lui Ruby?

Stai. Nu, n-a fost așa. Știu că n-a fost, pentru că am tras cu urechea la o discuție între Racki și Kendall pe care n-ar fi trebuit s-o aud. Era anul trecut, după ce făcusem a doua plângere despre comportamentul dezgustător al lui Ruby față de Jess. Mă chemase Racki la o discuție — una dintre multele întâlniri inutile în care debita platitudini de genul „Sunt sigur că putem rezolva problema, amândouă sunt niște fete adorabile", iar eu țipam despre cum le merge bine celor răi când oamenii buni nu fac nimic.

Întârzia în ziua aceea, așa că m-am așezat și am așteptat în fața biroului. Am auzit prin ușă cadența unui accent american și m-am întrebat... să fie oare mama superjavrei Ruby? M-am apropiat de ușă și mi-am lipit urechea. Cum mă așteptam, era Kendall. Racki debita tâmpenii, spunându-i că n-are nicio îndoială că Ruby avea intenții bune, că era minunată și talentată, cu recomandări strălucite, pe care o voiau toate școlile de teatru din America. Și n-ar putea Kendall, doar de dragul lui Adam, s-o convingă pe Ruby să rezolve problemele cu Jess?

Niciunul n-avea de unde să știe că ascultam la ușă. Ceea ce înseamnă că Adam nu știa nimic despre minciunile lui Kendall și Ruby și despre recomandările false. N-avea cum să știe. Și, dacă nu știa despre trecutul lui Ruby, de ce s-o aducă pe „Imogen Curwood" ca s-o terorizeze — ca o răzbunare simbolică? Iar în acest caz... ce dracu' se întâmplă?

— Da? spune Adam la telefon. Cine e?

— Adam, sunt Carolyn Mordue.

— Bună, profesore Mordue.

— Trebuie să discutăm urgent. Apropo, spune-mi Carolyn.

— Ăă... Mă tem că...

— Nu e negociabil. Ajung în două ore. Spune-mi unde ești sau unde putem să ne vedem.

— Sunt încă la birou.

— La Academie? Bine. Așteaptă-mă acolo.

— Pot să întreb...

— Față în față, poți să întrebi orice vrei. Nu la telefon. Doar să rămâi pe loc.

Închid și sun la o firmă locală de taxi al cărei număr l-am salvat mai devreme în telefon. Când răspunde o voce de femeie, întreb:

— Cât costă un drum de la școala Villiers până în centrul Londrei?

***

Ușa biroului lui Adam Racki e deschisă când ajung. Stă în picioare lângă fereastră, privind turla catedralei St. Paul.

Intru și închid ușa în urma mea. Înainte să apuce să mă invite să iau loc, mă duc la birou și mă așez pe scaunul lui. Rămâne cu gura căscată. Expresia lui e exact opusul chipului care nu trădează nimic, ceea ce-mi spune că e șocat, dar se străduiește să mascheze. *Asta-i Carolyn Mordue*, se gândește. *Spune și face chestii scandaloase, nu uita. Am cunoscut eu ceva părinți enervanți la vremea mea, dar femeia asta e de departe cea mai insuportabilă. Totuși să ai tupeu să intri și să te așezi la biroul* meu, *pe scaunul* meu...

— Deci, spun eu, sprijinindu-mi coatele pe un teanc de hârtii. Ai ceva să-mi spui?

— *Eu* să am?

— Asta te-am întrebat.

— Tu ai vrut să ne întâlnim urgent.

— Așa e. De ce crezi?

— Habar n-am.

— Am fost la Villiers. Știu despre Grace.

Rămâne nemișcat, lângă fereastră. Încerc să-i descifrez expresia, dar este imposibil.

— Știu și despre ucigașa ei: adevărata Imogen Curwood.

— Ucigașă? Se pare că ai fost dezinformată. Fata mea s-a sinucis.

— După ce a fost hărțuită de Imogen Curwood. După mintea mea, asta nu-i sinucidere. E ucidere prin hărțuire.

Adam se întoarce brusc. Nu-i mai văd fața. Începe să tremure din toate încheieturile. Mă doare inima să-l văd. Dacă, Doamne ferește, Jess s-ar fi sinucis după ce a fost hărțuită de Ruby, uciderea lui Ruby ar fi devenit unicul meu scop. M-aș fi asigurat și că doare.

Nu începe să-ți pară rău pentru el. Nu înainte să știi toată povestea. Adu-ți aminte cutia muzicală...

— Și așa, spun pe un ton vesel. Sigur o să spui că nu pot să dovedesc că tu ești în cârdășie cu Lisa Daisley, că n-am decât dovezi indirecte.

— Nu.

Adam se întoarce către mine. Are chipul scăldat în lacrimi.

— Ai dreptate. Eu am fost. Eu am făcut totul. Lisa a fost doar un ajutor angajat. Irelevantă. Eu am fost.

Ridică privirea spre tavan și râde.

— N-am visat niciodată că ar putea să mă convingă vreodată ceva — indiferent cum — să recunosc.

Îmi zâmbește neașteptat, de parcă abia atunci mi-ar fi remarcat prezența.

— Ucidere prin hărțuire. Dacă n-ai fi rostit cuvintele astea...

E cât se poate de ciudat. Are același chip, dar nu seamănă deloc cu Adam Racki cel pe care sunt obișnuită să-l văd.

— Stai aici o clipă, îmi spune.

Iese din birou, închizând ușa în urma lui.

Nu pot sta locului. Mă plimb în sus și în jos, întrebându-mă ce anume au avut cele trei cuvinte, *ucidere prin hărțuire*, de l-au făcut să vrea să-mi spună adevărul. Orice are de gând să-mi arate ar putea explica. Ce-ar putea să fie?

Doar dacă... Trag brusc aer în piept. Dacă e un truc? Dacă...

Alerg la ușă, o deschid și-l strig. Niciun răspuns.

Rahat. Ce să fac acum? Nu vreau să plec în grabă cine știe unde, în caz că vine înapoi.

O să se întoarcă. Știu că o să se întoarcă.

Mda, sigur. Bărbatul ăsta, care și-a ascuns adevăratul caracter și planurile încă de când l-ai cunoscut. Cu scuze pentru jocul de cuvinte, nu l-ai cunoscut deloc.

Și dacă mă întorc în birou și el vine cu o armă? Pot să fiu sigură că n-o să încerce să-mi facă rău fizic?

Da, pot. E o idee ridicolă. N-a omorât niciodată pe cineva. N-ar face-o.

Sau da?

Privirea îmi cade pe o zonă a coridorului din fața biroului care arată diferit. Ce-i cu ușa aia și de ce e deschisă? N-am observat-o până acum. Poate e vreun fel de debara.

Mă îndrept spre ea.

— Adam? Ești aici?

Poate caută prin dosarele vechi.

— Adam?

Trag de ușă și văd niște trepte de piatră. Nu e o debara; e o scară, izolată de coridor printr-o ușă. Simt un curent de aer rece, parcă revărsat peste mine. Ridic privirea și văd în depărtare un dreptunghi de cer. Scările duc afară. Pe acoperiș.

E pe acoperiș.

— Adam! strig după el, urcând treptele cât de repede pot.

Îl văd imediat ce ies pe acoperiș. E chiar pe margine, înclinându-se în față, apoi în spate.

— Trag de timp, îmi spune pe ton de scuză. Adio, Carolyn. Și mulțumesc. Vorbesc serios.

— Nu! țip eu. Adam, nu sări!

Mă arunc spre el și reușesc să-l prind de braț. Și atunci începe să se tragă.

DUBLURA

Sezonul 1, episodul 10
Ultimul act

Holly Brown, Sophie Hannah, Clare Mackintosh și B.A. Paris

CAROLYN

N-am ce face. E mult mai puternic decât mine și mă trage rapid spre margine.

Țip. Gândurile mi se încețoșează copleșite de spaimă și nu mai sunt capabilă decât să țip cât de tare pot. Mă opresc și rămân tăcută când corpul îmi spune că s-a schimbat ceva, ceva important. Deschid ochii și abia atunci îmi dau seama că-i țineam strâns închiși.

Adam mi-a dat drumul. Asta simțisem: că dăduse drumul mâinii mele. E în picioare, nu departe de mine. Suficient de aproape de margine ca să sară într-o clipă.

— Îmi pare rău. N-am niciun drept să te iau cu mine.

Gândește, Carolyn. Ce-ar trebui să spui?

Îmi dau părul pe după urechi ca să nu mi-l mai bată vântul peste față.

— Îmi datorezi o explicație.

— Probabil, îmi răspunde el încuviințând. Da, probabil că da. Cum spuneam, ești singura persoană care a înțeles vreodată că Imogen Curwood a ucis-o pe Grace a mea. Că a asasinat-o.

— *Bineînțeles* că a omorât-o. Serios, n-a mai zis nimeni asta?

— Absolut nimeni. Și când spuneam eu — până să renunț —, lumea se certa cu mine și-mi explica de ce n-am dreptate. Nu-mi venea să cred.

— Mie, da.

Chipul lui Adam se schimonosește într-o expresie nedumerită.

— De ce? Niciodată n-ai... Adică, poate că da. Ai pierdut vreodată pe cineva care însemna totul pentru tine?

— Nu. Dar...

Fir-ar să fie. Sunt genul cu totul nepotrivit să discute cu un sinucigaș care se pregătește să se arunce de pe acoperiș. Nu știu cum să par sensibilă și îngrijorată. Doar furioasă și răzbunătoare.

— Nu-i nevoie să trăiești personal o tragedie ca să știi că oamenii sunt de rahat, Adam. Nu trebuie decât să ai ochi, creier și acces la internet.

— Presupun că ai dreptate. Multă vreme, am preferat să cred că oamenii sunt buni. Grace era un om bun.

Scoate un sunet bizar, aproape animalic, și se lasă pe vine, încercând să-și acopere capul cu mâinile. Mă apropii de el, dar se ridică dezorientat, de parcă n-ar ști foarte bine ce s-a întâmplat, ce a făcut trupul lui.

— Unii oameni sunt buni, îi spun. Totuși mulți nu sunt. Imogen Curwood nu e. Nici Ruby Donovan — deși anul trecut, de câte ori ți-am zis, mi-ai răspuns că ar trebui să fiu

mai înțelegătoare cu biata Ruby, căreia probabil îi lipsesc prietenii și familia din America și se simte nesigură.

— Trebuia să-ți spun, nu? Mă presai s-o exmatriculez. Era ultimul lucru pe care aș fi vrut să-l fac. Trebuia s-o țin *aici*, unde puteam să-i dau o lecție.

Adam oftează din toți rărunchii.

— Să-i dau o lecție pe care să n-o uite niciodată: ăsta era planul. Asta am avut de gând tot timpul. Pentru binele *ei*. Altfel, ce făceam cu Lisa ar fi fost cu totul imoral.

— Voiai să-i dai o lecție sau s-o omori? S-o împingi la sinucidere, așa cum a făcut Imogen Curwood cu fata ta?

— Întotdeauna m-am gândit că o tentativă de sinucidere a lui Ruby ar fi cel mai plăcut rezultat. Totuși. A dat-o complet în bară, nu? Știi, am venit de multe ori aici. Încă de când am ajuns la Academie. Firește, nu pe margine. Stăteam acolo unde ești tu, nu mă putea vedea nimeni. Mă gândeam la toate. La Grace.

— Totuși te-ai mai dus uneori și până la margine, nu?

— Da. Foarte inteligent din partea ta!

Se întoarce și-mi zâmbește cu noul lui chip, cel pe care nu l-am mai văzut până azi.

— Așa e. Ca să mă asigur că, dacă durerea devine prea mare vreodată... Și, într-o zi, era acolo: Ruby. Stătea acolo, complet nevinovată. Trebuie să recunosc că am uitat de planul de a-i da o lecție. În clipa aia voiam s-o zdrobesc cu totul. Dacă Lisa și Bronnie n-ar fi tras-o de-acolo la timp... Ca să fiu cinstit cu Lisa, nu i-am prezentat niciodată povestea ca pe un fel de complot de asasinat. Nătărău bătrân ce sunt! Am văzut-o pe Ruby în curte și n-am putut să rezist... să improvizez puțin. Ah, asta e. Ținând cont de toate, e bine că Lisa și Bronnie mi-au zădărnicit eforturile.

Presupun că acum avem cel mai bun scenariu posibil. Ruby *și-a învățat* lecția, cred. Tu nu?

— Nu știu, îi răspund cu sinceritate.

— A, eu sunt sigur. După ce a beneficiat de campania mea și a Lisei, mă îndoiesc că o să mai aibă chef de bullying. Și mi-am dovedit și că sunt dispus să și fac ce spun când e vorba de dreptate: am *încercat* s-o ucid pe Ruby. Am făcut-o pentru Grace și pentru fata din America pe care a omorât-o Ruby. Vee, așa o chema. O viață — o viață vinovată și fără nicio valoare — pentru două vieți nevinovate. Mie mi se pare un schimb onorabil.

— Știai de trecutul lui Ruby, de dinainte să vină în Anglia? Deci Kendall ți-a spus adevărul?

— Nu. Mi-a turnat o grămadă de minciuni. Dar, vezi tu, eu eram viclean. Sunt un tip viclean când e nevoie.

Privirea i-a devenit sticloasă și detașată.

— Sunt de acord, îi răspund. Suficient de viclean ca să inventezi elevi care nu există, doar ca să mai obții niște bani.

— Ah, știi și de asta? Ce bine informată ești! Artele sunt îngrozitor de subfinanțate, ca majoritatea lucrurilor care merită în zilele noastre. Din păcate.

— Cum ai aflat că recomandările lui Ruby erau falsificate de Kendall?

— Hm? Ah, asta. Presupun că datorită ție am aflat adevărul.

— Mie?

— Da. Anul trecut, când mi-ai spus ce-i face lui Jess, mi-am adus aminte de Imogen Curwood și de cum a chinuit-o pe Grace. Erau niște paralele care-ți săreau în ochi. Și mi-am zis: „O fată căreia-i stă în fire să se poarte așa și are totuși niște recomandări remarcabile, strălucite?" Am bănuit că e ceva în neregulă. Așa că am sunt la școala cu

pricina, ultima la care fusese Ruby în LA, și am aflat adevărul. Am sesizat o ocazie: altă adolescentă care scăpase cu fața curată după ce luase viața unei colege. Și am simțit sincer că soarta mi-a trimis-o pe Ruby ca pe un fel de... dar.

— De ce-ai cooptat-o și pe Lisa Daisley? Adică presupun că a trebuit s-o plătești, nu?

— Cu dragă inimă. A meritat fiecare bănuț.

Se îndepărtează cu un pas de marginea acoperișului și coboară privirea spre picioare. Cu atenție, lovește cu piciorul drept în acoperiș.

— Dar de ce aveai nevoie de ea? Ca director la AOF, dacă ai fi vrut s-o faci pe Ruby să sufere...

— Din nou, m-a ajutat soarta. S-au petrecut pe neașteptate diverse lucruri. Nu ți se pare că așa se întâmplă de multe ori? Te întrebi ce să faci și apoi te trezești că-ți cade în brațe soluția perfectă, ca prin farmec.

— Ce vrei să spui?

— La doi ani după ce Grace a fost ucisă prin hărțuire, cum spun eu, m-am dus la Festivalul de teatru experimental de la Edinburgh și am zărit într-un spectacol îngrozitor, cu buget redus, o tânără al cărei chip l-am recunoscut.

— Lisa?

Adam încuviințează. Se îndepărtează și mai mult de marginea acoperișului și se uită peste ea.

— M-am prezentat. Și-a exprimat compasiunea și a spus lucruri frumoase despre Grace. Când i-am spus că sunt director aici, aproape că a sărit pe mine. Voia cu disperare să-mi folosesc toată influența ca să-i găsesc vreo oportunitate la Londra. A zis că n-are niciun ban și trebuie să spun că așa și arăta. Foarte ponosit. Am încercat să mă extrag cu tact din ghearele ei, dar n-am putut s-o împiedic să-mi dea datele de contact. Le-am păstrat, deși nu cred că aveam de

gând s-o caut vreodată. Soarta, vezi tu? Mai târziu, după ani — povestea aia cu răzbunarea care te satisface mai tare după o vreme —, când am început să-mi fac planurile pentru Ruby... mă rog, nu-i chiar rolul principal în *Guys and Dolls*[18] la un teatru Delfont Mackintosh[19], dar i-am oferit Lisei un rol fascinant și unic și am și plătit-o bine. A fost încântată de tot pachetul — banii, evident, și ocazia să facă ceva în amintirea lui Grace și să mă ajute. Cred că ținea la Grace mai mult decât îmi dădusem eu seama. Destul de atașată, așa părea.

— Tot nu înțeleg de ce ai avut nevoie de ea.

— Pentru simetrie. Voiam să aibă parte și Ruby de ce făcuse ea, ca să știe cum te simți când o fată căreia nu i-ai făcut niciun rău începe dintr-odată o campanie de ură împotriva ta. Voiam să simtă mușcătura singurătății care apare când știi că te-a luat cineva în vizor ca să te persecute — cineva care n-are nicio legătură cu dreptatea, te acuză de lucruri pe care nu le-ai făcut și apoi neagă, deși tu știi că ea trebuie să fi fost.

Adam râde.

— Apoi, când am ajuns până la streang, și la mesaje... mă rog, am vrut să creadă că s-ar putea să moară. Sau, și mai bine, să ajungă la concluzia că asta era singura ei scăpare.

— Ce final puseseși la cale? Dacă n-am fi aflat noi adevărul despre Lisa și dacă n-ar fi fugit, ce s-ar fi întâmplat?

— Ah, după ce ar fi adus-o pe Ruby în stadiul de epavă, după ce Ruby și-ar fi tăiat venele sau ce metodă ar fi ales,

[18] Musical scris de Frank Loesser, pe baza a două povestiri de Damon Runyon. A avut premiera pe Broadway în 1950, unde a beneficiat de 1.200 de reprezentații.

[19] Grup de teatru deținut de producătorul britanic Sir Cameron Mackintosh și fondat în 1991. Compania deține opt teatre în Londra.

„Imogen"... — face cu mâinile semnul de ghilimele — s-ar fi mutat la altă școală.

Nu cred că are vreo importanță, dar mai am o întrebare de pus:

— Lisa chiar e o actriță mizerabilă sau tu i-ai spus să se poarte ca o psihopată înfiorătoare? Adică... n-a fost subtilă. Cam de la bun început s-a comportat ca psihopata tipică.

— Așa e, spune Adam dând și din cap. După cum i-am cerut. I-am spus să șarjeze, să nu se încurce. I-am zis „Ruby și Kendall Donovan n-o să poată demonstra niciodată că tu ești de vină, pentru că o să ai alibiuri și, cu cât ești mai vizibilă, cu atât o să le chinuie mai rău că scapi basma curată"

— De ce s-o ataci pe Jess, cu cutia muzicală?

— Ruby era ținta — știam că toată lumea o să fie sigură că e mâna ei. Și n-am vrut să fie *prea* evident. Dar, Carolyn, nu i-aș fi făcut niciodată vreun rău lui Jess.

Pare jignit. Pentru o clipă, seamănă iar cu vechiul Adam. Apoi reapare noul chip.

— Îmi place Jess. Îmi pare rău că n-am putut fi mai vizibil de partea ta anul trecut. Sper că poți înțelege cât de mult *eram* de fapt, în sufletul meu. Mi-am zis de multe ori: „Cum mă mai dezaprobă Carolyn! Și cum ar mai fi de acord dacă ar ști adevărul!" Vezi tu, eu o protejam pe Jess — voiam să se simtă în siguranță aici.

— Deci anul trecut îți făceai deja... planurile?

— Oh, da. Durează luni să pui la cale planuri atât de complexe.

Racki se încruntă.

— Și tot riscă s-o ia razna.

— Planul tău n-a luat-o razna. Cum ai zis și tu: ai apărat-o pe Jess, iar Ruby și-a învățat lecția. Nu trebuie să...

Arăt spre marginea acoperișului. E foarte aproape acum și se tot uită la ea. Mi se face greață. Dacă nu pot să-l opresc?

Trebuie să fac ceva. Vreau să fac ceva, din simplul motiv că a fost tot timpul de partea lui Jess. A încercat s-o salveze de Ruby — s-a dat peste cap s-o facă, a cheltuit și bani pentru asta. Se împleticește brusc înainte, către margine.

— Adam, nu trebuie să ajungi la închisoare, spun repezit.

Se oprește și se uită la mine de parc-aș fi nebună.

— Ce vrei să spui?

— Poate că putem... să ajungem la o învoială. Facem o înțelegere — eu îți păstrez secretul și tu-ți păstrezi postul.

Privirea îi fuge de la mine la muchia acoperișului.

Chiar o s-o fac? Se pare că da.

— Nu-i o glumă. Pot să le conving pe celelalte că Lisa Daisley a acționat singură. Tu îți păstrezi postul, viața, totul.

Tot ce n-ai pierdut încă.

— Măcar hai să mergem înăuntru și să discutăm.

Mă apropii încet de el, cu mâna întinsă.

ELISE

Pe scenă, câțiva dintre elevii mai sportivi ai lui Adam fac sărituri pe spate de pe o scară „de marmură" făcută din polistiren și carton pictat inteligent. Ea se oprește la baza scărilor, într-un șpagat elegant, înainte să-și arunce trunchiul în față până e lipită de scenă, cu fața în jos și cu brațele întinse. Nemișcată. Clatin încet din cap, într-un amestec de scepticism și respect. Carolyn are tupeu, trebuie să recunosc.

Poți să cazi de-a dreptul, poți să cazi repede, poți să cazi și să te lovești... Coriștii se apropie amenințător de trupul căzut, cu vocile suprapunându-se în versuri rapide, care-mi amintesc de poezioarele de la grădiniță. *Dar când cazi prea adânc, o să cazi de tot.*

Se pare că sunt singura din public care a observat că spectacolul de sfârșit de an este o dramatizare a celor întâmplate până acum. Adam a prezentat producția drept „cel mai captivant și original musical de la *Hamilton* încoace", iar Bronnie și Kendall au stat fermecate încă de la primele note. Cu siguranță s-au recunoscut în personajele intendentei destul de îndesate și al reginei etichetei, cândva fascinantă, dar aflată acum în declin.

Plasat într-un pension de la sfârșitul anilor '40, musicalul *Vezi cum te porți* al lui Carolyn este o piesă *mystery* concepută ca să pună în valoare mai presus de orice talentele lui Jess. Carolyn a adaptat adevărul (la urma urmelor, e avocat — nu riscă procese de calomnie...), astfel încât există trei, nu patru, prietene; două personaje negative, nu unul; o mulțime de roluri jucate de personaje reale, roluri secundare și câteva melodii surprinzător de atrăgătoare. Îmi tot sună în cap un cântec din primul act.

Viața înseamnă mai mult decât să plătești o factură,
nimeni nu se-mbogățește într-a corporației cultură,
Am bani cu carul, dar acum știu că trebuie să-ți câștig
dragostea.

Zâmbesc forțat. Nu-i greu de ghicit că personajul ăsta mă are pe mine ca model. Pe mine, cea veche, de fapt. Tot mai muncesc din greu, dar îmi închid laptopul

seara. În cele mai multe seri. Mă rog, în unele seri. Ideea e că încerc. Petrec mai mult timp cu Sadie: ea vine cu mine la yoga din când în când și eu merg cu ea la film și mă abțin să-mi verific e-mailurile. Am început să alerg în fiecare dimineață — înlocuind o dependență cu alta — și, când mă întorc, îmi fac un smoothie și îi duc unul și lui Sadie, când urc s-o trezesc. Aproape ca o mamă adevărată...

După Imogen-gate, era evident că mama lui Jess ascunde ceva. Oricum, mie îmi era evident. Probabil că nu și lui Bronnie, a cărei abordare de struț față de orice veste proastă este uneori exasperantă, alteori de invidiat. Mă uit acum la ea, cum îi strânge mâna lui Carl, zâmbind larg spre scenă, unde Bel cântă un duet într-o notă o idee mai înaltă decât gama ei firească și simt o împunsătură de invidie. Lipsa de ambiție trebuie să fie foarte relaxantă. Jură că a renunțat la afacerile dubioase cu elevi fictivi, dar am descoperit că nu-mi pasă. De fapt, îmi place mai mult știind că e capabilă să încalce regulile din când în când. Bel cântă:

De câte ori îți spune cineva îți păzesc eu spatele,
Oricât de greu ți-ar fi, oricât de mici sunt șansele,
Acolo sunt, alături, pregătit cu vorbele — îți păzesc eu spatele.

Carolyn nu stă cu noi. E în culise, cu o partitură strânsă la piept. Din când în când, în momentul când intră sau iese de pe scenă câte un artist, draperiile se dau într-o parte și îi zărim silueta îmbrăcată în negru. Buzele i se mișcă aproape imperceptibil, urmărind fiecare replică, fiecare vers. E în elementul ei.

Și, într-o clipă, înțeleg ce m-a sâcâit încă de la confruntarea cu Lisa Daisley, când Carolyn a ieșit în trombă, spunând că e decisă să afle cu cine lucra Lisa, pentru ca apoi să se întoarcă având un aer de indiferență relaxată. *S-a rezolvat totul. Nu-i mare lucru. Niciun mister. Nu-i nimic de văzut aici...*

Adam Racki.

Orice a descoperit Carolyn a fost suficient de important pentru Adam ca să facă o înțelegere: i-a oferit o platformă pentru debutul ca autor de musicaluri.

I-a cumpărat tăcerea.

Și Adam e schimbat. A slăbit și i s-a rărit părul. A îmbătrânit cu zece ani într-un singur an școlar. Dacă înainte mergea mândru prin școală, de parcă ar fi fost Lawrence Olivier însuși, acum se grăbește pe coridoare și se furișează în birou. Citatele pretențioase din piese au fost uitate. În ciuda spectacolului foarte bun din ziua aceea, sunt convinsă că Adam Racki știa clar cine era Lisa Daisley. Poate că știa foarte bine și ce căuta în școala lui, ce punea la cale. La urma urmelor, nu exista nicio informație despre Lisa — sau Imogen — în dosarele elevilor, iar Bronnie se jura cu mâna pe inimă că nu știa nimic despre venirea ei.

Oare e posibil ca Adam să fi fost cel care o ajuta pe Lisa? Ce altceva l-ar fi putut agita suficient ca să dea pe mâna unui libretist necunoscut celebrul lui spectacol de sfârșit de an? În definitiv, de calitatea elevilor și a spectacolelor depinde reputația școlii.

Nu-mi pasă. Lisa nu mai e aici. Adam Racki renunță la conducerea școlii. De-acum o să fie problema altcuiva. Sadie și celelalte fete pleacă de la AOF și o apucă fiecare pe calea ei. Jess are deja un rol, iar Carolyn nu-și

ascunde sentimentul de triumf. Doar în cor, dar e *Les Mis* și e West End... mă rog, poate că are ce-i trebuie pentru showbiz. O să vedem. Ruby dă probe pentru *42nd Street* în West End, așa încât, după cum zice Sadie, în ultima săptămână a dansat step de parcă ar fi pe jar. N-are nicio șansă, dar trebuie să recunosc că fata are curaj.

Bel se rotește pe scenă, sărind în brațele unui băiat care nu pare destul de mare ca să termine școala, înainte să i se alăture într-o reluare a duetului. Mă întreb dacă le-a spus ceva părinților despre planurile ei de audiții.

— Bronnie n-o s-o lase niciodată, i-am spus lui Sadie când mi-a povestit.

— Bel e hotărâtă. Masă și casă, 100 de lire pe săptămână *și* ocazia să vadă lumea.

Înțeleg atracția, iar un contract temporar pe o navă de croazieră este clar mai sigur decât să dai probe în West End, dar nu-mi prea plac șansele lui Bel de a se scutura de șnururile șorțului lui Bronnie.

Cât despre Sadie... Îmi crește inima de o îngâmfare care sigur că o rivalizează pe a lui Carolyn. Îmi era groază de sfârșitul anului și mă pregăteam pentru discuția *aceea*, în care îi spuneam câteva adevăruri despre viitor. *În orice moment, 90 la sută dintre actori n-au slujbă. Doar câțiva câștigă suficient ca să întrețină o familie...*

Până la urmă, n-a mai trebuit să spun nimic.

— O să încep o afacere, a anunțat Sadie.

Ne-a dat, lui Nick și mie, un teanc de foi printate. Stăteam la masă, la cină — o altă mică schimbare pe care am făcut-o în ultimele câteva luni —, și am întins foile ca să le văd mai bine. Era un plan de afaceri. Unul strălucit. Analiză SWOT, proiecții financiare, o

listă cu potențiali clienți și investitori. O argumentație solidă pentru necesitatea activității și o cercetare solidă a concurenței.

Mediplay, Ltd. va furniza actori pentru instructaje în domeniul medical, oferindu-le medicilor ocazia să dea veștile proaste unor rude „reale" sau să explice diagnostice unor pacienți dificili. Am investit, desigur — e o oportunitate de afaceri mult prea bună ca să o ratez. Nick, Sadie și cu mine am stat ore în șir punând la punct detaliile.

Acolo sunt, alături ție
Îți păzesc spatele (și eu pe-al tău),
Îți păzesc spatele.

Bel și partenerul ei încheie duetul și aplaudăm cu toții. Arunc o privire spre locul unde Kendall bate din palme frenetic alături de Bronnie. Ruby mai vine uneori pe la noi, dar acum e mai tăcută, iar Sadie spune că se trezește câteodată plângând noaptea, urmărită de senzația unui șireang la gât. Kendall a dus-o *la terapie*, bineînțeles, dacă are vreo importanță. Optzeci și cinci de lire ora, zice Greg.

Greg.

Mă îmblânzesc. Un dulce. Lucrurile aproape că au luat-o razna — cum o iau când bărbații confundă sexul reușit cu ceva mai complicat.

— Ai un trecut comun cu Kendall, i-am atras atenția când a spus că ne-ar fi bine împreună.

Ne-a *fost* bine.

— Aveți un copil.

— Dar asta...

Eram întinși în pat și și-a trecut degetul printre sânii mei, lăsând restul nespus.

Am fost fermă.

— *Asta* e bine pentru că e ceva nou. Dacă ai avea *asta* în fiecare zi, te-ai plictisi.

Ca și mine, adaug în tăcere. Nu-i cazul să știrbești egoul unui bărbat.

— Relația mea cu Kendall e pe butuci.

— Repar-o.

— Nu știu cum.

Așa că i-am spus. Infidelitatea e foarte prost văzută, dar hai să recunoaștem: îți prieste mai mult mâncarea gătită acasă când știi că poți să mănânci în oraș de câteva ori pe lună, nu? Greg îmi spune că el și Kendall sunt mult mai fericiți acum, iar eu pot să-mi condimentez călătoriile de afaceri la San Francisco. Toată lumea are de câștigat. Pe bune, Kendall ar trebui să-mi mulțumească. Sigur, îmi încalc regula cu relațiile fără continuări, dar... regulile au fost făcute să fie încălcate, nu?

Îi cercetez profilul: părul moale, ochii nevinovați, osatura delicată. *Nu mă prostești tu pe mine, Kendall Donovan.* Cu toată vorbăria ei despre resursele interioare — „călătoria" împotriva cancerului, anxietatea existențială —, Kendall nu e o persoană drăguță.

Greg mi-a spus în sfârșit totul.

Mi-a spus despre Ruby, despre bullyingul de la școală și despre seara când a murit Vee. Despre telefonul primit de la Kendall, isterică și incoerentă, și încercarea de a salva o viață care fusese deja curmată. Mi-a spus cât de traumatizată a fost Ruby, cu câtă disperare voia Kendall să îndrepte lucrurile, cum a tras toată lumea concluzii pripite și a dat vina pe Ruby.

Iar apoi mi-a spus despre sistemul de securitate.

— Kendall își făcea o mulțime de griji când s-a îmbolnăvit. Era agitată. Paranoică. A cumpărat draperii, în caz că s-ar uita cineva în casă, deși zidul de la grădină are trei metri. Se temea că o să fim jefuiți sau că ar putea cineva s-o răpească pe Ruby când se întoarce de la școală.

— Și ai pus alarmă?

Mi-am amintit de lumina intermitentă pe care o văzusem în fața casei lor.

— Și camere.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Kendall reușise să mă pună pe jar. Dacă ne sparge cineva casa? La ce bun o alarmă, dacă nu ajunge poliția la timp?

Compania de securitate a lui Greg instalase camere deasupra tuturor intrărilor în casă și una în hol, îndreptată spre scări.

— În caz că intra cineva pe vreuna dintre ferestrele de la etaj, zisese Greg, camera din hol ar fi înregistrat fața hoțului, când fugea.

În pofida căldurii din restaurantul în care eram, simțisem un fior rece pe șira spinării. Voiam să-l opresc — nu voiam să aud și restul — și, în același timp, nu puteam să nu aflu finalul.

— Nu i-ai spus lui Kendall despre camere, nu? am întrebat cu glas abia șoptit.

Greg a clătinat din cap.

— M-am gândit că dacă știe că îi iau în serios îngrijorarea o să devină și mai paranoică. Ca să fiu sincer, n-am dat prea mare importanță nici eu.

Până în seara în care a murit Vee.

Camera din hol, îndreptată spre scări, n-a surprins intruși cu buzunarele pline de argintărie. Le-a surprins pe Ruby, Vee și Kendall.

A surprins ce s-a întâmplat în realitate.

Mi-l imaginez pe Greg stând într-un birou întunecos, cu lumina monitorului licărindu-i pe chip, în timp ce i se dezvăluie adevărul trist, cadru cu cadru.

Mă gândesc că mă culc cu Greg. Mă gândesc că am renunțat la pastile, am redus băutura și îmi ajut fata să intre în afaceri. Mă gândesc cât de multe s-au schimbat într-un an. Nu, nu mă simt deloc vinovată.

Mă uit la Kendall. *Dar tu ar trebui.*

BRONNIE

Uneori am crezut că momentul acesta n-o să mai vină niciodată, am crezut că n-o să ajungem niciodată la musicalul de sfârșit de an care înseamnă începutul vacanței de vară. Ținând cont cât de tare îmi place jobul meu, e uluitor cât de fericită sunt să scap o vreme de Academie. Chiar dacă Imogen — tot nu pot să-i spun Lisa — nu mai era prin preajmă în ianuarie, la începutul trimestrului, urmările acțiunilor ei încă se mai simțeau. Se schimbase ceva fundamental în școală; dinamica nu mai era aceeași și nu sunt sigură dacă e bine sau nu.

Singurul lucru de care mă bucur e că s-a încheiat brusc activitatea mea ilegală pentru Adam; măcar pot dormi liniștită. Sunt norocoasă că am scăpat cu fața curată, dar asta s-a datorat în mare parte sprijinului celorlalte mame, care i-au spus lui Adam că n-a făcut bine când m-a obligat să inventez elevi-fantomă, recurgând

la amenințarea — chiar dacă numai implicită — că mi-aș putea pierde slujba în caz că nu mă conformez. L-au obligat să pună capăt sistemului și, deși s-ar putea să existe niște repercusiuni mai încolo — e cam riscant să pretinzi că 20 de studenți au decis brusc să nu se mai întoarcă în trimestrul care începe în ianuarie —, autoritățile competente nu par să fi sesizat. Bineînțeles, salariul meu a revenit la nivelul de dinainte, ceea ce înseamnă că nu mai am parte de rochii de mătase. Nu că m-ar deranja; de fiecare dată când o văd pe-a mea atârnată în șifonier îmi aduc aminte să nu mai fac niciodată ceva ilegal. Mă bucur că nu știe și Carl și sper să nici nu afle vreodată. Detest să am secrete față de el, dar, dacă stau să mă gândesc, cred că toți avem secrete.

Chiar dacă am inventat dosare pentru studenți fictivi, n-am știut că Imogen nu era înscrisă la Academie. De-asta nu existau verificări de rutină, care ar fi sesizat că folosea o identitate falsă. Adam a zis că a fost o omisiune și tot nu știu dacă să-l cred. Poate că ăsta e secretul lui. Categoric există ceva ce nu ne spune despre prezența lui Imogen la Academie, dar, până la urmă, nu-mi prea pasă. Nu-mi pasă decât că a plecat și au dispărut odată cu ea și procedeele ei care-ți dau fiori.

Ca să fiu sinceră, aproape că mi-a părut rău pentru ea când a zis, la falsa audiție, că venirea la Academie era ultima ei șansă să se afirme ca actriță. Probabil că este groaznic să te simți desuet la 21 de ani. Însă faptul că a mers până la capăt ca să elimine o persoană pe care o considera principala ei rivală mi-a alungat rapid orice sentimente de compasiune aș fi avut față de ea. N-o să uit niciodată expresia de pe chipul lui Carolyn când a înțeles că Imogen o vedea drept rivală pe Ruby, nu pe

Jess. Ăsta-i doar unul dintre multele lucruri care nu se leagă în povestea lui Imogen. De ce a crezut că Ruby era cea mai mare rivală, când oricine i-ar fi putut spune că Jess avea cele mai mari șanse de succes? Și de unde a știut că Jess fusese hărțuită de Ruby cu un an în urmă? A devenit rapid evident că pe Imogen o ajuta cineva care știa ce se întâmplă la Academie. Dar, după ce-am încetat să ne mai acuzăm una pe alta — Carolyn chiar a crezut că eu eram; încă nu-mi vine să cred —, am fost fericite să acceptăm că a acționat singură, probabil pentru că ne săturaserăm deja de toată povestea.

Au mai fost și alte lucruri ascunse sub preș după dispariția lui Imogen, inclusiv accidentul rutier în care au fost implicate Carolyn și Elise. Încă de când văzuse imaginea de la camera de trafic, cu un șofer blond, Carolyn fusese convinsă că era mâna lui Imogen și, în ce mă privește, dacă nu mai e în preajmă, nu mai are importanță. Iar Elise n-a dat semne că i-ar păsa în vreun fel.

— Probabil că ești mulțumită să fii aici de data asta, nu în culise, îmi șoptește Kendall când se termină un cântec și aplaudăm.

— Da, îi răspund încet. Iar părinților pare să le facă plăcere, e o mare ușurare.

Nu mi-a venit să cred când ne-a spus Carolyn că nu numai că a scris un musical, dar Adam vrea să-l monteze pentru spectacolul de la sfârșitul anului, în locul unui musical deja cunoscut. Există întotdeauna un risc când jucăm o operă nouă, pentru că unul dintre lucrurile care-i plac publicului este să fredoneze cântecele pe care le știe deja. Însă Adam a insistat că trebuie să aibă ocazia să-și etaleze talentul și, recunosc, e foarte bună.

Stă chiar lângă scenă și o văd aplaudând cu putere, însă aplauzele sunt doar pentru Jess, nu pentru toți elevii de pe scenă. Nu știu care e secretul ei, dar în ultimele luni a umblat numai cu nasul pe sus. Ea și Adam au devenit prieteni foarte buni; intră și iese din biroul lui aproape la fel de mult ca mine anul trecut. La asta mă refeream când vorbeam despre schimbarea dinamicii la Academie. Poate că secretul ei e că încearcă să-și facă loc în școală, ca director muzical sau așa ceva. Nu m-ar mira, toată lumea știe că s-a săturat să lucreze în domeniul juridic.

— Și acum urmează scena lui Ruby, îi spun lui Kendall când se termină aplauzele și ne așezăm la loc.

O strâng ușor de mână.

— O să fie extraordinară. Păcat că n-a reușit să ajungă și Greg.

Kendall se întristează și-mi vine să-mi trag una că am fost atât de insensibilă. Ea și Ruby au crezut că vine, el chiar promisese. Însă apoi s-a răzgândit, spunând că are prea mult de lucru.

Ruby intră pe scenă, iar Kendall se apleacă în față. Mă întorc spre Elise, care stă mai încolo pe același rând, și știu din privirea ei că e cu mintea la un milion de kilometri distanță — sau doar la vreo 8 000. Cred că-i știu secretul. S-a dus în State de mai multe ori în ultimele șase luni și am senzația oribilă că are o relație cu Greg. Acum ceva vreme, stăteam lângă ea când trimitea un e-mail și am zărit numele *Greg Donovan* în antet. De ce să-i scrie dacă n-ar fi ceva între ei? Într-un fel, îmi vine să-i spun ceva lui Kendall, pentru că, dacă aș fi în locul ei, aș vrea să știu. Dar Kendall are destule pe cap. Arată speriată de moarte aproape tot timpul, de parcă ar păstra

un secret înspăimântător și se teme că va ieși la lumină într-o zi. O urmărește tot timpul pe Ruby, de parcă i-ar fi teamă pentru ea. Sau de ea. Era de așteptat, ținând cont de tentativa de sinucidere. Carolyn și Elise cred că a fost doar un strigăt de ajutor, dar eu nu sunt sigură. Hărțuiala lui Imogen a împins-o la limită pe Ruby, dar închipuie-ți cum e să trăiești știind că ai ucis pe cineva, chiar dacă a fost autoapărare. Nu mă mir că inițial Kendall n-a vrut să ne spună adevărul. E îngrozitor, însă tot ce i-a făcut Imogen lui Ruby i-a dat o lecție. E o cu totul altă persoană acum și e foarte plăcut să le vezi pe toate patru fetele cum se înțeleg atât de bine. Măcar dacă s-ar putea spune la fel și despre noi, mamele.

— A fost minunată, spun când se încheie cântecul lui Ruby.

Kendall îmi zâmbește recunoscător; ne înțelegem bine — nu contenește să-mi mulțumească pentru că i-am salvat viața lui Ruby, e foarte drăguț din partea ei, dar n-am făcut decât ce ar fi făcut oricine. Tot nu știu cum am reușit să ajung la timp s-o împing pe Ruby din calea plăcii care cădea, dar presupun că frica îți dă puteri. Totuși asta-i altă chestie care nu se leagă. La început, Imogen a fost foarte convinsă că a văzut pe cineva pe acoperiș chiar înainte să cadă placa. Dar după aia și-a schimbat declarația, spunând că probabil s-a înșelat. Și, încă o dată, toată lumea a părut să-i cânte în strună.

Carolyn și Elise au fost poate de aceeași părere în privința tentativei de sinucidere a lui Ruby, dar nu mai sunt apropiate. Ultima dată când am fost toate patru a fost de-a dreptul neplăcut. Le-am invitat la ceai și fursecuri, ca să le mulțumesc că mi-au salvat pielea în povestea cu elevii fictivi, iar Elise se tot uita la Carolyn, de

parcă ar fi încercat să-i afle vreun secret. Și îi tot arunca lui Kendall privirile alea de dezgust absolut, pe care nu le înțeleg deloc, pentru că, în definitiv, ce i s-a întâmplat lui Vee n-a fost vina lui Kendall. Poate că dezgustul lui Elise vine din faptul că nu ne-a spus tot adevărul. Cu mine e mai drăguță ca oricând. N-am mai vorbit de când cu dependența ei de medicamente și băutură, dar e în regulă, nu mă așteptam să-mi povestească ce mai face. Sper doar că a cerut ajutor. Am întrebat-o pe Bel dacă știe ceva și mi-a spus că Sadie i-a povestit că Elise „se ocupă" — orice ar însemna asta. E cumplit totuși; are o sticlă de apă și, de câte ori bea din ea, mă întreb ce conține de fapt. De parcă mi-ar auzi gândurile, se apleacă în față și ridică sticla mimând un toast înainte să bea. Apoi îmi face cu ochiul și-mi zâmbește larg, iar eu nu pot să nu-i zâmbesc. Dar chiar nu știu.

Carolyn a fost singura care a avut o reacție pozitivă când i-am zis despre iubitul lui Imogen. Ba chiar a folosit cuvântul „minunat" și m-a privit cu admirație când i-am povestit că am urmărit-o pe Imogen și l-am înfruntat pe iubitul ei. Nu doar atât, a fost de acord că probabil o folosea pe Imogen ca să aducă droguri la Academie. N-o să știm niciodată pentru că, înainte să apucăm să facem ceva, Imogen a dispărut. Numai că de data asta nu s-a mai întors.

Carolyn a venit cu mine la poliție. Ne-au spus după aceea că iubitul lui Imogen era într-adevăr dealer de droguri. Acum e după gratii, pot fi mândră că am ajutat la condamnarea unui dealer de droguri. Compensează celălalt lucru pe care l-am făcut. M-a învățat și că n-am nevoie de recunoaștere din partea nimănui ca să fiu mândră de mine, și cu siguranță nu din partea lui

Carolyn, Elise sau Kendall. Nu le mai venerez — de ce aș face-o? Dacă stai să te gândești, Carolyn e o intrigantă și nu face decât să manipuleze oamenii, Elise e total amorală, iar Kendall e o mincinoasă. Nu mă mai raportez la ele și mi-e mult mai bine.

— E rândul lui Bel, îi spun lui Carl când se eliberează scena pentru actul următor.

— O să fie minunată, șoptește Kendall, în timp ce Carl mă prinde de mână.

— Așa sper, îi spun apropiindu-mă de ea. Apropo, mulțumesc pentru toate lucrurile alea pe care le-ai donat pentru garderobă, sunt grozave.

— Erau doar haine de care nu mai aveam nevoie, răspunde ea. Uite-o pe Bel!

Mă așez la loc. Kendall are dreptate: nu văd de ce ar mai avea nevoie de peruca aia blondă cu păr lung — nu acum, când i-a crescut părul la loc.

Cum spuneam, toți avem secrete.

KENDALL

O să se termine curând.

Asta-mi spun despre multe lucruri, mari și mici. Nu-i totdeauna ușor să-ți dai seama de diferență, deși m-am străduit să-mi recapăt perspectiva. Aș ucide pentru calmul acela pe care-l obțineam fără efort când am aflat că boala a intrat în remisie; când am simțit, până în măduva oaselor, că viața e prea valoroasă ca să fie irosită; când știam exact ce conta. Mi-aș fi dorit ca tentativa de sinucidere a lui Ruby să fi avut un impact. În schimb, sunt chinuită frecvent de iritare și resentimente.

Din fericire, nu sunt îndreptate împotriva lui Ruby. Suntem mai apropiate ca oricând, conștiente că n-o să aibă nimeni grijă de noi cum avem una de alta. O să vedem ce se întâmplă cu *42nd Street* și, dacă nu e marea ei șansă, o să ne ducem la New York și o să obțină ceea ce merită pe Broadway. Sper că și celelalte fete și mamele lor o să obțină tot ce merită.

Oare spectacolul ăsta o să se termine vreodată?

Ruby a avut deja numărul ei principal, sunt aproape gata de plecare. Are un rol jignitor de scurt, ținând cont cât de importantă a fost în intriga reală pe care a copiat-o Carolyn ca să facă parodia asta. Ruby nici n-a fost distribuită în rolul propriei ei versiuni din anii '40! Dar măcar personajul ei nu e adevăratul personaj negativ; acela e Imogen. Totu-i bine când se termină cu bine, cum ar zice Adam Racki — vreau să zic William Shakespeare.

Trebuie doar să mă gândesc la lucrurile bune și să suport. După aceea o s-o felicit pe Carolyn, o să-i spun că a făcut o treabă bună și asta-i tot.

Însă e destul de greu de înghițit. Oare marele secret al lui Carolyn să fi fost că voia să scrie musicaluri? Carolyn cea dură o ia razna pentru un refren memorabil?

N-o cred.

Îmi aduc aminte când a zis că Imogen/Lisa avea un complice. Cred că acesta se ascundea la vedere și era Carolyn. Poate că n-a vrut să facă rău nimănui (mă rog, cel puțin nu fizic); numai că situația a scăpat de sub control. Poate că Imogen s-a răzvrătit. Intenția era să amenințe reputația școlii și să-l facă pe Racki să pară incapabil. După aceea putea să susțină că nu le putea opri, pe ea și pe Imogen, decât dacă-i monta musicalul.

Să recunoaștem, spectacolul e atât de penibil, încât producția duhnește a șantaj.

Dacă începe ceva împotriva lui Ruby sau a mea, o să văd ce dovezi pot găsi. Dar acum abia o văd, probabil pentru că a fost la toate repetițiile, agitându-se pentru fiecare detaliu. De unde rezultă că-mi rămân Elise și Bronnie ca ținte ale actualei mele furii. Nu uit niciodată o trădare.

În fine, nu mai e mult până cade cortina și pot să las în urmă această seară. Curând, AOF și toți cei de-aici nu vor mai fi decât o amintire îndepărtată în folosul carierei teatrale a lui Ruby. Să sperăm că într-o zi va putea folosi toate experiențele astea pentru un rol. O să fie foarte versatilă, putând să joace și prădătorul, și prada. Nu trebuie decât să se concentreze asupra obiectivelor și să lupte împotriva impulsurilor. Face terapie de două ori pe săptămână și stima de sine i se îmbunătățește rapid. Își cunoaște propria valoare, nu-mi mai fac griji că o să-și facă rău. Altora însă...

Nu că ar fi amenințat în vreun fel. Dimpotrivă, a fost o elevă și o prietenă model. Însă nu pot să nu mă tem că vreun eveniment neașteptat o s-o abată de la calea ei.

Ceea ce înțeleg prea bine. Semănăm foarte mult, eu și Ruby: avem suflet bun, însă, odată provocate, ne lăsăm pradă celor mai violente instincte. Nu-i iert comportamentul și nici pe-al meu. Știu că n-ar fi trebuit să închiriez mașina cu geamuri fumurii și să le sperii pe Carolyn și pe Elise, deși m-am simțit bine atunci (și a fost și distractiv să găsesc o întrebuințare pentru perucile mele din perioada cu cancer). După aceea am avut remușcări, exact ca Ruby.

Am ajuns la concluzia că Elise nu și-a tras-o cu Greg ca să mă atace și nici măcar n-a fost o demonstrație de ostilitate. Elise și-a luat ce a vrut pentru că așa face ea. Asta e ea. Am avut câteva nopți în care am fost cu adevărat furioasă, dar am reușit să mă controlez, însă într-o zi s-ar putea să nu mai pot, iar o parte din mine chiar se bucură.

Am niște fantezii care nu se rezumă la Elise. Apare uneori și Carolyn, cu principiile ei inflexibile și cu aerele de superioritate. Probabil că a știut despre Greg și Elise; pariez că li s-a părut amuzant. Câteodată apare și Bronnie, pentru că, în felul ei, m-a rănit cel mai tare.

O să mă duc la ceai de câte ori o să mă invite, pentru că îți ții dușmanii aproape, nu? O să văd ce știu; să rămân la curent cu discuțiile și speculațiile; să par normală și dulce, ca să nu-mi bănuiască replica finală.

Adevărul? Ruby o ura pe Vee. Nu-i plăcea personalitatea ei, dar nu era amenințată; Vee nu era deloc talentată, după părerea lui Ruby. Însă profesorii nu erau de acord, iar Vee era distribuită în roluri principale care ar fi trebuit să-i revină lui Ruby. Eu eram alături de Ruby, parteneră de indignare. Era foarte nedrept că Ruby trebuia să piardă în fața unui nimic ca Vee. Măcar Jess merita.

Apoi, într-o zi, am fost șocată s-o văd pe Vee la masa din bucătărie, vorbind și râzând cu Ruby. Am întrebat-o mai târziu pe fiica mea ce se petrece și mi-a zis că nimic, își face o nouă prietenă. Înaintea următorului spectacol, Vee a jucat prost la audiție, iar Ruby a primit cel mai bun rol. Atunci mi-am dat seama: Ruby voia s-o țină aproape pe Vee ca s-o destabilizeze, să planteze semințele îndoielii de sine, să facă remarci negative și să răspândească

zvonuri a căror sursă să nu poată fi identificată. A mers. Vee era tulburată și a fost detronată.

Am sentimente amestecate. Pe de o parte, a fost corect, Ruby merita rolurile acelea. În plus, cu cât ajungeam s-o cunosc mai bine pe Vee, cu atât mai mult îmi displăcea. Era enervantă: excesiv de dramatică, își dădea importanță și fusese venerată toată viața pentru un talent pe care nu-l vedeam.

Nu se pune problema că n-aș fi făcut nimic. Am încercat s-o conving pe Ruby să renunțe la plan. Obținuse ce-și dorise. Vee nu mai era o amenințare, nu mai era rivala. Fusese neutralizată. Totuși Ruby a continuat, jucând rolul celei mai bune prietene și al confidentei lui Vee, bucurându-se să asiste la distrugerea ei de pe un loc din primele rânduri. Însă nu făcea decât să-și exteriorizeze durerea de a mă vedea trecând prin chimioterapie. Nu știa cum să-și gestioneze teama că mă va pierde.

În ziua în care a murit Vee am venit acasă și le-am auzit certându-se în capul scărilor. Vee își dăduse seama că Ruby era cea care o subminase în ultimele luni și era furioasă. Spunea lucruri nemiloase despre înfățișarea și talentul lui Ruby și amenința că o s-o distrugă la școală.

Auzisem suficient. Am urcat scările și am văzut că Vee o prinsese pe Ruby de braț, nu invers. Ruby părea împietrită, paralizată, iar Vee era agresoarea.

N-am vrut decât să le despart. Voiam să mă asigur că, în furia ei, Vee nu-i dă brânci lui Ruby pe scări. I-am desprins mâna și probabil că am tras prea tare, pentru că Vee a ajuns cumva la baza scărilor.

Voiam să sun la poliție și să mărturisesc. Vee o atacase pe Ruby și eu intervenisem. Fusese un accident. Sau autoapărare?

Ruby a zis că nu se poate.

— Mamă, ai împins-o! mi-a zis, cu lacrimi în ochi. Nu poți să le spui adevărul. Nu poți să mă părăsești.

Fusese foarte speriată că o să mă piardă din cauza cancerului; nu putea să mă piardă când aș fi mers la închisoare.

A insistat să mințim poliția și a fost foarte convingătoare. Ne-am pus la punct declarațiile. Pentru că amândouă suntem actrițe bune, s-a stabilit că a fost un accident. Totuși cumva s-a aflat și că Ruby o hărțuise pe Vee; în instanța opiniei publice, Vee a devenit o victimă, iar Ruby, suspectă de crimă.

N-avea cum să se disculpe fără să mă implice, iar Ruby nu voia asta. Când n-a reușit să se transfere la altă școală, a propus să mergem la Londra.

Chiar și în biletul de adio a respectat povestea. Pe de o parte, m-am simțit extrem de vinovată, dar, pe de alta, mi-a arătat că mă iubea mai mult decât orice, exact cum o iubesc și eu. Era dispusă să se sacrifice pentru mine. Slavă Domnului că n-a reușit.

Tot timpul am crezut că nu știm adevărul decât eu și Ruby, dar s-a dovedit că-l știa și Greg care, pe deasupra, mai avea și dovezi.

Mi-a povestit, cu lacrimi în ochi, în aceeași conversație în care mi-a mărturisit că s-a culcat cu Eliše.

— S-a întâmplat o singură dată și m-a ajutat să văd cât de mult te iubesc.

Nu încerca să mă șantajeze, dar eu tot nu cred în coincidențe.

— Vreau să ne salvăm familia, a spus el.

Ce puteam să-i răspund?

— Și eu vreau.

Am reușit să-mi smulg câteva lacrimi, în timp ce pe dinăuntru fierbeam.

I-am spus că, din moment ce avea înregistrarea, știa probabil că a fost ideea lui Ruby să mușamalizăm crima. Din nefericire, înregistrarea nu avea și sonor. Dar sunt destul de sigură că l-am convins că n-am avut motive necurate.

Neașteptat a fost cum ne-au afectat toate astea viața sexuală. Când Greg mi-a confirmat că se culcase cu Elise, mi s-a trezit spiritul de competiție și am ridicat miza jocului sexual. De când încercăm să ne salvăm familia, Greg a venit de câteva ori în vizită. Am început să interpretăm niște fantezii destul de complicate. Și sexul pe Skype e destul de intens. În principal, mie îmi plac jocurile de rol, dar unele dintre propunerile lui Greg — el e polițistul, eu suspecta; el e gardianul, eu deținuta — îmi aduc aminte că atuurile sunt la el. Când îi ofer cele mai bune partide de sex am și un motiv ascuns: îmi salvez viața.

Uneori, după, mă simt destul de umilită. Ba chiar prinsă în capcană. Mă întreb cât timp o să las lucrurile să continue. Înainte de tentativa ei de sinucidere, Ruby vorbea despre eliberare. Ce-aș face eu pentru libertate?

Zăresc cu coada ochiului o mișcare și întorc capul. E Ruby, în capătul rândului, cu costumul și machiajul de scenă, făcându-mi semn să vin cu ea. Din cauza luminii slabe din sală, abia când ieșim în hol văd cât e de furioasă.

— Încă nu s-a terminat, îmi spune. Elise și tata. Am auzit-o pe Sadie distrându-se pe tema asta.

Habar n-aveam că Ruby sau Sadie știau despre aventura lui Greg, cu atât mai puțin...

— La naiba, îmi vine să-i omor pe toți! Elise, tata, Sadie! Și pe Bel și pe Jess, pentru că râdeau! Îmi vine să-i omor pe toți!

Ar trebui s-o calmez. Asta ar face o mamă bună: ar struni cele mai violente instincte ale fiicei, ar încerca s-o ajute să vadă lucrurile în perspectivă.

Dar mă copleșește sentimentul trădării. Trădarea colosală, monumentală. Sunt sigură că Bronnie stătea lângă mine în sala aia știind, Carolyn probabil rânjea disprețuitor în culise, Elise chiar i-a spus fiică-sii, aceasta le-a povestit prietenelor, cărora li s-a părut la fel de distractiv, iar propriul meu soț, tatăl lui Ruby...

Până la urmă, eu și Ruby suntem iar singure împotriva lumii. Ne-am străduit din răsputeri să ne purtăm frumos și pentru ce? Nimeni altcineva nu încearcă.

Poate că nu astea sunt cele mai violente instincte ale lui Ruby; poate că sunt unele dintre cele mai bune.

S-ar putea să fi venit vremea pentru o întărire a legăturii mamă–fiică.

CAROLYN

— Asta-i problema și tu nu reușești să înțelegi. Te aștepți să mă ocup eu. De ce?

— Pentru că e... mâna ta.

— „Creația", nu „mâna" „E creația ta", șuier din locul meu din culise. Mama dracului!

E prea mult să cer să nu-mi masacreze versurile elegante, scrise cu grijă?

— Nu mai pot să mă cert pe tema asta. Trebuie să mă duc la treabă. Ai nevoie de ceva, înainte să plec?

— Ah, pleacă! Du-te odată!

Mă uit cum băiatul (interpretând un bărbat) care a primit instrucțiunile face ce i s-a spus și pleacă, fără să mai rostească replica cu care ar fi trebuit să iasă prin dreapta scenei.

Clatin frustrată din cap. Nu pot să înțeleg de ce a primit Olly Nevins rolul principal masculin. E atrăgător, da, cântă ca un înger, dar nu e în stare să-și învețe replicile. Schimbă cuvintele și ordinea lor când are chef. Nicio urmă de atenție la detalii, asta-i problema lui. Jess spune că principalul lui hobby e iarba — nu prea e de mirare. Dacă n-are grijă, vocea lui minunată n-o să dureze prea mult.

Aș fi putut insista să fie înlocuit — Adam mi-ar fi împlinit voia fără discuție —, dar am făcut o înțelegere în seara aceea pe acoperiș. Nu vreau să fiu o șantajistă. Nu vreau să fiu cea care știe un secret despre cineva și-l tot folosește, ajunge să se învețe cu acțiuni zilnice de constrângere și încep să i se pară firești.

Voiam un singur lucru de la Adam și l-am primit. În ceea ce mă privește, de-acum e un om liber. Liber să distribuie pe cine vrea în rolurile principale la sfârșit de an. Poate chiar are dreptate în legătură cu Olly Nevins, cine știe? Poate că aerul de star și factorul „uau" contează mai mult decât un cuvânt greșit ici și colo. Publicul — unde se află toate personalitățile cât de cât importante din lumea teatrului din West End — pare să-l placă pe Olly. De unde stau eu, îi văd profilul lui Cameron Mackintosh, în al treilea rând. E clar că e impresionat de Olly și de spectacol.

Pare fermecat de Jess, ceea ce e minunat. Nu cred că Adam a distribuit-o în rolul principal feminin ca să mă împace pe mine. Jess are ceva magic, iar Adam știe. Niciun alt elev de la AOF nu poate să cânte, să interpreteze și să

danseze ca Jess, să învețe replicile repede și să le spună cum trebuie. Nu-i de mirare că Ruby o invidia atât de tare. Cu toate că, de fapt, Ruby a fost adorabilă cu Jess după ce au apărut problemele. Chiar și când Jess a fost distribuită în rolul principal feminin în cel mai important spectacol al anului, cel pe care și-l doresc toate fetele de la AOF încă din prima zi a celor doi ani de școală, Ruby a felicitat-o și i-a spus că-l merită.

A devenit altă persoană de când cu tentativa de suicid. O Ruby cu totul nouă, care nu-mi displace și, cu atât mai mult, pe care n-o urăsc, deși mi-e aproape rușine să recunosc. Schimbarea vizibilă a caracterului lui Ruby este motivul pentru care nu reușesc să gândesc și să simt toate lucrurile pe care ar trebui să le gândesc și să le simt pentru Adam. Da, ce a făcut n-a fost corect, dar... a văzut răul și a luat măsuri într-un mod la care n-ar fi recurs multă lume. Nu că aș crede că Ruby era întru totul diabolică în vechea ei încarnare. Acum înțeleg că e mult mai complicat de-atât, dar... e greu să nu remarci că rezultatul purtării înspăimântătoare și ucigașe a lui Adam e... bun. Minunat, de fapt. Ruby și Jess sunt prietene cu adevărat apropiate acum. Gașca de patru e mai unită ca oricând. În weekendul trecut au fost la un barbecue acasă la Bel, iar mâine-seară dorm toate la Sadie.

Îmi pasă oare că, dacă Adam ar fi calculat un pic mai atent, Ruby ar fi moartă acum, ucisă de o placă de ardezie căzută de pe acoperiș, iar noi nu ne-am afla în această situație mult îmbunătățită? Probabil că ar trebui, dar, oricât aș încerca, nu reușesc să mă conving să am sentimente negative pentru Adam. Și-a pierdut fiica în cele mai tragice condiții imaginabile. Și a fost singura persoană din lume care a luat măsuri — reale — în apărarea fiicei *mele*.

Jess cântă ultimul vers, iar publicul se ridică spontan în picioare. Primele ovații în picioare din seara asta. Să sperăm că nu și ultimele. În timp ce lumea bate din palme, ies pe vârfuri din culise, îmi fac loc printre oameni și mă strecor lângă Dan.

Mă prinde de mână, se apropie și-mi șoptește:

— N-a fost uluitoare Jess?

Încuviințez, cu lacrimi în ochi.

— Și cântecul a fost minunat. Ai avut dreptate să nu mă lași să citesc libretul sau să ascult vreun cântec până în seara asta. Știu că am încercat să te conving, dar mă bucur că te-ai ținut tare și ai spus nu.

Îi fac semn să tacă. Imediat se termină de rearanjat scena și începe actul următor. Pentru că nu l-am lăsat să citească nicio parte din scenariu nu vreau să piardă nimic din musical.

— Îți dai seama că va trebui să te duci și tu acolo la sfârșit și să-ți primești ovațiile în picioare, ca autor? șoptește Dan.

Mi se strânge stomacul. Am visat mulți ani să scriu propriul musical și să-l văd montat, dar nu mi-am dat seama, tâmpita de mine, că, dacă se va întâmpla, va trebui să urc pe scenă, să fac reverențe, să stau în lumina reflectoarelor. Tot ce îmi doresc, tot ce mi-am dorit vreodată a fost ca muzica aflată în mine să iasă în lume, să aibă o viață a ei, să fie văzută și ascultată de cât mai mulți oameni. Totuși... e plăcută și lumina reflectoarelor, câtă vreme cade pe tine dintr-un motiv bine întemeiat.

Asta-i ce i-am spus lui Adam pe acoperiș. Acesta era prețul ca să țin adevărul doar pentru mine: să monteze un musical scris de mine pentru spectacolul de sfârșit de an, cel pe care vor da năvală să-l vadă toți producătorii,

agenții și vedetele. Bineînțeles, Adam a fost de acord. Ce-ar fi putut să facă? E un preț mic pentru păstrarea carierei și a libertății.

Cred că Elise bănuiește adevărul sau pe-aproape. Știe că sunt lucruri pe care nu i le-am spus. Obsedată de control, acum nu mai are niciun interes să fim prietene, după ce a văzut că n-am dat fuga la ea cu tot ce știam. Sinceră să fiu, nu-mi pasă. Am tot ce-mi trebuie: familia în siguranță și fericită, musicalul montat pe o scenă adevărată. N-are importanță că nu e un spectacol profesionist; n-am nicio îndoială că va urma în scurt timp și etapa asta.

N-o să uit niciodată uluirea din glasul lui Adam când m-a sunat, după ce citise scenariul și ascultase cântecele.

— E de-a dreptul... extraordinar? a zis el, pe un ton întrebător.

Cum e posibil să fi scris asta o profesoară de drept, care n-are niciun fel de pregătire muzicală sau teatrală? Era limpede că asta se întreba. Nici eu nu știu răspunsul, nici nu știu dacă o să mai scriu vreodată un musical. Tot ce știu e că e cea mai bună și mai importantă lucrare a mea, indiferent ce crede Departamentul de Drept de la Universitatea Cambridge. Acum trebuie să stau cuminte și fără alte așteptări și să încerc să fiu recunoscătoare și fericită că spectacolul meu a ajuns aici, fără să-mi fac griji despre ce cred Cameron Mackintosh, Nick Allott și Sonia Friedman. Oare ei vor fi cei care mă vor ajuta să merg mai departe de Academia Orla Flynn? N-am de unde să știu.

Se deschide o ușă în lateralul sălii și se vede o rază de lumină, care dispare după o clipă. Oare a intrat cineva? A aruncat cineva o privire înăuntru? Sunt cu nervii atât de întinși de emoție, încât s-ar putea să-mi fi imaginat doar, în starea mea de hipersensibilitate.

Alung gândul și încerc să-mi îndrept atenția spre scena următoare.

LISA

Stă pe vine la perete, lângă ușă. Oricum, n-ar avea unde să se așeze, toate locurile sunt ocupate. Toți par încântați, dar ea nu-și dă seama de ce. Nu i-au plăcut niciodată musicalurile, în afară de *The Rocky Horror Picture Show*. Majoritatea se iau mult prea în serios, ceea ce te face să-ți dai seama cât de idioate sunt.

Înainte, credea că vrea să fie actriță, dar acum nu mai e atât de sigură. Se gândește tot mai des că nu pentru asta a venit pe lume. Nu s-a simțit niciodată cu adevărat confortabil pe scenă — nu că ar fi avut multe ocazii. Abia dacă i-au ieșit în cale roluri bune în cursul anilor, iar agenta practic renunțase la ea.

Uneori, nu poți decât accepți situația. Nu e destul de bună, n-are calitățile necesare. Asta e. Privindu-i acum pe cei de pe scenă, talentați, aducând strălucirea în ochii publicului, nu simte invidia de altădată. Asta e vocația lor — pentru asta s-au născut. E vocația lor, nu a ei. E în regulă. Poate să se împace cu ideea.

Are însă alte talente, după cum a descoperit anul trecut. Un alt fel de actorie — ăsta-i domeniul unde strălucește —, care nu implică o scenă și un public care plătește să asiste la spectacol. Se descurcă mai bine cu un alt fel de public: unul care nu știe că urmărește un spectacol sau că joacă cineva în fața lui.

Unii i-ar spune minciună. Înșelătorie, escrocherie. Pentru ea nu mai contează cât de îngrozitor sună cuvintele

astea, îi definesc sursa adevăratului talent. Când știi că faci excepțional ceva anume, nu poți să nu tânjești să-l faci din nou. Toată lumea de la Academia Orla Flynn a crezut că era mincinoasa compulsivă Imogen Curwood, periculoasă și ciudată. Nimeni n-ar fi putut juca rolul acesta mai bine.

Vede în față o siluetă mișcându-se în semiîntuneric: altcineva care n-are loc, în fața draperiilor negre din lateralul scenei.

El e. Adam.

O străbate un tremur de nervozitate. Dacă se întoarce și o vede...

Nu, n-ar face scandal și n-ar da-o afară. Nu va risca să atragă atenția asupra ei.

Poate să se împace cu ideea că Adam nu mai vrea să aibă de-a face cu ea. N-are nevoie decât de cinci minute cu el — o discuție scurtă. A plătit-o bine și fără îndoială crede că nu-i mai datorează nimic, dar ea nu-i de acord. Și, chiar dacă n-are dreptate, nu-i pasă. L-a văzut pe acoperiș când a căzut placa aia de ardezie, iar el știe. Dacă vorbește, va fi arestat și acuzat de tentativă de omor. Speră să nu se ajungă acolo — depinde de Adam.

El are de pierdut dacă o trimite la plimbare — din mai multe puncte de vedere. În general, ea nu e o persoană ranchiunoasă, dar uneori se montează când se gândește cum o vede Adam: lipsită de talent și neimportantă. De-asta a ales-o pe ea. Da, exista legătura cu Villiers și relația ei cu Grace, dar n-a fost numai atât. Adam știa că ea n-are niciun statut în lumea actoriei. Probabil că a considerat-o o ratată disperată și și-a închipuit că o să fie jalnic de recunoscătoare pentru orice firimituri i-ar arunca.

Publicul se ridică în picioare, aplauzele răsună. Adam Racki dispare după draperia neagră, iar ea se ține după el.

Adam se oprește. Se întoarce. De parcă i-ar fi simțit prezența.

— Lisa.

N-are niciun drept s-o privească așa — de parcă ar fi o grămăjoară mucegăită și puturoasă care a căzut din lada de gunoi. Îi vine să țipe la el: „A fost ideea ta nenorocită! N-am făcut decât ce mi-ai cerut!" În loc de asta, îi zâmbește. De-a lungul anilor a învățat că, dacă lași pe cineva să-și dea seama că ești supărat sau de ce, înseamnă că renunți la o putere pe care nu-ți permiți s-o pierzi.

— Bună, Adam. Merge bine, nu? Publicul pare încântat.

— Ți-am spus să nu mai vii aici.

Pare speriat, dar nesigur. De parcă s-ar întreba dacă nu cumva ar fi mai potrivit să fie furios.

— Știu, îmi aduc aminte.

— Și atunci ce...

— fac aici? Mă întrebam dacă nu mai ai ceva de lucru pentru mine.

— Știi că n-am. Lisa, am avut o înțelegere. Ți-am cerut să nu mai iei legătura cu mine, iar tu ai promis. Știi doar.

— Iar tu pari să fi uitat ce *altceva* mai știu eu.

Se mută stingherit de pe un picior pe altul. Nu mai are ce să răspundă. L-a încolțit.

— Ai venit să mă amenințI? Cât? De cât e nevoie ca să nu te mai întorci niciodată?

— Nu asta vreau. Nu urmăresc să obțin bani din șantaj, vreau *de lucru*. Vreau să mă asculți, atâta tot. Cinci minute. După aia plec și nu mă mai întorc. Dacă ești sigur că asta vrei.

— Nu ți-am explicat deja clar că sunt sigur?

— Ba da, dar... Adam, ideea e că n-are nicio noimă. Te-am *ajutat*. Ai vrut s-o faci pe Ruby Donovan să sufere...

— Vorbește mai încet.

— și te-am ajutat. A suferit. *Mult*. Apoi, când ți-ai pierdut capul pe acoperiș și ai hotărât că vrei s-o *omori* — ceva ce nu mi-ai spus că ar fi făcut parte din plan —, am salvat-o. Te-am împiedicat să devii criminal. Nu te bucuri? Adică, nu merit niște mulțumiri?

— N-ai venit ca să capeți recunoștință, Lisa, nu te mai preface.

E momentul să treacă la subiect.

— M-am tot gândit, Adam... la adevărata Imogen Curwood. Cea care a împins-o pe Grace la sinucidere și a scăpat basma curată.

Adam se trage înapoi.

— Ce-i cu ea?

— Când mi-ai spus despre Ruby — tot ce-a zis și ce-a făcut, cum a terorizat-o pe Jess —, era clar că voiai s-o pedepsești pentru că nu puteai să ajungi la Imogen. Ruby era un substitut. Așa e, nu?

— Și?

Lisa zâmbește.

— N-ai vrea să știi unde e Imogen? Adresa ei, de exemplu?

Adam nu răspunde. Privirea îi fuge dintr-o parte într-alta în timp ce încearcă să formuleze un răspuns.

— Te rog, du-te, Lisa, spune cu glas gâtuit. Te rog din toată inima.

— Poate că n-ai vrea să știi. Poate că, în sinea ta, ești un laș. E ușor să faci ce i-ai făcut lui Ruby. N-avea nimeni vreun motiv să te bănuiască. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva adevăratei Imogen Curwood, mai ales în timp ce tu erai în America, ar fi fost greu să scapi de acuzații, nu? Îmi imaginez că ai avea nevoie de ajutor.

— Nu mai vorbi despre ea, spune Adam cu glas pierit.

— Termin imediat, îi răspunde Lisa Daisley. După ce-mi răspunzi la întrebarea pe care am venit să ți-o pun.

Zâmbește. Oricine i-ar privi, ar crede că poartă o conversație normală.

— Cât m-ai plăti să mă ocup de ea în locul tău? Să mă duc în America și s-o găsesc pe adevărata Imogen Curwood?

Sophie Hannah este autoare de bestselleruri *Sunday Times* și *New York Times*, publicate în 49 de limbi și vândute în milioane de exemplare în lumea întreagă.

Clare Mackintosh a lucrat 12 ani în poliție, apoi a fost jurnalist independent și consultant pentru social media. Scrie thrillere care au fost publicate în peste 40 de țări și s-au vândut în milioane de exemplare. La Editura Trei au apărut *După sfârșit*, *Lasă-mă să mint*, *Te las să pleci* și *Te văd*.

B.A. Paris este autoare de bestselleruri *Sunday Times* și *New York Times*; primul dintre romanele ei, *În spatele ușilor închise*, a fost tradus în peste 36 de limbi și a fost publicat la Editura Trei în 2017.

Holly Brown, specializată în terapie de cuplu și familie, scrie în general cărți inspirate de evenimente și fenomene contemporane (*Try to Find Me*, *A Necessary End*, *This is Not Over*, *How Far She's Come*).

SOPHIE HANNAH
B.A. PARIS
CLARE MACKINTOSH
HOLLY BROWN

THRILLER PSIHOLOGIC

Cât de departe ai merge ca să-ți protejezi fiica? Patru femei trebuie să identifice, până nu e prea târziu, sursa amenințării de la școala fiicelor lor.

Carolyn, Bronnie, Elise și Kendall au un singur lucru în comun: fiicele lor sunt prietene bune și urmează toate patru cursurile Academiei de arte ale spectacolului Orla Flynn.

Deși grupul se destrămase din cauza unor neînțelegeri și acuzații reciproce, fetele s-au împăcat în cele din urmă. Mamele însă n-au reușit să-și revină. Totuși, când intră în scenă o elevă misterioasă și se ivesc noi amenințări, mamele decid să rezolve singure problema.

Ca să afle adevărul, vor putea oare să-și dezvăluie propriile secrete?

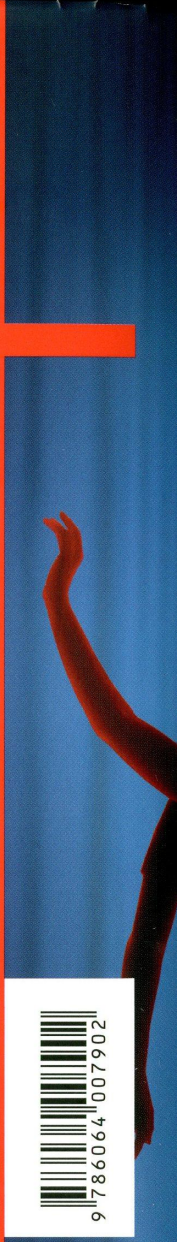

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0790-2

TREI